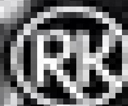
BANU AVAR

KAÇIN! 'DEMOKRASİ' GELİYOR!

Remzi Kitabevi

Banu Avar - Kaçın Demokrasi Geliyor

KAÇIN

“DEMOKRASİ”

GELİYOR!

BANU AVAR, Gazetecilik hayatına Süreç dergisinde başladı. Londra City Üniversitesi’nde televizyonculuk alanında yüksek lisans yaptı. BBC’nin belgesel kurlarına katıldıktan sonra BBC Türkçe

Yayınlar Bölümü’nde programcı ve sunucu olarak çalıştı. Ardından TRT Londra muhabirliğini üstlendi.

Günaydın, Vatan, Dünya, Politika gibi gazetelerde muhabir olarak çalıştı ve birçok dizi yazı hazırladı.

Mozaik ve Kaleideskop gibi yapımcılığını, yönetmenliğini ve sunuculuğunu üstlendiği programları TRT 1 ve TRT 2’de yayınlandı. İlk yayınlandığı yıllarda 32. Gün programının Londra muhabirliğini yaptı. I Ceasar, Crimean War, The Great Game ve Troy gibi BBC ve Discovery Channel belgesellerinde Türkiye yapımcısı olarak yer aldı. 1999’da TV8’in belgesel bölümünü kurdu ve 2004’e kadar 30’dan fazla belgesele imza attı. Belgesellerinden bazıları: Denizciler, Bir Zamanlar Kıbrıs’ta, Artık Bizde Varız, Devlerin Savaş Alanı Afganistan... Türkiye Sevdalıları, Ohri Güzel Ohri, Unutulan Yıllar... Belgesellerin birçoğu yabancı dillere çevrilmiş ve Makedonya, Azerbaycan, Suriye gibi ülkelerde televizyonlarda yayınlanmıştır. Avar’ın Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu, Asya, Çin, Hindistan ve Güney Amerika’dan dosyalarla TRT1 ekranlarında yayınlanan “Sınırlar Arasında” adlı programı büyük yankı yaptı.

Banu Avar’ın öteki kitapları : Sınırlar Arasında (2006), Avrasyalı olmak (2007), Hangi Avrupa?

(2007), “Böl ve Yut!” (2008), Hangi Dünya Düzeni? (2009).

BANU AVAR

KAÇIN!

“DEMOKRASİ”

GELİYOR!

10. Basım

Ölümünün 6. Yılında

Atilla İlhan’ın aziz ruhuna...

Irak’ta halka demokrasi gelirken!

Okura

İlk Söz

Küresel efendilerin “Yeni Dünya Düzeni” için ağızlarından düşürmedikleri bir söz var:

“Demokrasi”!

Nedir sözünü ettikleri bu “demokrasi”? Görülen o ki, bomba yağdırmaktır, hedef ülkelere! İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!”

Irak, Afganistan, Libya bombalanırken “Demokrasi Geliyor” çığlıkları attılar. Emperyalizmin demokrasi anlayışı işte budur: Bir ülke yönetimi eğer emperyal çıkarlara biat etmiyorsa, bombalanacaktır... Efendilerine itaatkâr yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

“Uluslararası Camia” dedikleri çakallar kulübü, her melaneti “demokrasi adına” yapacaktır!

Bunun için Nato anlaşmaları, BM yasaları, istihbarat merkezleri kullanılcaktır. 12 yıl CIA’da çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA ajanlarının “demokrasi”den ne anladıklarını şöyle açıklamıştır.

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur. Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne ala! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!”

Umurlarında olan ne mi? Amerika’nın ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski bakın nasıl özetliyor:

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Uluslararası tekeller ve bankalar küresel ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi!

İşte bunun adı “Piyasa Demokrasisi”! Piyasa Demokrasisi’nin sloganı ise Özelleştirme ve Küreselleştirme. Yani milli devletin küçültülmesi.

Ve Brzezinski’nin dediği gibi Piyasa Demokrasisi çokuluslu şirketlerin, ulusal ekonomileri yok etmesini gerektirir. Eğer bunu kendi arzuları ve

küresel efendilerle işbirliği yaparak gerçekleştirmezlerse, başlarına “Arap Baharı” gelecektir!

Ya da her türlü işbirliğine ve verdikleri onca hizmete karşılık, küresel efendilerin aralarındaki paylaşım savaşının kurbanı olup defnedileceklerdir.

2011-12 yılları, Doğu Akdeniz’in zengin Afrika ve Asya’nın küresel sermayenin tam kontrolüne geçme zamanıdır. Önümüzdeki yıllar ne yazık ki, kan yılları olucak!

Kuzey Afrika ve Ortadoğuya demokrasi gelecek. Küresel çeteler, petrol, doğal gaz vanalarının başlarına çöreklenecek. Petrol ve gaz zengini Arap liderlerin kasaları el değiştirecek.

Kuzey Afrika’da Pentagon beslemesi generaller ve “ılımlı islamcı” çeteler, giden diktatörlerin koltuğunu ele geçirecek.

Tüm dünyadaki doğal gazın % 30’una ihtiyaç duyan ve ithalatının büyük çoğunluğunu Afrika ve Ortadoğu’dan yapan Çin, Batı operasyonu hedefine ulaşırsa avucunu yalıyacak.

Rusya, İran, Orta Asya ve Çin hedef tahtasında. Harekâtınmerkezinde ise ülkemiz bulunmaktadır!

Türkiye Avrasya’nın kapısıdır.

Demokrasi kılıfına sarılı füzeler Kuzey Afrika ve Ortadoğu’yu döverken, kendi de “hedef” olan Türkiye, celladına seryaver seçilmiştir.

Mazlum milletlerin kurtuluş mücadelesinde örnek aldığı Atatürk Türkiyesi, küresel çakalların çıkarlarının jandarması olarak boy göstermektedir. “Demokratik” bombalar müslüman halkların üzerine düşerken, Türkiye, emperyalizmin beslediği “muhaliflerin” koruması haline gelmiş, Haçlı üslerini, füzelerini topraklarına davet etmiştir. “Model Ülke” Türkiye, sadece bölgesinde değil, Afrika ve Asya’da vurucu güç olarak atanmıştır! Amerika’nın demokrasi getirdiği ülkelerde, yeniden kuruluş için Türkiye memur edilecek, tarihi sempatisi bu yönde kullanılacaktır. Türk Milleti terörle kavrulurken, Dünya Terörle Mücadele Eşbaşkanlığına atanan yöneticilere sahip olmanın acısını yaşayacaktır.

Türkiye sadece Büyük Ortadoğu Eşbaşkanlıyla değil, Eylül 2011’de , ABD stepnesinde “küresel anti-terör” teşkilâtının da eşbaşkanı olarak taltif edilmiştir! Türkiye bir kez daha emperyalizmin cephe ülkesi olucaktır! Tüm komşularını gözetleyecek, ABD radarlarına ev sahipliği yapacaktır. Bu

radarlardan gelen bilgilerle komşuları vurulacaktır. Bu radarları koruyacak ABD askerlerine, özel ordulara Türkiye kucak açacaktır. Sularında, petrolünde, gazında, madenlerinde gözü olan İsrail'i Amerikan füzeleriyle koruyacaktır. Doğal müttefiki Rusya, Suriye ve İran'a karşı küresel sırtlanlarla saf tutacak, sonra onlarla çatıştırılacaktır... Ringde en son can vermesi düşünülen "model boksör" olucaktır... Bunun somut verileri ortadadır. Hatırlatalım...

Kasım 2010'da NATO Lizbon'da toplandı. Bir ay sonra petrol ve gaz coğrafyasında "Arap Baharı" başladı. Haziran 2011'de İspanya'da yapılan NATO toplantısının adı "NATO ve Akdeniz Değişime Doğru" idi. Toplantı biter bitmez Akdeniz'de, Baltık Denizi'nde, Karadeniz'de ardı ardına ABD-NATO tatbikatları yapıldı.

2011 Sonbaharı'nda Doğu Akdeniz'de savaş rüzgârları esmeye başlıyacaktı.

Asimetrik savaş dalgası enerji hatlarının tümünü hedef aldı.

İsrail, Yunanistan, Güney Kıbrıs küresel şirketlerin taşeronu olarak Doğu Akdeniz'i parselleme yarışında. Bir Avrupa'ya bir Amerika'ya göz kırpıyorlar. Kıbrıs küresel çekişmenin merkezi. Trilyonlarca metreküp doğal gaz Suriye-Kıbrıs-Yunanistan hattında yatıyor. "Demokrasi" kılıcı bu hatta salllanıyor! Bu hatta çıkacak kanlı bir savaş küresel çakalların ağzının suyunu akıtıyor!

Türkiye doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden kuşatıldı. Tam ortasına füze kalkanı bahanesiyle kuşatma orduları sokulmasına az kaldı!

Bu kuşatmadan kurtulmanın tek yolu var. Emperyalizm yüzyıldır BÖL-YUT stratejisi geliştiriyor.

En kapsamlı denemesini Birinci Dünya Savaşı'nda tam da bu coğrafyada yapmıştı. Hevesi kursağında kalmış, Rusya ve Anadolu ihtilalleri nedeni ile tüm hesapları alt üst olmuştu. Mustafa Kemal Paşa 20.

Yüzyıl başında, Batı Projesi'ne, "Antiemperyalist Cephe" projesiyle karşılık vermişti.

İçeride Milli Mücadele'yi örgütlerken, aynı zamanda Arapların İngiliz ve Fransız emperyalizmine karşı mücadelesini desteklemişti.

1919'da Halep'te Türklerle Arapları İngilizlere karşı birleşmeye çağıran bildiriler Gazi Paşa'nın kaleminden çıkmıştı: "Bir dindaşınız olarak aramıza

sokulan ve bizi ayırmış olan fitneye, nifaka kulak vermemenizi rica ediyorum. Bütün anlaşmazlıkları ortadan kaldırmalıyız. Silâhlarımızı memleketimizi bölmek istiyen düzenbazlara çevirmeliyiz. Bu çağrıyı dinlemezseniz pişman olucaksınız. Dinimizin imansız düşmanlarının vaadlerine kanmayınız!" (Kahire'de bulunan İngiltere siyasi temsilcisi Miralay Meinertzhagen'in İngiltere Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı rapordan (Atilla İlhan, Hangi Atatürk, s.342)

Araplarla birlikte antiemperyalist kurtuluş savaşı örgütlemeyi tasarlamış, Arap ülkelerinin bağımsızıklarını kazanmalarından sonra, Türkiye'nin onlarla bir federasyon, konfederasyon kuracak kadar yakınlaşabileceğini anlatmıştı.

Atatürkçü dış politika buydu. Ve bu proje Batı'nın gözünü o kadar çok korkutmuştu ki, Türkiye'nin bir daha bu gibi işbirliklerine girmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Türkiye tüm bölge ülkeleriyle kavgalı olmalıydı. Sadece emperyalizmin uygun gördüğü ülkelerle "iş" yapmalıydı. Bu işi yaparken bölgesel müttefikleri Atlantik ötesinden ayarlandı. Bölge jandarmalığında İsrail'le, Barzani'yle yan yana olmalıydı. Hata yaparsa müttefikleri tarafından icabına bakılırdı. Ama Üçüncü Küresel Paylaşım Savaşı'nın başladığı bu günlerde artık ittifaklarda muhataralı!

Son yıllarda Batı, Türkiye'yi yönetenleri, BOP Eşbaşkanlığı'na atarken, Atatürk'ün Ortadoğu Projesi'ni tersten okuyarak işe girişmişlerdi. Önce bölgede bir lider yaratıp "ılımlı islam" modelini sahneye sürmüşler, yeni Osmanlı modeli ile Türkiye'yi kabartıp, ABD'nin jandarmalığını kamufle etmişlerdi.

Bu kitapta, 2011'in ilk yarısında Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde kan gölüne çevrilen ve sırada bekleyen ülkelerde gerçekleştirilen "demokrasi" hareketlerinin kaydını bulacaksınız...

Bu kitapta, "yumuşak güç" (soft power) marifetiyle, "Halk Hareketi" diye adlandırılan turuncu darbelerin perde arkasını okuyacaksınız.

Bir yandan "İslam adı altında İslam düşmanı" bir projenin, bu operasyonda nasıl kullanıldığına, bir yandan Haçlı Seferleri'nin ılımlı İslâmla nasıl kucaklaştığına tanık olacaksınız...

Tek dünya devletini hedefleyen küresel çetenin medyayı nasıl kullandığını örnekleriyle bulacaksınız...

Ve kibrin ve hırsın esiri liderlerin uluslararası camiaya nasıl yem olduğunu, bu küresel çeteye hizmet süreleri bitince nasıl kafese konduklarını da okuyacaksınız...

Kifayetsiz ama muhteris liderler milletlerini sonu olmıyan serüvenlere sürükleyebilirler. Bir süre milletin gözünü de boyayabilirler. Ama bu tarihin sonsuz akışı karşısında bir dakika gibi kısa bir süre.

Çözüm yine bir yıl önce bu coğrafyada hayata geçirilmiştir. Tarihten ders almayı becerebilirse eğer, kördüğüm olmuş sorunlara kılıç atmak yine bu millete nasip olucaktır.

Çözüm, komşu ülkelerle sırt sırta emperyalizme karşı direnmek ve bunun için zeki yolu hep beraber bulmaktan geçmektedir.

2011 yılının Mart ile Temmuz ayları arasında Kanal 99'da yayınlanan 8 belgeselin genişletilmiş metinlerini ilginize sunarken, katkılarından dolayı Hadiye Yılmaz ve Ömür Kurt'a teşekkür ederim.

Eylül 2011

2011

Kan

Yılı!

12 Mart 2011

Düğmeye basıldı, Afrika ve Ortadoğu bir bir ayaklandı...

Demokrasi furyası başladı. Bu coğrafya dünya petrol rezervlerinin yarısına sahip. Doğal gazın vatanı!

Amerika iflâs ediyor. Küresel sermaye krizde. O zaman darbeler ve savaşlar gündemde!

İlk petrol savaşında Osmanlı darmadağınık edilmişti. İkincisinde Avrupa yeniden düzenlendi.

Üçüncü paylaşım ise şimdi...!

Darbelerin ve savaşların anahtar kelimeleri: Özgürlük ve Demokrasi! Çatışmanın hedefi petrol, su yolları ve enerji! Ateş Ortadoğu'ya sıçrıyor; hedefte Suriye, İran ve Türkiye görünüyor!

Dünyayı yeniden şekillendirme hevesinde olanlar Kuzey Afrika'da işe Tunus ve Mısır'dan başladı.

40 yıllık liderler iskâmbil kağıdı gibi devrildi. Kuzey Afrika’da Soros darbeleri zamanıydı! Darbeler Wikileaks devrimi olarak adlandırıldı!

Ateş Libya’ya sıçradı... Kaddafi farklıydı. Ülke ikiye ayrıldı. Libya çatışma merkezi olarak kaldı!

Çatışma ve kargaşa tüm Afrika ve Ortadoğu’ya yayılacaktı...

Küresel tefeci Soros, 4 Mart 2011’de BBC’ye açıkladı:

“Amerika ve Avrupa Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki isyanlarda daha aktif rol almalı. Yeni rejimler yeni yatırım alanları!”

Hatırlayın!

Eski ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, 07 Ağustos 2003 tarihli Washington Post gazetesinde açıklamıştı.

Fas’tan Pakistan’a 22 ülkenin sınırı değişecek!

Makalesinin adı :

“Transforming the Middle East – Ortadoğu’yu Dönüştürmek”ti.

“Ortadoğu’yu Dönüştürmek”...

Büyük Ortadoğu Projesi hayata geçmeye başlamıştı...

Bosna’yı kana bulayan NATO Generali Wesley Clark, aynı zamanda ülkelrde darbelere imza atan Amerikan Demokrasi Fonu’nun (NED) başkanıydı... İşgal edilecek yedi ülkenin adını sıralamıştı. Bu listeyi üst düzey bir Pentagon yetkilisinden 2001’de duyduğunu bir televizyon programında açıklamıştı.

Libya, Afganistan’dan sonra Pentagon’un işgal listesindeki ülkelerden biriydi... Listede Irak, Somali, Sudan, Lübnan, Suriye ve İran vardı.

Ve George Soros tamamladı!

“Tahminim İran’daki devrimlerin en kanlısı olacak! Öte yandan Rusya ve Suudi Arabistan’da şeffaflaşmalı!”

İşgal için adları sıralanan İran ve diğer ülkeler, petrol denizi üzerinde oturmaktaydı... Bu ülkeler dünya petrol rezervlerinin yarısına sahipti.

Suudi Arabistan’ın rezervi 266 milyar varil

İran’ın rezervi 136 milyar varil

Irak’ın rezervi 115 milyar varil

Libya’nın rezervi 46 milyar varil...

Irak 2003’te halledildi, Libya’ya sıra geldi. Arap yarımadası ve İran haritada işaretli!!! Soros söyledi : Petrol diktatörleri yıkılacak “demokrasi” gelecekti!

Ayaklanmalar ve çatışmalar petrol coğrafyasını hedeflemişti. Kargaşa, Amerikan silah sanayiini ve özel ordu pazarlayan Amerikan şirketlerini de âbâd edecekti!

2011’de vakit tamamdı! Hillary Clinton Şubat ayında ortalığın kan gölüne çevrileceğini açıkladı.

2011 ve 2012 kaos yılları olacaktı! Afrika ve Ortadoğu kana bulanacaktı...

Ne acıdır ki, BOP Eşbaşkanı bir Başbakana sahip olan Türkiye, “Arap Baharı” senaryosunda aktörlerden biri olarak rol almıştı. Başbakan Erdoğan’ın danışmanı İbrahim Kalın, “Arap dünyasındaki haydut rejimleri angaje etme politikasının Türkiye’ye Arap Baharı’nın sonucunu şekillendirmede eşsiz etkileme gücü sağladığını” belitmişti.

Washington Times, Kalın’ın konuşmasını “Türk Politika Danışmanı : Türkiye Arap Baharı’nı şekillendiriyor” başlıklı haberle vermişti.

Gerçekten de Türkiye, Ortadoğu dönüştürülürken aktif “görevli” oldu. Ama daha önceki aktif görevlilerin hepsi teker teker “harcanmaktaydı”. Acaba Türkiye, PKK müzakerelerine zorlanırken, sıranın kendisine geldiğini anlamayacak kadar hipnozlanmış mıydı?

Şablon Aynı!

Size sık sık hatırlattığım bir şablon var. Küresel soyguncular yeni pazarlara açılırken iki yol kullanırlar! Biri darbelerdir, öbürü çatışmalar...!

IMF (Dünya Para Fonu) boyunduruğuna alınan ülkede önce işsizlik artar; sonra kargaşa başlar; yabancı istihbarat ajanları ve bölücü faaliyet ülkeyi kaosa sokar. Sonunda iç savaş çıkar; ardından “barış” adına NATO ve Birleşmiş Milletler müdahale eder. Bunun adı “insani” müdahale olur. Ve yabancı güçler zengin kaynaklara sahip topraklara hiç gitmemecesine otururlar...

İkinci yol Mısır ve Tunus’taki yoldur. “Demokrasi darbeleri” planlanır...

İçerden sivil toplum ağları yıllarca fonlanır; üniversiteler, medya sivil ağa alınır. İşsiz ve yoksul halk en ufak bir kıvılcımla ayaklanır. Liderler devrilir. “Demokrasi” gelir!

Artık diktatörlerce değil, küresel bankerlerce sömürüleceklerdir...

İki Farklı Yol: İşgal ve Darbe

Libya'da izlenen yol, Yugoslavya ve Irak'ta izlenen yoldur...

Mısır ve Tunus'a, Gürcistan, Ukrayna, Kırgızistan'da yapılan renkli darbeler model olmuştur!

İkinci dalga turuncu darbeler yenilenerek devreye sokulmuştur.

"Halk Hareketi" makyajlı harekâtın ardında küresel şirketler va bankerler vardır...

Küresel sermaye Libya'da muhalifleri satın aldığını açıklamıştır!

Her sıkışık kriz döneminde olduğu gibi birbirleriyle kavgalılardır. Yeni pazarlar ve yeni paylaşım zamanıdır. Küresel şirketler birbirinin payına atlıyacaktır.

Mısır, Tunus ve Yemen'de olanlar o nedenle kafaları karıştırdı. Bazıları isyanları "Halk Devrimi" sandı. Madem diktatörler emperyalizmin adamıydı neden emperyalizm eliyle yıkılsınlardı!

Bu düşünce Washington'dan gelen bazı seslerle güçlendi. CIA'nın tepe noktasındakiler birbirini suçladı. Mısır'da olanlar nasıl olmuşta atlanmıştı!

CIA, Pentagon rahatsızdı! Bankerler savaşıyor, aktörler sallanıyordu...

Pazar kapma savaşında Rothschild takımı önce davranmıştı. Sahnedeki politik aktörler pazarlığa göre tavırlarını belirledi.

Obama "Tunus Halkı gurur ve cesaretini gösterdi" dedi.

Ardından Hillary Clinton sesini yükseltti:

"Halkların kararlı mücadelesi diğer Ortadoğu liderlerine birer uyarıdır!"

Artık asimetrik savaşlar zamanı... Küresel şirket ve bankerler bir bütün değil... Aralarında çıkar çatışmaları var.

İngiltere 1945'te kaybettiği tahtını geri istiyor...

Irak petrollerinden nebze koklamadı! Rövanş için bekliyor. Wikileaks'le darbeleri tetikledi. Irak'ta alamadığını alma zamanı gelmişti.

Çok mu karışık!? Her iki dünya savaşını hatırlayın! Bankerler ve demir çelik tröstlerinin nasıl birbirini yediğini, bu uğurda milyonlarca insanın nasıl kanına girdiklerini anımsayın.

Bugünde dünya hakimiyetine soyunan dört – beş aile Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde güç kavgasındalar! Sonra yeniden yolları birleşebilir. Şimdilik pazarlıktalar!

Global Trend 2015

Dünya hükümetini hedefleyenler, petrol ve coğrafi paylaşımda birbirlerine düşmüşlerdi.

"Global Trend 2015" adlı Amerikan raporu 2000 yılında küresel kavganın gelişini maddeleştirmişti...

1) Batı emperyalizmi Avrasya'dan korkuyordu...

Çin, Rusya ve Hindistan, jeo/stratejik bir ortaklığa gidebilirler; bunu başarırlarsa sonuçta, IMF ve Dünya Bankası'nın yeryüzündeki ekonomik liderliği yıkılabilir...

2) Amerika ve Avrupa'nın paylaşım kavgası başlayabilirdi...

Ekonomik çıkar farklılıkları nedeni ile Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupa Birliği arasındaki "ortaklığın" çökmesi ihtimali gündeme gelebilir...

3) Üstelik Washington iflâsın eşiğindeydi...

Washington zor durumdadır, ağır bir düşüş, bir bunalım yaşayabilir...

İşte böyle diyor "Global Trend 2015" raporu... Hemde 2000 yılında...

Şu anda bunların hepsi gerçekleşti. Küresel şirketler birlikte yola çıkmışlardı, ama Pazar paylaşımı sürecinde Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde restleşme başladı!

Wikileaks Devrimi

...

O nedenle "kendiliğinden Halk Hareketi"nden söz edilemezdi... Mısır ve Tunus'ta halk liderleri olarak ortaya fırlayanlar çokuluslu sermaye ile ilişkiliydi.

Tahrir meydanında emperyalizme karşı tek slogan atılmadı. Hedefe konan emperyalizmin değişmesini istediği diktatörlerdi.

Rothschild ailesi dünyanın en zengin bankerlerinden biri. Avrupa ve Amerika'da kolları var...

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu hedef seçti. Ve rakiplerini tuzağa çekti.

Julien Assange: Rothschild'in Prensi

Pazar paylaşımı için yeni bir düzen gerekliydi. Sosyal paylaşım ağlarıyla harekete geçirilen aydınlar ve onları izleyen aç ve yoksul halk sokaklara döküldü, darbe tetiklendi.

Tetikçilere bakalım:

Aktör ≠1

Önce Julien Paul Assange hatırlanmalı...

O, Wikileaks'in kralı... Küresel banker Rothschild'in adamı!

Sızıntıları hep Rothschild'e yaradı... Bu banker grubu aleyhine tek sızıntı yapılmadı!

2007'den beri yıldızı parladı. Assange, 2008'de The Economist basın ödülünü aldı. Economist bir Rothschild basın yayın organı...

The Guardian ve The Ney York Times Assange'ın medya ortakları. İlk sızıntı bu gazetelerde yer aldı. Bunlarda Rothschild'le bağlantılı.

Assange'in avukatı mı? O da Rothschild hukuk bürosunun avukatlarındandı!

Assange sızıntıları ile birçok ülkede krizler yaratmış, farklı sızıntılar Kuzey Afrika'da da olayların öncesinde başlamış ve süreç boyunca akmıştır...

Aktör ≠2

Assange'ın sızıntıları sürerken bir başka aktör, Muhammed El Baradey Mısır'da meydanlara çıktı.

El Baradey, Rothschild'in kurduğu uluslararası kriz grubundandır ve Mısır Cumhurbaşkanlığı için adaydır.

Aynı grupta Obama'nı akıl hocası Brezezinski ve Soros da vardır. Bu adamlar Rothschild'in cephedeki adamlarıdır.

Aktör ≠3

Mısır'da sözde devrimin öncülerinden biri Ahmet Maher, diğeri de Vail Gonim'di. Sokaklarda sırtlarında OTPOR gömleği ile dolaşmış, OTPOR bayrağı sallamışlardır.

OTPOR, Yugoslavya'yı bölen süreci tetikleyen Sorosçu örgütün adıdır. O gün bugündür, dünyanın heryerine "darbe imalâtı" yapmaktadır. Ahmet Maher Mısır'daki Wiki darbesinin hemen ardından soluğu İstanbul'da Bilgi Üniversitesi'nin konferans salonunda almıştır...

“Değişim Akademisi”

İşte New York Times’ın 13 Şubat 2011 tarihli yazısı:

Mısır’daki halkı örgütleyenlerden biri olan Ahmet Maher ve arkadaşları Halk Devrimleri konsunda eğitilmişlerdi! Yugoslavya’da Miloseviç’i deviren ünlü OTPOR örgütünden ilham alıyorlardı. Arkalarında merkezi Katar’da bulunan bir okul vardı. Adı “Değişim Akademisi!

(Academy of Change).”

Değişim Akademisi! Küresel slogan “değişim”di.

Çeşitli ülkelerden aktivistlere kendi ülkelerindeki liderleri nasıl devireceklerini öğretmekteydi!

Tunus ve Mısır’daki hareket, Değişim Akademisi öğrencilerince yönlendirilmişti. Soros’un Katar’da kurduğu bu okul, Kuzey Afrika ve Ortadoğu’ya lider yetiştirmekteydi.

“6 Nisan” hareketi de aynı çevreyle ilişkiliydi. Soros onlara taktik ve strateji vermekteydi...

Google Kuzey Afrika Pazarlama Müdürü Vail Gonim ilk kıvılcımı atanlardandı. Sonra dışarıdan fonlanan sendikalar kervana katılmışlardı.

Yıllardır aç ve işsiz bırakılmış, canından bezmiş Mısır halkı da doğal olarak sokaklardaydı...

Amerika’nın sesi / Voice of America, Mısır’da aktivistler özgürlük için KİFAYA (yeter) ve 6 Nisan Hareketi etrafında birleşmişlerdir, demişti.

Vail Gonim, Mısır’da Mübarek ülkeyi terk ettiğinde “Şimdilik işim bitti” diye beyanat verdi. E, ne de olda bu bir şirket göreviydi.

Basında Ahmet Maherin yeni parti kurmak için işe giriştiği haberleri yer aldı. Partisine “özgürlük” ya da “elitler” adını seçecekti...

Mısır karıştıktan az sonra Maher, İstanbul’da boy gösterdi. Genç sivillere demokrasi darbeleri için yol haritası çizecekti. Kifaya, OTPOR, Kmara, Pora! Soros’un küresel devrim ekipleri (!) ya da darbe imalât merkezleriydi!.

Diktatörü Alaşağı Etmek:

Bilgisayar Oyunuyla Darbe!

Medya kontrolü ellerindeydi. Bilgi kirliliği konusunda çok yetkinlerdi. Filmler, belgeseller, Twitter ve Facebook’la hedef ülkelerde gençleri

ayaklanmaya davet ederlerdi.

Örgütün Bringing down a Dictator! (diktatörü alaşağı etmek) adlı eğitim filmi aktivist gençler arasında ünlenmiştir.

Freedom House, Kuzey Afrika'nın birçok bölgesinde Yolsuzluğa Hayır! Sloganıyla gazeteceileri, hukukçuları ve birçok meslek grubunu çatısı altında örgütlemiştir. Bol keseden fon dağıtarak birçok ülkede örümcek ağlarını örmektedir.

Genç lider namzetleri için Beyaz Saray'da turlar bile düzenlenmektedir!

2008'de Kuzey Afrika'da seçilmiş gençlik liderlerini Beyaz Saray'da Condoleezza Rice'la biraraya getirmiştir. 2009'da genç aktivistler Hillary Clinton ile biraraya gelmişlerdir.

2010'da Freedom House sponsorluğunda, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan internet gazetecileri Washington DC'de "Medya Araştırmaları Kursu"nda eğitilmişlerdir!

Bu gençler ülkelerine döndüklerinde Facebook üzerinden yaygın bir örgütlenme gerçekleştirmişlerdir.

2010'da Soros'un Açık Toplum Vakfı (Open Society Foundation), Afrika'nın dört bir yanında, gençlere özel burslar dağıtmıştır.

Sloganı: "Demokrasi yolunda cik cik"lemektir. Gençlerin siteleri, gömlekleri, duvarları şu cümleyle süslenmiştir: Can it tweet its way to democracy?

Geroge Soros'un Açık Toplum Vakfı , burslarını Mısır, Tunus, Libya, Uganda, Ruanda ve tüm Afrika'ya yayacaklarını açıklamıştır. Amaç Afrika toplumunu "demokrayikleştirmektir"! Yani çokuluslu şirketlere yem etmektir!

Ayrıca işin "ılımlı islâm" kısmıda vardır.

Arslan Bulut Yeniçağ gazetesinde yazmıştır.

Soros darbelerinin Ortadoğu'da sergilenmesi için çalışmalar 2005'te başlamıştır:

"2005'te Topkapı'daki Eresin Otel'de "Uluslararası İslâm Dünyası Sivil Toplum Örgütleri" toplantısı düzenlendi... Arap basını, toplantıya, İslâm ülkelerinde Batı tarafından fonlanan sivil toplum kuruluşlarının davet edildiği bildirildi."

Sivil Ağ ile Darbe!

Tüm bu örümcek ağının adı Demokrasi Projesi'dir. 1983'te Amerikan Senatosunda kabul edilmiştir. CIA, Amerikan Kalkınma Örgütü (USAID) ve Pentagon tarafından hazırlanmıştır.

Kurucular perde arkasındadır. Önde NED "Demokrasi Fonu" durur. National Endowment for Democracy!

Demokrasi Fonu yöneticilerine bir bakın... Onlar, dünyayı kana boğanlardır.

Eski ABD dışişleri Bakanları Henry Kissenger, Madeleine Albright, dışişleri danışmanı Zbigniew Brezezsinski, NATO Generali Wesley Clark, Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz...

Hepsi tek dünyacı Dış İlişkiler Konseyi, CFR'nin adamlarıdır. Demokrasi hareketlerinde onlarca alt örgütle sahne alırlar.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, George Washington Üniversitesi'ndeki konferansında son noktayı koyuyor!

"Hedefimiz insanlara interneti değil, meydanları nasıl kullanacağını öğretmek!" diyor.

Tıklım tıklım dolu salona, internetin nimetlerini anlatıyor. Facebook ve Twitter devrimininülkelere özgürlük getirdiğinden bahsediyor...

İntenet medyası halkı sokağa dökecek, diktatörleri devirecek, Afrika'ya özgürlük getirilecek!

Adına Facebook devrimi denecek...

Hakim ses tonuyla nedense salonun sağ tarafına bakmamaya çalışarak konuşuyor:

"Mısır'da Facebook ve Twitter an be an olayları izledi. Protestocuların bir sonraki adımı koordine edildi. Halk korku ve umutlarını bu yolla paylaştı..."

Clinton özgürlük havarisi olarak konuşurken kamera, onun yakın yüzünden, salonun ortasına doğru açılıyor. Arka sıralarda onu arkasını dönerek protesto eden bir adam polis tarafından derdes edilliyor.

Adam ağzını kapatmaya çalışan polislerden kurtulduğu bir anda "işte bu Amerika! Sizin Amerikanız!" diye bağırıyor, sonra sesi boğuklaşıp kayboluyor... Salondan çıkarılıp sorguya götürlüyor.

Vaktiniz olursa bu kısa videoya bir göz atın (http://garyfouse.blogspot.com/2011/02/hillary-clinton-getsdissed-at-george.html)

Olan biteni anlamak mı istiyorsunuz...? Bu videoyu hatırlayın, sahne ışıkları altında demokrasi havarileri, arkada zulüm!

Facebook ve Twitter Darbeleri ve ABD’nin İtirafı

- Kuzey Afrika’da halkı sokağa dökmek için internet kullanıldı.

- Bunun adı “muhalefet oluşturmak”tı!

- Artık “Devrim imalatçıları” vardı. Yugoslavya’yı paramparça eden OTPOR örgütünün deneyinden faydalanıyorlardı. Bankerlerin çıkarlarına göre hedef ülkelerde hükümetleri düşürüyor ya da başa getiriyorlardı...

Freedom House adlı ABD istihbaratı bağlantılı örgüt, her ülkede tiranların devrilmesi ve bu devrimlerin yayılması için özel şirketlerin görevlendirilmesini öneriyordu. Halk devrimleri! Yeni düzenin tüketim malzemesi!

OTPOR’un ünlü ismi Maroviç, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki hizmetleri nedeniyle Amerikan Hükümeti’nden “Özgürlük Ödülü”almamışmıydı!

Mayıs 2011’de Land Destroyer Report’da Tony Cartolucci yazdı : ABD İnsan Hakları ve Emek Komisyonu’ndan sorumlu Devlet Bakanı Yardımcısı Michael Posner, Abd Hükümeti’nin çeşitli ülkelerde, özgürlük savaşçılarının, otoriteye direnebilmesi için gerekli önlemleri alabilmelerini sağlamak amacıyla

50 milyon dolar yardım gönderdiğini açıkladı. Raporda ABD Hükümeti’nin dünyanın çeşitli bölgelerinde

5bin aktivist için eğitim seminerleri düzenlendiği yazılıydı. Bunlardan biri Mart 2011’ de Tunus, Mısır,

Suriye ve Lübnan’dan gelen aktivistlerle yapıldı. Posner, “eğitilen” aktivistlerin, “geniş kitlelere ulaşmak üzere” ülkelerine döndüklerini söyledi. Posner’e göre “ülkelerinde dalga dalga çoğalacaklardı.”

Mısır’ın İşçileri ve Küresel Basın

Peki ya toplumların iç dinamiği! Herşeyin tetikleyicisi Rothschild, Soros, küresel çete mi? Bunu, olayların akışı ve aktörlerin tutumuna bakarak değerlendirmek gerek!

Bakın 2006 sonunda, Mısır'da 100.000'den fazla işçi, sarı sendikalara baş kaldırarak fabrikaların önüne yığıldı. Artık günde iki dolara çalışmak istemiyorlardı.

Sendika liderleri patronların yanındaydı! İşçiler aralarında örgütlendiler. Sokağa döküldüler.

Onlar gerçek muhalefetti. Kimse onları işitmedi sessiz sedasız tutuklanıp hapsedildiler. Bağlı oldukları sendika lideri, patronla beraber onları "terörist" olarak nitelemişti...

2006' da bu büyük eylemler ne BBC ne CNN ne El Cezire'de tek bir satırla da olsa yer bulamadı...

Bir işçi lideri olan Kemal Abbas, bir gece yarısı, heran başlarına birşey gelebileceği için Kahire'da kapısına kilit vurulmuş bir sendika binasında grev ve yürüyüş filmlerini bana emanet etti.

Kuzey Afrika'daki değişimde rol oynıyan, bir başka etken küresel basındı. Yığınlar sadece Facebook ve Wikileaks ile değil, CIA kontrolündeki ekranlardan yönlendirilmişti. Katar merkezli El Cezire hiç de tarafsız değildi. Tıpkı CNN ve BBC'nin olmadığı gibi. Suudi yayınlarının tarafı belli idi. Atlantik ötesi...

Asharq al-Awsat gazetesi âdeta "Amerika'nın sesi"ydi. Manşet haberi Libya'ya girilmeli idi. İkinci bir Irak sahnelenmek üzere idi.

Oysa bu yayın organları ne Bahreyn, ne de Yemen'de müdahaleden söz etmemişti.

Devrilen Diktatörler

Sahi kimdir onlar? Batı'nın has adamları...

30-40 yıldır ABD ve Ab'nin ekonomik siyasi emir ve desteğini alanlar!

Halklarını IMF ve Dünya Bankası emriyle aç ve işsiz bırakanlar!

Hillary Clinton, Kaddafi'nin playboy'luğu ile ünlü oğlu Muttasım'ı, 2 yıl önce (21 Haziran 2009'da) kolları açık karşılamamış mıydı?

Beyaz Saray'da Muttasım'ın sırtını sıvazlarken 2 yıl sonra daha "yakın ilişkiye" geçeceklerinin ipucunu vermişti. Sayın Bakan Kaddafi'yi burada ağırlamaktan dolayı çok mutluyum. Amerika Birleşik Devletleri ile Libya arasındaki ilişkiler bizim içinde büyük değer taşır. İnanıyorum ki, ilişkimizi ve işbirliğimizi genişletmek, derinleştirmek için pek çok fırsat bulacağız!

Buldular...

Babasıyla en yakın olan Seyfülislâm Kaddafi, 2008’de Rothschild ailesinin prensleriyle ev partilerine katılmaktaydı.

ABD magazin basını haberi şöyle vermişti:

“Nat Rothschild, yeni yetme banker ve tefeci, torun Rothschild, Kaddafi’nin oğlu, Seyfülislâm Kaddafi’yi Greenwich Village, New York’daki evinde verdiği partiye davet etti. 26 Kasım 2008. ”

Bu ülkelerde onlarca yıldır tahtlarında oturan zevat ve şürekâları ya Fransız kolejlerinde ya da Amerikan okullarında eğitilmişlerdi.

Hemen tümü Dünya Bankası ve Para Fonu tarafından yönlendirilmekteydi.

Mısır’da Mübarek’ten sonra tahta hazırlanan Cemal Mübarek, Bank of America’da çalışmış, liderliğe hazırlanmıştı (!)

Tunus’un Zeynel Abidin Bin Ali’si ABD/Fransız eğitimliydi ev efendilerine hizmet ederek onlarca yıl tahtında kalmıştı.

Lübnan’ın Fuad Sinyora’sı eski Citybank çalışanıydı.

Filistin Maliye Bakanı Salam Fayyad bir zamanlar Amerikan bankalarında mesai harcamıştı.

Tüm Arap maliye bakanları Para Fonu ve Dünya Bankası ile yani dünyaya yön veren küresel soyguncularla, tefecilerle can ciğer kuzu sarmasıydı!

Ve pabuçları dama atıldı.

Neden?

Çünki kapitalizm şimdi bir kez daha sıkıştı! Düdüklü tencerenin patlama anı! İşte bir kez daha tefecilerin savaş zamanı! Kuzey Afrika ve Avrasya paylaşım alanları!

Kim bu “Muhalifler?”

Mısır

“Muhalifler”in tümü eski düzenin içinde yer alanlardı...

Tunus ve Mısır’da hareket başlayınca birtakım aklı evveller, “Halk Devrimleri” diye ortalığı velveleye verdi...

Oysa Atlantik ötesinden icazetli muhalifler, yığınları sokağa dökenlerdi...

Şaşkın Amerikan yönetimi Hüsnü Mübarek’in yerine önce eli kanlı katil, Guantanamo yolcularının işkencecisi Ömer Süleyman’ı getirecekti.

Diğer kampın adamı Irak’ın kana bulanmasını sağlayan Atom Enerjisi Kurumu eski başkanı El Baradey’di.

Sonuçta taht Mübarek’in asker arkadaşlarına bırakıldı. Bir zamanlar Mübarek ile aralarından su sızmazdı! Pentagon’un adamlarıydı...

Şimdi halef selef oldular. Bir “Halk devrimi” daha Pentagon’un zaferiyle sonuçlandı.

Müslüman kardeşler sıralarını bekliyorlar...

Tunus

Tunus’ta Zeynel Abidin Bin Ali gitti... Yerine Meclis Başkanı geçti, olmadı İngiltere’den “ılımlı islâmcı” Gannuşi yollandı. Gannuşi’nin gelişinin erken olduğu kanısına varıldı; Londra’ya geri döndü.

Tunus kaosta bocalanmaya bırakıldı.

Libya

Libya, Mısır’dan da Tunus’tan da farklı... Kaddafi savaşmayı seçti. NATO müdahalesinden önce iç çatışma körüklendi. “Uluslararası Camia”nın silah şirketleri bir o yana bir bu yana silah sattı. Küresel sermaye Afrika’nın başka yerlerinden topladığı özel orduları her iki tarafa kiraladı. Libya kan kaybetmeye başladı. Bir ayda 30bin Libyalı hayatını kaybetti.

Muhalifler Kaddafi’nin eski arkadaşlarıydı. Aralarında eski yönetimin büyükelçileri vardı, bakanlar vardı, uzun zamandır CIA tarafından beslenen Libya Kurtuluş Cephesi ve “ılımlı islâmcılar” canla başla çalışmaktaydı.

Aref Şerif, El Yunus eski rejimden kopan isimlerdi. Sonra birbirlerine düştüler. Yunus 2011 Temmuz’unda öldürüldü.

Abdülmunim el-Huni, Ali el-Essavi, Hüseyin Sadık el-Musrati Batı’yla yakından ilişkili olan diplomatlardı.

İbrahim Abdülaziz Sahad, ılımlı islâmcı bir liberal... Kaddafi’nin kırk yıllık arkadaşıydı.

Libya için Batı düğmeye basınca 40 yıl önce İngiliz kuklası kral İdris’in bayrağını yeniden dalgalandırarark yeniden işe başladı. İlginç olan Bingazi sokaklarını dolduran “muhalif” kalabalığın, yüzlerce eski bayrağı nereden bulduğuydu. Demek ki hazırlıklar çok önceden yapılmıştı.

Sonunda Libya fiilen ikiye ayrıldı. Kaddafi kaçmadı. Direndi. Büyük kabileleri etrafında toplamıştı.

Uluslararası sırtlanlar istim üstündeydiler. Kaddafi'den ikinci bir Miloseviç yaratacaklardı. Kaddafi uluslararası Adalet Divanı'na yollanmalıydı.

Mart 2011' de görüntü buydu...

2011 Kan Yılı

Libya'nın çatışma ortamı olarak kalması tüm Afrika'nın denetimi için şarttı; ve Libya çatışma merkezi olarak kalacaktı.

Somali, Çad, Kenya, Nijer sıradaydı.

Fildişi Sahili, Kongo, Uganda, Ruanda, Sudan'da hergün çatışma yaşanmaktaydı. Afrika kan yılındaydı!

Africa Review, NATO'nun çok aykında üye sayısını 80'e çıkaracağını yazmıştı. NATO, 53 üyeli Afrika Birliği ile anlaşma imzalamıştı.

Afrika, asker ve silahla kaynıyordu. Her yeni gün Afrika'ya kâbus yaşatıyordu.

Dünya üçüncü kez paylaşılıyordu. Mısır ve Tunus'ta başlayan operasyon her hafta başka bir ülkeye sıçrıyordu. Bahreyn, Yemen derken Umman, Ürdün, Suriye kaynıyor/kaynatılıyordu...

Tam bu sırada darbeler kralı George Soros, bölgenin çatışacağını ve "En kanlı devrimin İran'da olacağını" söylüyordu.

Adımlar Türkiye'yi çevreliyordu. Irak işgal altındaydı; hedefte İran vardı.

Bu coğrafyanın en büyük petrol rezervleri bu iki ülkenin topraklarındaydı.

BOP'un Hedefi!

Gelin haritaya bakalım! ORTADOĞU adı, ilk petrol savaşında, en koyu yeşil bölgeye İngilizler tarafından takıldı...

Bu yüzyılın başında, Amerika açık yeşil bölgeleri de haritaya kattı. Hedef coğrafya "BÜYÜK ORTADOĞU" adını aldı ve Kuzey Afrika'yıda kapsadı.

Büyük Ortadoğu Projesi BOP, Başkan Bush'la ortaya çıkmıştı. Batı Akdeniz'den İran Körfezi'ne kadar olan su yolunu takip edin. Bu hattaki tüm ülkeler çatışma ve isyanlarla sarsılacaktı!

Süveyş Kanalı’nın bir yakasında Mısır, Sudan, Somali, diğer yakasında Arap Yarımadası var.

Ucunda Yemen ve Umman karşısında İran!

İngiliz emperyalizmi Osmanlı’nın Arap eyaletlerine gözünü dikmiş, Lawrence’ları işe koymuştu.

Arap milliyetçiliğini kışkırtarak petrol coğrafyasını kokluyordu. Herkesten önce İngilizler bu coğrafyanın bir petrol denizi olduğunu anlamıştı. Halkları birbirine düşürdü; petrole kondu. İçeriden müsait adamları işe koşmuştu. Osmanlı ordusundan kaçıp Faysal’ın topçu komutanı olan Nuri Essait, İngiliz petrol şirketlerinin temsilcisi olmuştu!

Araplar İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Türklere yanlış yaptıklarını anladılar. Türkiye’ye yeniden el uzattılar; ama o zamanda Türkiye, emperyalizmin boyunduruğu altına girmişti.

Araplara karşı Batı’nın yanında yer almıştı... Ne acıdır ki Türkiye, o yıllarda antiemperyalist Arap devletlerine karşı Birleşmiş Milletler’de oy kullanmaktaydı.

Şimdi dünya bir kez daha sıcak çatışmaların kucağında. Küresel çete yeni pazar arayışında...

Hedef Ortadoğu ve Afrika...

2011 ve 2012 bölme çarpma yılları... Obama da Hillary Clinton da George Soros da açıkladı!

BİR RÖPORTAJ

Bakın bir “küresel ses”, Stratfor Düşünce Kuruluşu’nun Başkanı George Friedman ne diyor!

TÜRKİYE’NİN ELLERİNİ KİRLETMESİ GEREKİYOR Amerika’nın sesi radyosundan Melek Çağlar 16 Şubat 2011’de, Pentagon’la ilintili Stratfor Düşünce Kuruluşu Başkanı George Firedman’la bir söyleşi yaptı: Friedman, Türkiye’nin bölgedeki durumuna dair soruyu “Türkiye’nin ellerini kirletmesi gerekiyor” diye cevapladı. İşte Pentagon’la içli dışlı Friedman’ın Türkiye’ye verdiği yol haritası:

MELEK ÇAĞLAR – Nedir Türkiye’nin alması gereken kararlar? Ne yapması gerekiyor, çevresindeki karmaşadan kendini uzak tutabilmesi için?

GEORGE FRİEDMAN – Türkiye’nin karmaşadan uzak durması değil, karmaşanın bir paraçası olması gerekiyor. Türkiye enerji konsunda

Rusya'ya bağımlı. Rusya'da tarihi olarak Türkiye'nin rakibi. Şu anda böyle görünmeyebilir ama tarihsel gerçek bu. Rusya Ermenistan'ı destekliyor. Azerbaycan ve Gürcistan'a baskı yapıyor. Bu nedenle Türkiye'nin diğer enerji kaynaklarına ihtiyacı var; bu kaynaklardan biri Azerbaycan ve Gürcistan'dan geçen boru hattı. Ama bu da yeterli değil. Burada "Türkiye'nin dünyanın en büyük petrol üreten ülkelerinden biri olan Irak'la ilgili politikası nedir?" sorusu öne çıkıyor. Elbette bu sorunun cevabı Kürt özerk bölgesi ve Türkiye'nin bu konudaki politikasıyla, Türk-İran ilişkileri ve Türk-Amerikan ilişkileriyle de kesişiyor. Mesele buarada daha da karışık bir hal alıyor. Ama Türkiye'nin bu denklemi çözmesi için ellerini kirletmesi gerekiyor.

George Friedman: Stratfor Düşünce Merkezi Başkanı

"Türkiye İran'da Elini Kirletecek!"

MELEK ÇAĞLAR – "Türkiye'nin ellerini kirletmesi gerekiyor" dediniz, bunu biraz açar mısınız?

GEORGE FRIEDMAN – Türkiye halen Kürt özerk bölgesinde petrol arama-çıkarma faaliyetlerini sürdürüyor, başkalarıyla ortaklıklara giriyor. Türkiye Kuzey Irak'ta önemli bir güç noktası.

Amerikan kuvvetleri bu yıl Irak'tan ayrılıyor. Bu nedenle Irak'ın geleceği, İran'ın Irak'ta egemen güç olma iddiaları Türkiye'nin ulusal çıkarlarını doğrudan ilgilendiriyor. Türkiye "İran'la bir sorunum yok" diyor; evet bunu söyleyebilir, ama yeni bir sorun baş gösteriyor. Bu da Irak'ın geleceği konusunda İran'la asgari ölçüde uzlaşmaya girmesi gerekecek. Bu da Türkiye'yi Amerika ile karşı karşıya getirebilir. İşte bu karmaşık sorun yüzünden Türkiye'nin eli kirlenebilir.

MELEK ÇAĞLAR – Türkiye'nin dış politika hedeflerine dönersek, Washington'da ve diğer başkentler de, Türkiye'nin yönünü batıdan doğuya çevirdiği yönünde iddialar var. Bu sizce doğru mu ve bu politika Türkiye'ye ne getirir?

GEORGE FRIEDMAN – Bence Türkiye böyle bir politika izlemiyor. Türkiye son 50 yılını Aerikan ittifak sisteminin bir parçası olarak geçirdi. Şimdi bu ittifak sistemi Türkiye 'ye küçük geliyor. Türkiye Washington'la ilişkilerini elbette koruyacaktır; ama Türkiye'nin başka ilgi alanları, başka çıkarları var.

Bu ilgi alanları bazen İran gibi Amerikan düşmanları olabiliyor. Ama İran Türkiye'nin komşusu ve Türkiye İran'la çalışmak zorunda. Türkiye daha dengeli bir politika arayışında ve bu da islâm dünyasına daha fazla ilgi göstermesini gerektiriyor. Durum böyle olunca da Türkiye'nin Amerika ile İsrail ilişkilerini değiştiriyor. Ama bunu Batı'dan Doğu'ya doğru yönelmek olarak algılamak basit bir yaklaşım olur. Türkiye islâmi bir bölgede bulunuyor, tarihsel olarak da islâm dünyasının lideri olma geleneğine sahip. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden 100 yıl sonra Türkiye yeni bir realite ile karşı karşıya. Bu belki birçok Türk'ü tedirgin ediyor. Belki bir çoğuda Türkiye'nin daha iddialı olmasını istiyor. Ama şu anda Türkiye çevresindeki sorunlarla başetmesi için yapması gerekenleri yapıyor.

Türkiye İran'la ABD Arasında Kalınca...

MELEK ÇAĞLAR – Peki bu dış politika Türkiye'yi Doğu ile Batı arasında bir yol ayırımına getirirse, örneğin Türkiye İran'la Amerika arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa ne olabilir?

GEORGE FRIEDMAN – Osmanlı İmparatorluğu'nun bu tür iki uçlu zor kararları sofistike bir şekilde cevaplama geleneği var. Böyle bir ikilem karşısında Türkiye'nin yapması gereken de orta yolu bulmak, hem İran hem de Amerika'ya yarar sağlayacakbir süreç sunmak. Ama he durumda Türkiye'nin izleyeceği strateji iki taraf arasında bir tercih yapmamak, kendini bu tür bir tercihe zorlayacak duruma getirmemek olmalı. Amerika'nın da İran'ın da kendisini bu konuda itmesini engellemesi gerekir. Bu elbette zor; çünkü Washington'da halâ "ya bizdensin, ya da bize karşısın" anlayışı var.

MELEK ÇAĞLAR – Yeni kitabınızda gelecek 10 yılla ilgili tahminler yapıyorsunuz; bu sürede Amerika Başkanı'nı bekleyen fırsat ve zorlukları nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce gelecek 10 yılda Türkiye Amerika'ya, Amerika Başkanı'na ne tür fırsatlar ve zorluklar sunuyor?

GEORGE FRIEDMAN – Türkiye'nin sunduğu yararlar, getirdiği zararların çok üstünde. Buradaki zorluk şu: Türkiye bundan snra artık eskisi gibi Amerika'yla hep aynı safta olmıyacak. Oysa Amerika yıllarca bunu görmeye alışıktı. Türkiye'nin gelecek 10 yılda sunacağı yarar ise Amerika'nın konuşamadığı taraflarla diyalog yeteneği. Türkiye Ortadoğu'nun en büyük arabulucusu olacak. Bu da elbette Türkler için son derece rahat bir konum. Çünkü bunu yapacak kapasitedeler. Türklerin

yüzyıllar süren bir müzakerecilik, arabuluculuk yapma geleneği var. Bu rol de bence Türkiye'ye büyük yarar getirecektir.

Kaynak : Voice of America – Amerika'nın Sesi Radyosu, 16 Şubat 2011.

Şimdi Pentagon'un Türkiye'ye nasıl balktığınızı anladınız mı? Karanlıklar Prensi Richard Perle'ün dediği gibi: "Türkiye Ortadoğu'da Amerikan çıkarlarının bekçisidir!"

"Uluslararası Camia"

ve Bir

"Haçlı Seferi"

Daha!

26 Mart 2011

Haçlılar bin yıl kadar önce Avrupa'dan Anadolu ve Kudüs'e kadar geldiler.

Bin yıl sonra yine bu coğrafyanın peşindeler...

Sefere 2001'de Afganistan'dan başladılar, Irak'la devam ettiler. Her ikisinde de Viet-Nam'da olduğu gibi bataklığa gömüldüler. Trilyonlarca dolar kaybettiler. Yeni işgaller olmadan planladıkları soygunun üstesinden gelemeyecekler.

Şimdi işgal planları değişti. Kuzey Afrika'dan Ortadoğu' ya yeni bir saldırı haritası belirlediler.

Bu haritanın tam ortasında duruyoruz.

Duyduk ki, Libya'da Amerika'nın koruması oluyoruz.

Perde arkasında savaş baronları var, ön tarafta siyasi kuklalar... Saldırı "uluslararası meşruiyet" gereği imiş. Bu tamlama, küresel çetenin çıkarlarının adı!

"Diktatörlere oh olsun!" diyor birileri... George Bush, Barak Obama, Sarkozy onlardan bin kat daha diktatör değiller mi!

25 savaş gemisi, denizaltılar, Tomahawk füzeleri... Tüm savaş oyuncakları bölgeye istiflendi!

Akdeniz sadece Libya için mi parsellendi?

George W. Bush, 2001'de Afganistan'a girerken "Haçlı Seferi'ndeyiz" demişti.

“Bu Haçlı Seferi, terörle savaş... Biraz zaman alıcak...” sözleri aynen böyleydi!

Bu sözlerden iki yıl sonra 19 Mart 2003’te Irak halkını “kurtaracaktı”...

O zaman da şu sözleri söylemişti.

“Dünyayı ciddi bir tehlikeden korumak ve Irak halkını özgürleştirmek için harekete geçtik!”

Bu sözlerin üzerinden sekiz yıl geçtikten sonra ilginçtir, tastamam aynı gün, 19 Mart 2011’de Barack Obama, Libya için aynı sözleri etti.

“Tehdit altındaki insanların çağrısına cevap veriyoruz. Amerika’nın ve dünyanın çıkarları için harekete geçiyoruz!”

Uluslararası Camia Elize Saray’ında!

Haçlılar ve Haçlılar’la beraber olanlar, savaş baronları ve şürekâsı, 19 Mart 2011 günü Paris’te Elize sarayında toplandı...

Toplantının adı, “Libya Halkıyla Dayanışma için Paris Zirvesi” olarak açıklandı.

Elize Sarayı bir kurtlar sofrasıydı. Tıpkı yüz yıl önceki gibi. Hatırlayın Paris Barış Konferansı’nda dünya parçalara ayrılmıştı.

Mısır ve Tunus’ta gerçekleştirilen “Facebook darbeleri” 40 yılllık diktatörleri aşağı indirmişti...

Libya çetin cevizdi. Kaddafi direnmişti.

Aktörler bir araya geldiler. Ne ilgisi varsa Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari bile oradaydı. Hillary Clinton, Merkel, Sarkozy, Amr Musa, Ban Ki-moon ve diğerleri... Bir Türkiye eksikti!!

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin 1973 sayılı kararı, Elize Sarayı’nda yankılandı...

“Uluslararası meşruiyet” sağlanmıştı!

“Libya’da tehdit altındaki sivil halkı ve yerleşim alanlarını korumak için gerekli tüm önlemler alınacaktır!”

Sivil halkı korumak mı?

Gazze bombalanırken haftalarca seyretmişlerdi. Lübnan’ı bombalayan İsrail’i desteklemişlerdi.

Her gün Sudan, Fildişi Sahili, Kongo, Kenya ateşler içinde... Neredeler!

Daha dün Suudi Arabistan, Bahreyn'de katliam yaptı. Şu malum "uluslararası camia" hiç umursamadı. Katliamdan bir gün önce Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates oradaydı! Bahreyn ABD'nin 5. Filosu'na evsahibi değil miydi?

"Uluslararası meşruiyet" güçlünün oyuncağıydı.

"Uluslararası Meşruiyet"miş!...

Ortalık kana boğulurken en çok duyduğumuz iki tamlama: "Uluslararası meşruiyet" ve "Uluslararası Camia". Uluslararası camia bizi soyup soğana çeviren küresel çetedir. Uluslararası meşruiyet de küresel aktörlerin isteğine uygun olan demektir. Küresel çete yedi milyar nüfuslu dünyayı kasıp kavuran 400 şirkettir. Sayıları çok az etkileri çok fazla!

Peki ne yapar bu "Uluslararası Camia"?

Canına, malına kastettikleri ülkelere Haçlı Seferleri düzenlerler. Onları parçalara ayırır, tüm zenginliklerini ceplerine indirirler; toprağın üzerindekileri öldürür, altındakileri götürürler! Bunu birbirlerinin onayını alarak yaparlar. İşte bu uluslararası meşruiyettir! Emperyalizmin çıkarları neyi emrediyorsa onu yapmak demektir!

Sivilllerin can güvenliği diye girilir, katliama yol verilir! Petrol ve doğal kaynaklar "uluslararası camia"nın kasasına yönlendirilir! Uluslararası kanunlar bu amaca göre düzenlenir. Birleşmiş Milletler kararları böyle çıkar NATO, karara uygun düzenek kurar. Hedef ülkeye işgal orduları taarruza başlar.

Birleşmiş Milletler kararlarıyla bu birçok kez uygulamaya girmiştir...

Libya son örneğidir. Ve uluslararası camia bir kez daha bataklık zemindedir.

Kukla Tiyatrosu

19 Mart 2011'de Elize Sarayı'nda karar alındı.

Ama zemin kaygandı! Süreci izleyenler biliyor. Ortada bir kukla tiyatrosu oynandı. Elimizde iki adet Obama beyanatı var. Biri 19 Mart 2011'de Libya'ya müdahale kararını açıklıyor. Yüzünde adeta bir Bush maskesi taşıyor! Sözleri şöyle:

"...Sivillere yapılan tüm saldırılar hemen durdurulmalı. Kaddafi birliklerinin Bingazi'ye ilerleyişini durdurmalı; Kaddafi Ecabiya, Misrata ve Zaviye'den geri çekilmeli; tüm bölgelere su, elektrik ve gaz temin

edilmelidir. Açık ve net söylüyorum, bu şartlar müzakereye açık şartlar değildir. Bu şartlar pazarlığa açık değildir. Eğer Kaddafi sonuç bildirgesine uymazsa, Uluslararası Camia gereğini yapacaktır. Sonuç bildirgesi askeri yöntemlerle dayatılacaktır!”

Konuşma pek kararlı, ifade sert, yüz hatları keskin!

İki gün sonra 21 Mart 2011’de yaptığı açıklamada beden dili taban tabana zıttı.

“Uluslararası camianın desteği olmazsa, daha önce olduğu gibi, işin maliyeti yine bize kalacak.” demişti.

İki gün içinde ne olmuştu acaba! Esip gürleyen Obama, sırtında halâ Bush’tan kalma Afganistan ve Irak savaşlarının faturasını taşıdığını mı hatırlamıştı!? Fatura az değildi; üçbuçuk trilyon dolardı.

Bankerler frene basmasını mı söylemişlerdi...?

Obama’nın yalpalaması Amerika’daki muhalefeti mestetti. İşte gelecek seçimlerde başkan adayı Newt Gingrich’in radyo beyanatı:

“Bunlar (Obama yönetimini kastediyor) çok amatör çıktı. Ne yaptıkları hakkında en ufak bir bilgileri yok. Kafaları karışık. 3 Martta Obama “Kaddafi gitsin” dedi. Sonra geri çekildi. Birleşmiş Milletler’de Fransa liderliğe geçti. Bombardıman başladı. Fransızlar 70 Libya tankını devirdi. Ben uçuşa yasak bölge için uğraştığımızı sanıyordum. Madem öyleydi tanklar niye vuruldu...? Onlar kanatlı mıydı!?

Uçuş mu yapıyorlardı!? Bu koalisyonun kafası karışık. Şimdi Arap ligide geri adım attı. İş iyice karıştı.”

Ve röportajın sonunda en önemli eleştirisini yapmıştı:

“Biz eskiden CIA’yı sessiz sedasız, ortalığı velveleye vermeden devreye sokardık. Diktatörlerin gitme zamanı geldiğinde, işi sessizce hallederdik...”

İşte böyle demişti, ama o hatırladıkları eskidendi...

CIA, ABD’nin hedef seçtiği ülkelere gider, bir diktatör devirir, yenisini koltuğa koyardı.

Güney Amerika’da ve Afrika’da onlarca ülkede darbeler böyle yapılmıştı. Haiti, Guatamala, Nijerya tarihi Amerikan suikast ve darbeleriyle yazılmıştı. Gingrich “sessiz ve derin darbelerden” bahsederken, 50’li, 60’lı yılları hatırlıyor olmalıydı...

Son on yıldır çıktıkları seferlerin hepsi yüzlerine, gözlerine bulaşmıştı...

Amerikan İmparatorluğu inişe geçmişti. Gözü Akdeniz'deydi, ama orası uzun yıllardır İngiltere'nin üsleriyle bezeliydi. Fransa zaten Akdeniz'in polisiydi...

Haçlılar birbirini yerken bölge ateş çemberine çevrildi. Bu kabarık Haçlı Dosyası tarihe geçmiş "bahanelerle" doluydu!

Petrol paylaşım kavgaları, Pazar kapma yarışı.

İzlediğimiz bir kukla tiyatrosuydu.

Yakın tarihin Haçlı işgallerine ve "bahane"lerine bir göz atalım mı?

Bahaneler ve İşgaller

Afganistan 2001

Bahane : El Kaide İkiz Kuleleri bombaladı!

Karagâh merkezi Afganistan'dı! Usame Bin Ladin komutandı!

Afganistan işgale uğradı. "Terörle savaş" başlamıştı!

Rockefeller ailesinin bir üyesi Nicolas Rockefeller yakın arkadaşı, film yönetmeni Aaron Russo'ya, "Afganistanda hiçbir zaman bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz," diyordu... 11 Eylül'den aylar önce planı açıklamıştı.

Aaron Russo anlatıyor:

"Bana gülerek oralarda hiç bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz!" demişti. "Terörle savaş" lafını tekrarlıyordu. "Malum", diyordu, "terörle savaşı kimse kazanamaz".

"Ama bu bahane sana çok şey imkânı verir". Gülüyordu.

"Nasıl herkesi bu kadar saçma birşeye ikna edebilirsin ki!" diye sordum.

"Medyayla," dedi. "Unutma bir şeyi çok tekrarlarsan herkes inanır!"

Yalanlar medya aracılığıyla paketlenmiş ve satılmıştı... Amerika ve koalisyon güçleri Afganistan'daydı!

El Kaide, 1988 yılında Batılı istihbarat örgütlerince tasarlanmıştı. Başında Bush ailesinin kadim dostu ve iş ortağı Usame Bin Ladin vardı. Küresel baronlara terörist lazımdı! El Kaide tüm işgaller ve müdahaleler için Amerika'ya "bahaneler" sunacaktı. Afganistan Orta Asya'nın ortasıydı.

El Kaide bahanesiyle Amerika bölgeye yerleşti. Rusya ve Çin ticaret yolları buradan kolayca kontrol edilebilirdi.

Önce Afganistan'daki uyuşturucu üretimi ve ticareti Beyaz Saray'ın denetimine geçti; bu trilyon dolarlık bir servetti...

Irak 2003

Uzun zamandır hedef ülkeydi. Dünyanın ikinci büyük petrol rezervi!

Amerika 2003'te Irak'a hava bombardımanına başladı. Ardından işgal edecekti... Savaş canlı canlı dünya televizyonarından seyrettirildi.

Bahane : Irak'ta kitle imha silahları vardı!

Colin Powell, 5 Şubat 2003'te Birleşmiş Milletler'deki konuşmasında, bir kimya mühendisinden gelen bilgilere dayanarak, "Irak'ta biyolojik silahların bulunduğunu" açıklamıştı.

Iraklı mühendis Ahmed Elvan el-Cenabi, sekiz yıl sonra İngiliz Guardian gazetesine şu açıklamayı yaptı:

"Bana bir yalan söyleyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak'a demokrasinin gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz."

Amerika'yla birlikte Irak'a giren İngiltere eski Başbakanı Tony Blair, "O zaman o yalana inanmıştım..." diye beyanat verdi.

Röportajı yapan gazeteci, "Gerekçenin bahane olduğunu öğrendiniz. İngiltere'yi tarihinin en kayıplı savaşına soktunuz!" dediğinde Tony Blair, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle, "Kimyasal silah kullandılar, kendi halkları üzerinde kullandılar diye biliyorduk ama yanılmışız" diyebildi!

Bahaneler bulunmuş Irak'a demokrasi getirilmişti! Gelen demokrasi milyonlarca Iraklıyı toprağa gömecek, milyonlarca mülteciyi yurdundan edecekti... Ebu Garip cezaevindeki işkencelere gelince, ortaçağdaki işkencecileri melek gibi gösterebilirdi.

"ULUSLARARASI CAMİA" ve BİR "HAÇLI SEFERİ" DAHA!

Haçlıların resmi ve özel orduları Irak'ı kan gölüne çevirdi. Birileri tüyler ürpertici görüntüleri zaman zaman basına sızdırdı. Sızan görüntülerden birinde, bir çatıdan sokakta yürüyenlerin üstüne ateş açılıyor, herkes yere yıkıldıktan sonra "hurra" sesleri duyuluyordu. Katlettikleri, Reuters'de çalışan bir gazetecinin de içinde bulunduğu bir grup insandı.

Holy War! (Kutsal Savaş)

Katliamlara imza atan özel ordu mensuplarını araştırırken bir videoya rastlamıştım. Haçlı ruhunu en açık anlatan belgelerden biriydi.

Yer: Amerika'da 40 bin Baptist kiliseden biri.

Papaz, kiliseyi dolduran cemaate "Holy War" (Kutsal Savaş) için yemin ettiriyor. Konuşmasına "Amerikan Başkanı'nın size ihtiyacı var!" diye başlıyor ve devam ediyor:

"Ordumuzun size ihtiyacı var!"

Ve kutsal savaş için binlerce kilometre öteye, Ortadoğu'ya gitmelerinin bir din görevi olduğunu uzun uzun anlatıyor. Daha sonra kamera cemaate dönüyor... Orta yaşlı bir Amerikalı, huşu içinde, "Ölmekten korkmuyorum. Ölecek olsam da Irak'a giderim" diye konuşuyor. Bir genç adam muhtemelen hispanik, "Onları (Iraklıları kastediyor) yenmeliyiz! Bizi yok etmek istiyorlar, 3000 şehidimiz var!" diye hırlıyor. Siyahi bir adam "Tüm Ortadoğu ve Iraklılar Hristiyanlaştırılmalıdırlar. Bu kutsal bir savaş!" diye haykırıyor.

Haçlı misyonerlerinden biri Tom White... O ve onun gibi yüzlercesi, elinde silahla değil ama İncil ile Irak'a gidiyor. Giderken sarı saçlarını siyaha boyadığını, bıyık bıraktığını, kıyafetini "ayarladığını" anlatıyor.

"Biz turist olarak gidiyoruz. Gözlük takıyorum, saçımı boyuyorum, sakal, bıyık falan... Tonlarca propaganda malzemesini Irak'a götürüp dağıtıyoruz."

Haçlı ruhuyla asırlardır medeniyetin kalesi olan Bağdat'ı yerle bir ettiler. Kiliselerde afyonlanmış kitleler kutsal haç seferlerine yollandı. Katliam ve işkencelerde yapılan hipnozun etkisi vardı.

Perde arkasındakiler için Irak en büyük hedefti. Petrol, gaz ve Ortadoğu'nun kalbine ulaşmak için her yol mubahtı.

Balkanlar 1991

Balkanlar'da da kutsal savaş oyunları oynanmıştı. Irak'la aynı zamanda dönüşüme uğratıldı...

Yıllarca etnik ve dini kışkırtma yapıldı. Sonunda Slovenya 25 Haziran 1991'de bağımsızlığını ilan etti. Almanya ve Amerika Slovenya'nın bağımsızlığını ilk tanıyanlardı. Yılların çabası sonuç vermiş, Yugoslavya Etnik temelde parçalanmıştı. Dini ayırım had safhadaydı.

Ordusu dağıtılmıştı...

Sırplar kışkırtıldı. Müslümanların üzerine sürüldü. 1992 – 1995 arası Bosna Katliamı gerçekleşti.

Bu süreçte Hırvatların arkasında Vatikan, Sırpların arkasında Ortodoks kilisesi vardı. En sahipsiz Boşnaklar kıyıma uğradı! Dünya seyirci kaldı!

Avrupa'nın ortasında korkunç bir kıyım yaşanırken medeni devletler kenardan seyrettiler!

150 bin Boşnak katledildi. "Uluslararası Camia" bekledi... Yeteri kadar müslüman ölünce kendi barış planlarıyla masaya oturdular... Dayton anlaşmasıyla Bosna paramparça edildi...

Bu sürecin sonunda Yugoslavya'nın adı bile kalmadı. Yugoslav sanayii bir zamanlar Alman sanayiine rakipti. Yugoslavya'nın makine sanayii, rafinerileri ve kimya tesislerinden eser kalmadı. Savaş herşeyi yuttu. Almanya rahatlamıştı.

Yugoslavya sekiz parçaya ayrıldı. Kurtlar sofrasında yata kaldı. Kosova'nın ünlü altın ve gümüş rezervleri artık Amerikan şirketlerinin elindeydi. Kosova'ya birde Amerikan üssü yerleştirildi.

Ve havaalanından sokaklara kadar her yer Rahibe Terasa adı ve heykelleriyle donatıldı.

Misyonerler her yandaydı. Halâ da oradalar...

Ve Temmuz 2011'de, NATO "bağımsız" Kosova'ya müdahale etti. Bu kitap yazılırken, Kosovalı önceleri pek aşık olduğu NATO askerleri ile boğuşuyordu! NATO askerleri arasında ne acıdır ki, Türk askeri de vardı!

Kuzey Afrika'da Mustafa Kemal'in Yolu!

Cezayir

Kuzey Afrika operasyonu çerçevesinde suyu ısıtılan Cezayir, Fransa cehenneminden 1962'de çıkmıştı. Bağımsızlık savaşında bir buçuk milyon insan hayatını kaybetmişti.

Kurtuluştan az sonra Cezayir, laik-dinci çatışmalarının içine sürüklendi. Dünyanın dönüştürüldüğü yıl 1991'de, Cezayir de haçlı operasyonunun kurbanı olucaktı.

1991'de seçimlerini şeriat yanlısı partinin kazanmasıyla iç savaş başladı ve savaş 10 koca yıl sürdü. Cezayirli bir kez daha kırılacaktı. Milyona yakın

Cezayirli katledildi. Sonunda ordu yönetime el koydu. Buteflika'yı başa getirdi. Bağımsızlığını kazanmasından 30 yıl sonra, doalylı olarak yeniden Fransız sömürüsü altına girmişti.

Cezayir, doğalgaz ve fosfat yatakları açısından çok zengindi. Kimya sanayiinin ana maddesi olan fosfora sahipti. Fransa'nın Kuzey Afrika'daki en önemli sömürgesiydi... Mustafa Kemal'in yaktığı kurtuluş ateşi ile ayağa kalkmıştı...

"Mustafa Kemal bizi yüreklendirdi!"

Mustafa Kemal Paşa Cezayir'de bir efsaneydi. Ulusal kahraman Mesali Hac yazmıştı:

"Mustafa Kemal Paşa'nın askeri başarısı, İslâm dünyasından büyük yankı, derin bir ferahlama ve muazzam bir yüreklendirme yarattı!"

1930'larda her cezayirli'nin evinde bir Mustafa Kemal Atatürk resmi vardı!

Yıl 1957. Atatürk'ün ölümünden 19 yıl sonra Türkiye Birleşmiş Milletler'de Cezayir'in bağımsızlığına karş oy kullandı!

Mısır

Yıl 1952... Mısır, İngiliz sömürgesinden kurtuldu! Cemal Abdülnasır, Batı'dan alamadığı maddi yardımı Sovyetlerden aldı. Ve 1956'da Süveyş kanalını millileştirdiğini açıkladı. Akabinde İngiliz destekli İsrail birlikleri Sina yarımadasına çıktı.

Sovyetler diplomatik yollardan müdahale edince, Batı geri çekildi. Tüm bu mücadele sırasında Türkiye'yi yönetenler, Mısır'ın yanında değil Batı'nın yanında yer aldı!

Oysa Mısırlı devrimciler, en zor günlerinde, ElAhram gazetesinde , Türkiye diye haykırıyorlardı:

"Türkler tüm doğu halklarını aymazlık duygusundan uyandırdılar. Özgürlük ve bağımsızlık yolunu açtılar. Parlak bir örnek oldular!"

Libya

Libya 1911'de İtalyan işgali ile sarsılmıştı. Osmanlı çökerken İtalya en kolay lokma larak Libya'ya göz dikmişti. Libya halki yıllar süren bir milli direniş hareketi başlattı... Suya katılan zehirle katledildiler; köyleri ateşe verildi açık toplama kamplarında yaşlı, kadın, çoluk, çocuk çöl sıcağında açlığa mahkum edildi. On binlerce insan katledildi.

İkinci paylaşım savaşından sonra da Libya İngiliz ve Fransızların eline geçti.

İngilizler 1951'de Libya'da kukla bir krallık kurdular. Ve Libya'ya bağımsızlık bahşettiler. Sözüm ona bağımsız Libya'ya bir İngiliz üssü yerleştirdiler: Wheelus Field İngiliz Üssü!

Libya geç de olsa zenginliğini farketti. Altı, bir petrol deniziydi. 1969'da genç subaylar ve albay Kaddafi yönetimi ele geçirdi. Önce yabancı petrol şirketlerini kovdu, petrolü millileştirdi. Libya'nın dış borcu kalmadı. Dışa bağımlılıktan çıktı, kalkınmaya başladı.

Libyalı devrimciler için de 1923 Türkiye'si bir modeldi.

Direniş lideri Şeyh Sunusi, Libya İtalyan işgali altındayken, Mustafa Kemal'den yardım istemişti:

"Afrika Arapları yardımınızı rica ediyor. Özgürlüğümüze kavuşmak için Batılı emperyalist devletlere karşı mücadelemizi genişletmek istiyoruz!"

Zengin Afrika, Aç Afrikalı

Bugün tüm bu ülkeler yaralı! Haçlıların kıyım, darbe ve işgallerinden geçtiler...

Afrika zengin kaynaklarıyla devlerin hep hedefindeydi.

Mısır, doğal kaynakalrının yanı sıra, düntanın en önemli su yoluna sahipti.

Libya, sadece dünyanın en büyük petrol rezervlerinden birinin ev sahibi değil, aynı zamanda çok zengin su kaynaklarına da sahipti.

Ruanda, Kongo, Kenya neden iç çatışmalarla sarsıldı ve kan çiçekleri açtı!? Sierra Leone ve Angola'da dökülen kan unutulabilir mi? Her biri elmas, altın, uranyum, petrol ve değerli madenlerle bezelidir. Afrika çok zengindir...

Beyaz adam Afrikalının eline İncil tutuşturmuş, karşılığında topraklarına el koymuştur.

Batı emperyalizmi uyduruk bahanelerle milyonlarca kişiyi katlletmiştir. Ortalığı kana bulamış, sonra kalanlara "demokrasi hediye ettiğini" beyan etmiştir.

Beynini, Haçlı propoganda çarkına kaptıranlar, daha sonra kendi başlarına gelecek felaketi göremeden cellatlarına aşık olmuşlardır!

Ateşkes ve gözlemci istiyen bir ülkeye, yüzlerce tomahawk füzesiyle saldırmak, 25 savaş gemisini Akdeniz'e sokmak, komşularını sıkıştırmak, emperyalistlerin olağan metodlarındandır.

Irak'ta, Afganistan'da, Afrika'da insan katline, sivillere yapılan işkencelere, kadın ve çocuklara yapılan tecavüzlere karşı Birleşmiş Milletler'den herhangi bir müdahale kararı çıkmış mıdır!? Çıkamaz!

Çünkü Birleşmiş Milletler emperyalizmin siyasi kanadıdır. Ağırlık küresel çeteden yanadır.

"Uluslararası Camia" bir ağızdan bağırıyor! "Diktatörü indirin!"

Kaddafi bir diktatör!... Bush değil mi? Ya Obama?

Sarkozy mi "demokrat"? Yoksa İsrail mi "demokrasi beşiği"!?

Demokrasi "getirdikleri" ülkelere bir bakın! Bosna, Irak ve Afganistan! Getirdikleri düpedüz FAŞİZM, diyeti sadece KAN!

Ortadoğu'nun petrodolar şeyhleri, küresel baronların (şimdilik) yakın dostları!

Unutmasınlar, Mübarek'de bir zamanlar en sevdikleri adamlarıydı! Bir Wikileaks darbesiyle hesabına bakıldı.

Silah Şirketlerinin Şovu!

19 Mart 2011! Meşum kararın alındığı gün Elize Sarayı!...

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-moon, Avrupa Birliği Başkanı Van Rompuy, Amerika Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, İngiltere Başbakanı David Cameron, Arap Ligi Başkanı Amr Musa ve Afrika Birliği'nden bir heyet... Ev sahibi Sarkozy!

Sarkozy ve Clinton: Uluslararası Camia'nın memurları...

Fransız Cumhurbaşkanı çok heyecanlı!

Elize Sarayı'nı âdeta savunma sanayiinin fuar salonu olarak görüyor olmalı... NATO'nun askeri kanadına göz kırparken şovunu hazırlıyor.

Birleşmiş Milletler'in Libya'ya saldırı kararının imzası henüz kurumadan yeni savaş uçaklarını gösteriye sokuyor! Arkasında Daasault silah şirketi yetkilileri sırıtıyor.

Dünyanın bir yeri ısınınca önce silah şirketleri, savunma sanayiicileri, bankerler hareketleniyor, pazarlıklar başlıyor.

Teklifler istifleniyor... Petrol devleri istim üzerinde bekliyor...

Libya’ya saldırı masaya yatırılınca yine öyle oldu. Ekonomik ve askeri elit Eize’ye doluştu!!

Önce Kaddafi ailesinin serveti donduruldu! Hatırı sayılır bir miktar söz konusuydu.

Sırtlanlar paylaşıma hazırlanırken savaş uçağı üreticisi Fransız Dassault şirketi ortaya atladı.

Amerikan Lockheed firmasından önce davranmak istiyordu. Eşzamanlı olarak “insani yardım örgütleri” maskeli istihbarat timleri kolları sıvadı. Sonra emperyalist ülkeler pazarlığa başladı...

Fransa’nın Haiti’de, Cezayir’de, Nijer’de, Fildişi Sahili’nde çıkarları vardı. Amerika, Fransa’ya teklifini yaptı: “NATO’nun silahlı kanadına dönersen ve Libya’ya operasyonu üstlenirsen yeni savaş uçaklarını pazarlamana ses etmem!” dedi. Hem Afaganistan, Irak bataklığı ardından bir de Libya’ya gömülemezdi. Libya için başkaları para harcasındı!

Çimenler Ezilirken, Fil Pazarlıkları!

Sarkozy, beklenmedik bir biçimde savaşa atladı. Yeni uçaklarını görücüye çıkaracaktı.

Uluslararası piyasaya teklif sunacaktı. Şovunu Libya semalarında yaptı. Uzun zamandır ilk defa eline fırsat geçmişti. Akdeniz’de liderliğe oynayacaktı. Savaşlar savunma sanayiini canlandırırdı.

2003’ü hatırlayın. Bağdat bombarduman altında! Iraklılar ölürken, küresel savaş baronları CNN ekranında yeni savaş oyuncaklarının reklamını yapmaktaydı...

Bütün programlarda iki-üç askeri uzman silahların marfetlerini konuşmuşlardı:

“İlk Körfez Savaşı ve Çöl Fırtınası’nda kullanılan Tomahawkların isabet oranı %85 ti. Uçak gemilerinde bulunan radar karıştırıcılar EA-6B uçakları ve F-117’lere Irak radarlarında pencere açarlar, bu geçiş sırasında düşman radarları yani Irak radarları uçakları algılayamazlar...”

Ekranlar ordu komuta kademesinin brifing toplantılarına dönmüştü.

Silah baronları pazarlıktayken, siyasi aktörler silahları kullanacak olanlarla görüşmeler sürdürdüler.

Clinton Libya’ya müdahaleye beş kala, Mısır’da Tahrir Meydanı’nı ziyaret etti! Mübarek’in yerine oturan Mısır ordusunun karşısına geçti,

isteklerini sıraladı. Madem iktidar generallere sunulmuştu, doğal olarak bunun bir bedeli vardı. Mısır'a düşen bedel, Libya'yı doğudan denetime almaktı. Zamanı geldiğinde Arap Arap'a kırdırılacaktı. Savaşı başlatanlar değil Mısır ordusu Libya'ya sokulacaktı.

Clinton'ın elindeki kartlardan biri, Mısır'daki Kıpti'lerdi. Generallere huzurlu günleriniz kısa sürebilir mesajı verildi!

Tahrir Meydanı'ndaki çoşku çoktan yerini çekişmelere bırakmıştı. Mısır halkı huzursuzdu. Saflara ayrılmıştı.

Libya'da Muhalifler

Tüm Kuzey Afrika'da ve Libya'da muhalif grup ve liderler dış güçlerle yakından ilişkiliydi!

14 Şubat 2011'de meydanlara çıkan muhalefet liderleri, İbrahim Sahad ve eski Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil, önce CNN'de canlı yayınlarda baş göstermişlerdi. İbrahim Abdülaziz Sahad ve şürekâsı İngiliz kuklası, Kral idris'in bayrağı ile meydanlara indiler. 1969'dan beri kullanılmayan bu bayrak, bir gün içinde yüzbinlerce adet olmak üzere kim bilir kimlerce Bingazi'ye dağıtılmıştı?

Eski Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil'de Batı'nın son gözdesiydi. Adı Batı basınında, geçici hükümet başkanı olarak bile geçmişti.

El Kaide yanlısı gruplar ve yıllardır yurtdışında yaşayan "demokratik reformcular"da Batı'yla görüşmeler sürdüren muhalif gruplar arasındaydı.

Protestoların yayılmasında Batı tarzı bir reklam kampanyası göze çarpıyordu. Diğer ülkelerde de kullanılan "day of rage" (öfke günü) Bingazi'de markalaştı. Dış basının protestolara koyduğu bu ad, tüm ekranlardan ve sosyal paylaşım sitelerinden Kuzey Afrika'ya yayıldı. Bingazi'de bir Cuma Namazı sonrası "öfke günü" eylemleri başladı ve yaygınlaştı.

Küresel basın mükemmel çalıştı. Sabah akşam Libya muhalefeti ve "canavar Kaddafi" ekranlardaydı.

Libya, Akdeniz'in işgali için mükemmel bir konumdaydı. Akdeniz'e Libya'yı onlarca kez altüst edecek kadar yığınak gelmişti. Paralı askerler, sabatörler, provakatörler, keskin nişancılar ve aktivistler sahaya inmişlerdi.

Libya yıllardır Pentagon'un işgal listesindeydi. NATO generali Wesley Clark söylemişti: İşgal listesi Irak'la başlıyordu ve Suriye, Lübnan, Libya,

Somali, Sudan’la devam ederek İran’ıda kapsıyordu.

Küresel çetenin “demokrasi” anlayışı: “Sen demokrasiye gelmezsen, demokrasi sana gelir!”

Adı geçen ülkelerin hepsi petrol, doğal gaz, maden zenginiydi! Ya da Afganistan gibi startejik önemi had safhada olan ülkeler hedef gösterilmişti. Bazı ülkelerin isimlerinin telâfuz edilmesi ise şimdilik uygun görülmemişti.

Bu listede Irak’a 2003’te çarpı konuldu. Somali iç savaş yaşıyor. Sudan 2011’de parçalandı; yine 2011 de Libya’ya “müdahale” edildi. Suriye, Lübnan ve İran belki de bu satırlar okunurken kana bulanmış olucak!...

Bu bir Haçlı Seferi’ydi. Batı kendi elleriyle besleyip büyüttüğü muhalefeti işe koşmuştu.

Muhalefet becereksiz çıktı, önlerinin açılması lazımdı. Bu senaryo sadece Libya için sahneye konmamıştı!

Her ülkede Batı’nın destek sunduğu gruplar vardı ve zamanı gelince kullanılacaklardı!

Bahreyn’deki Şii-Sünni gerilimi usul usul tırmanıyordu... Bahreyn Suudi Arabistan ve İran’ın ortası. Suriye kaynama noktasında. Ürdün sancılıydı...

Hani Hillary Clinton söylemişti ya! “Kusursuz fırtına geliyor”... diye.

Akdeniz’e tüm Aegis savaş gemilerini yani yüzer radar istasyonlarını ve deniz kuvvetlerinin varını yoğunu yığıyor.

Bundan sonrasını tarih biliyor. Büyük Ortadoğu Haçlı Projesi’ni bakalım bu bin yılda nasıl bir hezimet bekliyor!

Demokrasi Havarileri

Ve

“Seçim”!!

9 Nisan 2011

Türkiye tarihinin en karışık dönemlerinden birinde, seçime gidiyor. Görülen o ki, halkın büyük bir çoğunluğu oy kullanırken “ehven-i şer” mantığı güdüyor...

Üstelik bu hal yeni değil. Çok partili hayata geçişimizden beri sürüyor...

Birileri bize özgür iradeden bahsediyor. “Demokrasi, seçme-seçilme hakkı, özgürlük” filan diyor.

Öte yandan tüm haklarımıza el koyuyor. En başta yaşam hakkımız olmak üzere, savunma, eğitim, siyaset ve kültürel haklarımız elimizden alınıyor.

Bunlar hep “özgür irade” adına yapılıyor...

İşin aslı, dünyayı haraca kesen bir çete, her ülkeden edindiği işbirlikçileri ile, mazlum milletleri ölüme, olmadı sıtmaya razı ediyor. Yaşadığımız budur. Sadece biz değil birçok mazlum millet aynı kaderi paylaşıyor!

Demokrasinin simgesi seçimler! Acaba milletle sandık arasına giren etkenler neler?

Demokrasi Adına

Özgürlük ve Demokrasi... Amerika bu iki kavramın havarisi... Avrupa’da öyle... Zaten bir “demokrasi ölçer” var ellerinde!

Nedir bu “demokrasi”? Görülen o ki, Yeni Dünya Düzeni’nde bomba yağdırmaktır hedef ülkelere!

İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!

İşte onların demokrasisi: Bir ülke yönetimi eğer yeteri kadar itaatkâr değilse, emperyal güçler tarafından bombalanır... Ta ki, efendilerine itaatkâr yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

Bombalar düşüyor Libya’nın üzerine. “Demokrasi Geliyor” çığlıkları atıyorlar...

ABD Başkanı Obama, İngiliz Başbakanı David Cameron, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy bir ağızdan hırlıyorlar:

Libya’da Sivilleri Korumak İçin...

İnsani Yardım... Demokrasi Adına...

Aynı anda birbirleriyle de gırtlaşlakmaktadırlar...

Paylaşım savaşı o kadar ayan beyan hale gelmiştir ki, “Vallahi ondan değil” demek zorunda kalmaktadırlar.

Cameron, Libyalı sivilleri koruma martavalı dünya kamuoyunu güldürünce “Vallahi derdimiz Libya’nın petrolü değil...” demek zorunda kalmıştır.

Clinton, “petrolle işimiz yok, esas olan demokrasi” demiştir.

Amerikan Savunma Bakanı Gates diyor ki: “İsyancılara Amerika dışındaki ülkeler askeri eğitim ve destek sağlamalı!”

Bunun, Türkiye’ye verilen mesaj olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştır. Deniz Kuvvetlerimiz NATO’nun yanında işin içine katılmıştır.

Derken Obama, “CIA’den ek personelin Libya’ya yollanması gereğini!” dile getirmiştir.

CNN ekranalarından CIA yetkilileri, “CIA zaten uzun zamandan beri Libya’da!” demişlerdir! Libya üzerinden iki rakip kanat birbirlerine girmiştir.

Bir sonraki adımda İngiltere, “İsyancılara silah sağlanması seçeneği dışlanmamalı!” diye kükremiştir.

Anlaşılan Libya’ya de “demokrasi” gelecektir gelmesine de önce işin planlanması gereklidir! Libya iç savaşla nüfusunun bir bölümünü kaybedecektir. Ekonomiden nüfus kontrolüne kadar dünya egemenliğine göz dikmiş Amerikalı hanedan Rockefeller’in bir mensubu David Rockefeller, Birleşmiş Milletler Büyükelçiler toplantısında yaptığı konuşmada açıkça “dünya nüfusu azalmalı!” demiştir.

“ Bir ikilem ile karşı karşıyayız... Son 40 yılda bebek ölümleri %60 azaldı. 1956’ da ortalama yaşam süresi 46 iken, günümüzde 61 yaşına çıktı. Birleşmiş Milletler dünya nüfusunun stabil hale gelmesi için gereklir rolü oynamalıdır.” (konuşmanın tümünü izleyin: http://www.youtube.com/watch?v=61v8ZSZxCk4) (Video gösterimden kaldırılmıştır).

Yeterince açık değil mi...? Küresel çete ne zaman krize girse, dünyayı vahşice yeniden bölüşür...

Hedef coğrafyada çıkarılan iç savaşlar nüfusu yarıya indirir. Sonra petrol, gaz, altın, elmas bölgelerine “demokrasi” getirir.

İç savaşlar, istihbarat servislerinin “örtülü” gayretlerinin meyvesidir.

CIA İçin Demokrasi Anlamsız!

12 yıl CIA’da çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA ajanlarının “demokrasi”den ne anladığını şöyle açıklamıştır:

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur! Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne alâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!”

Umurlarında olan ne midir? Amerika’nın en ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski özetliyor :

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Ulsulararası tekeller ve bankalar ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi!?

İşte bunun adı demokrasi!

Herşey onlara uygun bir “demokrasi” için! Demokrasiden sonra en çok kullandıkları ikinci kelime, Özgürlük! Onun anlamını da yine David Rockefeller’den alıntılıyalım :

“Dünya bankaları ve küresel elit, dünya halklarını özgürleştirecektir!”

İşte özgürleştiriyorlar!

Libya’ya bombalar yağarken, CIA’in denetimindeki bir “muhalif” grup özgürleşiyor... Silah şirketleri bu “özgürleşme” sırasında iyi kâr ediyor...

Küreseller ya herru, ya merru diyor...

Herru :

Efendilerine en faydalı olacak köle başa getirilecektir...

Merru :

Direnirlerse işgalle, bombayla, zulümle yola getirileceklerdir!

Afganistan’a, Bosna’ya, Kosova’ya bir bakın anlarsınız. Irak’a bir bakın, Demokrasiyle ne gelmiş araştırın...

Irak’ta “Petrol Demokrasisi”!

Irak işgal edilmiş, “demokrasi” gelmiştir...

Bir süre geçer, sandıklar kurulur... Birtaraftan sokaklar kanla yıkanırken, bir taraftan “demokratik” seçimler (!) olur.

Ölüler, esirler, yerle bir olmuş evler arasından kalan sağlar, sandık başında sıraya konur... CNN, BBC, El Cezire yalın ayak, başı kabak, silahların gölgesinde korkudan titreyerek oy kullanan insanlara zoom yapar... Nereye oy attıklarının bir önemi yoktur.

Neden mi? Emekli CIA ajanı Philip Agee açıkladı ya:

“CIA için demokrasinin hiçbir anlamı yoktur!”

Irak’ta Seçim Orta Oyunu!

Irak’ta yapılan son seçimleri bir hatırlayın...

Sonucu bir yıl boyunca alınamayacaktır... Nuri el Maliki oyların çoğunu toplamıştır. Yeni Irak’ın petrol kralı, banker Allawi itiraz eder. Bir o, bir bu

derken, bir yıl geçer; hükümet kurulamaz... Allawi koltuğa yaklaşınca sokaklar kaynar... Şiiler meydana çıkar...

Sonunda Maliki koltuğu kapar...

Özet: Demokrasi eşittir pazarlıklar...

Pazarlıklarda, uluslararaso medya görevini yapar. Maliki'den yana olan küresel babaların medya servisleri, Allawi ile ilgii bilgileri sızdırırlar. Allawi'nin CIA için çalıştığını açıklarlar.

Allawi, Saddam döneminde tetikçi olarak çalışmış, 1978'de CIA için adam öldürmeye devam etmiş ve 1991 de Saddam karşıtı, CIA bağlantılı bir parti kurmuştur.

Seçimler yapıldıltan bir yıl sonra sonuca varılır! Elit kadro değişmez! İktidar ve muhalefeti paylaşır. Ama asıl önemlisi petrolü paylaşmaktır.

Hangi limandan, kaç gemiye ne kadar kaçak petrol, hangi koalisyon güçleriyle güç birliği içinde gemilere yüklenmiştir Allah bilir...

Halk mı? Eğer ölmemişse ölüden beter haldedir.

İyi de Irak'ta seçim vardır, sandık vardır, oy vardır. “Demokrasi” vardır!

Irak petrolü Batı'ya akıyorsa en kanlı diktatör bile “demokratik” sayılır!

Unutmayın, en demokratik rejim, eğer kapıları “Batı”ya kapalıysa “dikta”dır!

Saddam, tıpkı Kaddafi gibi petrolünü tümüyle Batı'ya dökmemiştir. O nedenle Batılı efendi, önce onu kullanmış, sonra canını alıp taze işbirlikçileri başa geçirmiştir. Irak işgal edildiğinde Irak Halkı'na vrilen müjde, bundan böyle 3 parçaya ayrılacağı ve birmeyen bir savaşın içinde yaşayacağıydı. Bu arada oy kullanarak kendi demokrat sanacaktı, “demokrasi” ile mutlaka tanışacaktı!...

Yani petrol, gaz, değerlimadenler, su yolları üzerindeki egemenlik hakkı yok olacaktı.

Kerkük'in Sandıkları!

Fiilen üçe ayrılmış Irak'taki en önemli bölge Kerkük'tür. Kerkük petrol denizidir ve Kerkürk Türktür! O halde derhal Kürtleşmeli, Kürt aşiretlere peşkeş çekilmelidir! Çünkü Irak'ta Kürd siyasetçiler küresel çeteyle yakın işbirliği içerisindedirler.

Referandumlar düzenlenir. Kerkürk'ün kürtlüğü ispat edilecektir. Oy verecek olanlar önceden bölgeye yerleştirilecek ve seçin sonuçları ganatilenecektir!

Bağımsız Türkmen Hareketi lideri Kenan Şakir anlatmıştı. İşte demokrasi manzarası.

"Binlerce, onbinlerce oy kullanıldı. Birleşmiş Milletler yetkililerinin gözü önünde, koalisyon güçlerinin gözü önünde oldu bunlar. Şikâyetlerimiz dikkate bile alınmadı. Hiçbiri bölge insanı değildi.

Binlerce, onbinlerce kürt kardeşimiz oy kullandılar güvenli bölgede... Sözde Kürdistan'da!"

Eeee, "demokratik seçim"de hileli oy mubahtı... Amerika'nın ünlü düşünce kuruluşu Rand Corporation 2008'de açıklamıştı:

"Hedef içerideki gruplardan bir veya birkaçını desteklemek ve Irak'ın kontrolünü onlara vermektir!"

Vermişlerdi. Kürtlere özel statü tanınmıştı. Amerikan istihbaratının gözdesi Kerkürk kürtleri Amerika'ya medyun kalmıştı. Varsa yoksa Amerika'ydı!...

Mart 2011'e kadar Kerkük Eyalet Başkanı olan Ali Rızgari'ye "İşgal altındaki bir halk demokrasiden nasıl söz edebilir ki!" dediğimde, yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Kaşlarını kaldırarak "İşgal mi, ne işgali?!" demişti. "Biz onlar buraya geldikleri için teşekkür ediyoruz!"

Afganistan'da "Beyaz" Demokrasi!

Afganistan önce işgal edilip sonra "demokrasi" getirilen ülkelerden biri... Karzai işgalle gelen demokrasiye medyun olup teşekkürler eden Afgan lideri. İşteBirleşmiş Milletler konuşmasından alıntılar:

"Siz ülkeme terörü temizlemek için geldiniz ve biz sizi memnuniyetle karşıladık, bağrımıza bastık!"

Çılgınca alkışlanmıştı...

Karzai, Amerikan işgali sonucu Afganistan'da iktidar koltuğuna oturdu. Yapılan her seçimde hile ihbarları tavana vurdu.

Son seçimlerde de Karazi kazandı. Kaybeden 200 aday, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı bastı!

Aralarında rakip küresel güçlerce desteklenenler vardı; ama şansları yoktu.

Amerikan hükümeti Karzai’yi destekliyordu. Afganistan’dan dünyaya yayılan uyuşturucu ham maddesinin kontrolü ondaydı çünkü... Ya da üvey kardeşinde mi desek...?

Wikipedi’den okuyalım:

Ahmed Veli Karzai... Kandahar Eyalet Başkanı! Hamid Karzai’nin kardeşi.

Bu narkotik baronu, rüşvet ve tehditle 2002 ve 2004 seçimlerinde bölge meclisine girdi. 2005'te Eyalet Konseyindeydi, hızla yükseldi.

New York Times’ın gazetecileri James Risen, Mark Mazettive Dexter Filkins, Karzai Ailesi ve CIA bağlantılarıyla ilgili birçok makale yazdılar. (“Afgan Heroin Trade” – “Brother of Afgan Leader said to be paid by CIA”).

Karzai’nin kardeşi Ahmet Veli Karzai, CIA kontrrolündeki Afgan paramiliter güce adam sağlıyor.

CIA bağlantılı birçok hizmet veriyor. Eroin ve afyon satışının kontrolünü elinde tutuyor.

“İDİ” demek zorundayız. 11 Temmuz 2011’de BBC’de bir haber:

Ahmed Veli Karzai evinde başına sıkılan bir kurşunla öldürüldü!

Dünyanın en karlı işi olan uyuşturucu işindeki baronlar, hizmetinde herhalde bazı aksaklıklar bulmuştu(!)

İçeride seçim sonuçlarını belirleyen “beyaz”ın paylaşımıydı, dışarıda seçimlere müdahale, eroün gelirinin paylaşım kavgasıydı.

Son seçimlerde Karzai, “Afganistan’a “yabancı ellerin” müdahalesi var!” diye şikayet ettiğinde, ona ve kardeşine arka çıkan Senatör John Kerry olmuştu. 28 Ekim 2009’da New York Times’da “gazete haberlerine bakarak, başkan Karzai ile ilişkilerimizi zedelememeli ve kardeşi Ahmed Veli Karzai’yi suçlamakta acele etmemeliyiz!” demişti.

Güç odakları arasındaki kavga, ABD istihbarat servisleri ile hükümet arasındaki çatışmaya da yansımıştı: Rothschild denetimindeki gazeteciler, “Amerikan Hükümeti Afganistan’da bir devlet kurmaya çalışırken, CIA, uyuşturucu baronları ve Talibanla işbirliği yapıyor...” şeklinde haberler yapmışlardı.

Küresellerin kavgasında Veli Karzai harcanmıştı.

Kuklaların ipleri farklı küresel çetelere bağlıydı!

Siyasi aktörleri de, seçimleri de belirleyen uyuşturucu paralarıydı!... Bakalım Kandahar'ın yeni eyalet başkanı kim olucaktı?!

Haiti'de "Müzikal" Demokrasi!

İşte bambaşka bir coğrafya : Karaipler... Dönen dolaplar... İşte 2010 seçimleri ve "demokrasi"!

Başkan adayları ABD'den yollanıyor! Biri Holywood kaçkını Sean Penn, diğeri bir hiphop şarkıcısı Wyclef Jean!

Haiti... Amerika'nın burnunun dibinde ama Fransa güdümünde kalmıştı. Bir diktatörden kurtuluyor öbürünün kucağına düşüyordu...

Karaiplerin en fakir ülkesiydi. En güzel coğrafyada cehennemi yaşıyordu...

Küresel çetenin iplari arasında geriliyor, sık sık darbelerle sarsılıyordu... Neden mi?

Amerikan Enerji Bakanlığı açıklıyor:

"Küba, Haiti, Dominik Cumhuriyeti ve Porto Rico ve bunların karasuları tahmini olarak 142 milyon varil petrole ve 159 milyar kübik feet gaza sahiptir. Bu bölgede henüz keşfedilmemiş 941 milyon varil petrol ve 1 trilyon kübik feetden fazla gaz bulunduğu tahmin edilmektedir!"

Bu bölge yakından takip edilmeli, hükümetler kontrol altında tutulmalıdır.

İşte o nedenle son darbelerden biri, Jean Bertrand Aristid'e yapılmıştır. Aristide, kaynakların halka eşit dağıtımı gibi tehlikeli fikirler yaymıştır. Fakir halka gereğinden fazla yaklaşmıştır.

12 yıl Amerikan istihbaratına hizmet eden CIA ajanı Philip Agee, Aristid'e yapılan Amerikan darbesini şu sözlerle açıklamıştır:

"Aristide fakirlere yardım ediyordu. Toplumu yeniden şekillendiriyordu. Sosyal adalet peşindeydi.

Bu Amerika'yı çok rahatsız etti. Sonunda CIA genarallerini devreye soktular. CIA bu generallere ödeme yaptı. 3 yıl boyunca askeri diktatörlük iş başındaydı ve 5000'den fazla insan öldürüldü."

Wyclef: Haiti'nin başkan adayı!

Başa getirilen diktatörler bir süre sonra hizadan çıktı. 2010'da tam da seçim yılında, Haiti'yi deprem vurunca Amerika fırsatı kaçırmadı.

"İnsani yardım" bahanesiyle Haiti işgale uğradı. Başkanlık Sarayı bile boşaltıldı. "Demokrasi" zamanıydı!

Önce başkan adayları hazırlandı. Amerika – Haiti arasında mekik dokuyan ve ünlenmeye çalışan hırslı bir pop şarkıcısı bulundu. Bir süre Amerikan istihbaratınca "kursa" alındı. Sonra işin "şov" kısmı başladı. Medya çarkı için özel gösterimler hazırlandı. Mesela Wyclef'e üst düzey bir barda konser ayarlandı. Tesadüf bu ya (!) o gece oraya eski savunma bakanı Colin Powell'ın yolu düşüverdi. Gecenin sonunda kameralar Wyclef ile Colin Powell'ı "It's Gonna Be Alright! (Herşey çok iyi olucak)" melodisiyle kol kola dans ederken görüntüledi.

Malum, bu Haiti'de çok sevilen bir reggae parçasıydı...

Wyclef, Colin Powell'la dans ettikten sonra şarkıcı ceketini çıkardı, lacilerini çekip politikacı olarak Haiti'yi turladı...

"It's Gonna Be Alright! (Herşey çok iyi olucak)" Wyclef ve Colin Powell şarkı söylerken...

Arada bir de klip yaptı. Parçanın adı "Ben Başkan Olursam"dı! Vakit bulursanız izleyin. Politik şovun esnekliğine hayran kalın. (http://www.youtube.com/watch?v=tVbTRHwhhEQ&feature=related)

Şarkı sözleri şöyleydi:

"Eğer başkan olursam Cuma seçilirim, Cumartesi öldürülür, Pazar gömülürüm..."

Wyclef'in sözleri neredeyse gerçekleşecekti. Başkanlık seçim kampanyasında ölmedi; ama vuruldu... Sonra da ortadan kayboldu.

Birinci turdan beş ay sonra, seçimlerin ikinci turu Mart 2011'de yapılabildi. Ne Hollywood kaçkını ne de hiphopçu Wyclef, Amerika'nın son süprizi 50 yaşında bir karnavaş şarkıcısıydı... Michel Martelly, Haiti'ye başkan oldu. Seçim öncesi Florida'da yaşardı. Lâkabı "şeker Miki"ydi. Başkanlık seçimlerine girdiği sırada hayatta neyi var neyi yoksa kaybetmişti. ABD'de sahip olduğu mülklerine, ipotekleri ödeyemediği için el konmuştu. Pazarlıklar yapılmış bir başkan yaratılmıştı.

Başkanlık yemini ederken bir yanında Fransız Dışişleri Bakanı Alain Juppe, öbür yanında Amerikan Başkanlarından Bill Clinton vardı!

Seçimlerde halkın %70'i oy kullanmamıştı! Onların (halkın) bir yanında kolera, bir yanında mafia vardı!

Bir tarafından çekiştiren Fransa, öbür tarafında Azrail'i Amerika!

Size "demokrasi" demiştim ya!

Brüksel'de "Patates" Demokrasisi! ve Elmas Darbesi!

Demokrasi karikatürü sadece Haiti'de, Irak'ta, Afganistan'da olur sanıyorsanız yanılıyorsunuz...

İşte NATO'nun merkezi Avrupa'nın göbeği Belçika!

Irak'ın hükümetsiz kalma rekorunu Belçika kırdı! Bir yıla yakın bir süre hükümet oluşturulamadı.

Ülke Valonlar ile Flamanlar arasında ikiye ayrıldı...

Geçen Haziran'da Flamanlar seçimden zaferle çıkmıştı. Amerika bastırdı. Küresel şirketlerin ülke puanlayıcısı Stadart ve Poors, Belçika'nın notunu düşüreceğini açıkladı.

Geçici Başbakan Yves Leterne havlu attı...

"Hükümet daha uzun zaman kurulamayacak gibi görünüyor" dedi "Tahminde bulunmak çok güç. Yani en azından haftalar sürecektir. Ayları bulur mu? Bunu bize yakın gelecek gösterecek."

Belçika Kralı Albert çaresizdi... Flamanlar ile Valonları krallığı altında birliğe ikna edemedi...

Aslında işin buraya geleceği 3 yıl önceden belliydi. Avrupa'ya ABD baskısı sertleşecekti. Valon televizyonunda, şaka niyetine yapılan haber geleceğin göstergesiydi...

Bu anahaberde, "Kurgu Haber" kapsamında, "NATO'nun alarma geçtiği", "bazı bakanların kaçtığı", "havaalanının trafiğe kapandığı", "Flaman kentlerinde şenlikler yapıldığı" gibi bilgiler, düzmece görüntü ve röportajlarla aktarılmıştı. Haber yayınlanır yayınlanmaz halk meydanları doldurdu. Habere inanmışlardı...

Flamanlar habere hiç şaşırmadı. Artık Valonları beslemekten bıkmışlardı. Flaman milliyetçi parti başkanı Frank Van Hecke, "bağımsızlık istiyoruz" diyordu.

"Biz bağımsız bir Flaman devleti istiyoruz. Çünkü Belçika'yı Flamanlar besliyor, Belçika'nın zenginliğinin belkemiği biziz."

RTFB haber kanalı müdürü Valon televizyoncu Yves Thiran, “Belçika Fransa ile Almanya arasında tampon bölge olarak kurulmuş yapay bir ülkedir, diyerek söze başladı...

İşin aslı 19. Yüzyılda saklı... Avrupa’nın dünya imparatorluğuna soyunduğu yüzyılda, Avrupa prenslikleri Afrika’yı soyuyorlardı...

Kongo, İngiltere’de yaşayan bir Alman prensin emrine tahsis edilmişti. Belçika Kongo’nun kanıyla zenginleşmişti...

Kongo bir elmas ülkesiydi. Elmas madenleri birkaç yüzyıldır Belçika’yı âbâd etmişti.

21. yüzyılda Avrupa elini hâlâ Afrika’dan çekmemişti. Kongo, Ruanda, Uganda’nın zengin su kaynakları, Amerikan şirketlerinin ilgi alanındaydı. O halde Belçika özelinde tüm Avrupa’ya kırmızı kart çıkarılcaktı!

Bu bir Avrupa ABD güç kavgasıydı...

Bir yandan patates tava demokrasisi, bir yandan Afrika’da nüfuz sahibi olma isteği birlikte yürümezdi...

Afrika Amerika’nın arka bahçesi olacaktı... Avrupa kendi kendisiyle uğraşsındı! Artık patates kızartması mı yerdi, milli sembolleriyle mi kendinden geçerdi... Amerika’nın umurunda değildi!

Belçika’nın Afrika ihtirası bitene kadar hükümet yüzü göremeyecekti! Elmas kârlı işti; Avrupa’nın aristokratlarına hediye edilmeyecekti...

İşte Belçika’da demokratik seçimlerin ya da hükümet seçememenin hikâyesi.

Afrika’da “Böl ve Yut” Demokrasisi!

İşte “Demokrasi” Sudan’ı paramparça etti. 11 Temmuz 2001’de Sudan bağrından bir ülke çıkardı.

Güney Sudan, dünyanın 193. Ülkesi oldu!

Bereketli topraklar, koca Nil vadisi, Afrika boynuzunda Kızıl Deniz kenarında bir ülke... Birleşmiş Milletler, Amerika, Avrupa, Çin su kaynakalrı ve uranyum için Sudan’da çarpışıyor... Kabilelerin her biri bir ülkenin neferi, verilen vaatler doğrultusunda oy kullanıyor... Sudan yıllardır kanıyor...

Sudan “demokrasiyi” yaşıyor! “Cowboy demokrasisi”ni...!

Afrika’da bir vaha Darfur... Zengin su kaynaklarına sahip toprakları çok yakında üçe bölünecek.

Referandumlar dizisi ile Sudan’ın adı bile kalmıyacak. Her bir şehir devletinin başına küresel bir şirketin temsilcisi oturacak!

Nijerya’da “Demokrasi”

Bay “Bolşansla”la Geldi!

Dünya, ama özellikle Afrika, “demokrasi” karikatürleri ile doludur... Batılı efendiler Afrika’nın zengin kaynaklarına el koymak için bilgisayar oyunu oynar gibi hükümetler devirmiş, yenilerini getirmiş, suikastlar düzenlemiş, darbeler yapmışlardır...

İşte Nijerya...! Afrika’da biir petrol devi!

Bir devlet başkanı var adı: Goodluck Jonathan! Acaba nasıl başa geçti?

Başkanın adı Goodluck! İngilizce “bol şanş” demek! Müslüman topluluğun yaşadığı Nijerya’da, fakir Hristiyan bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Zoolog oldu. Londra’da kara para aklama işi yaparken yakalandı; hapse girdi, çıktı. Zekâsı ve kirli işlere ilgisi istihbarat servislerinin gözüne çarptı. Wyclef ya da Maretlly’i hatırladınız mı?

###

Kısa sürede yükseldi... Önce Nijerya Devlet Başkanı Yardımcılığına kadar geldi...

Sonra müsait anı bekledi... Müslüman devlet başkanı Umaru tedavi için yurtdışına gittiğinde fırsat bu fırsat dedi ve yerine geçti.

İşbaşına geçer geçmez İngiltere’den politik destek, Amrika’dan askeri destek geldi... Onu oraya kimin gönderdiği belliydi...

Batılı petrol şirketleri ile beraber Nijerya’yı soyup soğana çevirdi. Halâ da işine devam ediyor...!

Nijerya Afrika’nın en zengin petrol ve doğal gaz ezervlerine sahip... Bunca oyunun nedeni belli değil mi?... Nijerya’ya önce “demokrasi” darbesi yapıldı; sonra iç savaş hızlandı.

Goodluck Jonathan:

Nijerya’ya şans getirmedi.

Fildişi Sahili

Afrika’da kanayan başka bir ülke: Fildişi Sahili! Meşum 2011 baharında, o da dünya basınında manşetteydi.

Önce Fransız ve Amerikan gazetelerinde Fildişi Sahili ve iç savaş haberleri yer aldı... Fransızlar ve

Amerikalılar ayrı atlara oynuyorlardı...

Kakao ve petrol ülkesi Fildişi sahili iç savaşı yaşıyor, Fransa ile Amerika arasındaki demokrasi oyununda yüzlerce kişi bir günde ölüyordu...

Fildişi sahiline demokrasi geliyordu! Quattara başkan oldu, ama hemen koltuğuna oturamadı.

Mart 2011. Başkanlık seçimlerinde 25 yıllık diktatör Laurent Gbagbo’yu Sarkozy destekledi.

Rakibi Alasanne Quattara, eski IMF çalışanı, Amerika’nın has adamı.

Sözüm ona Quattara kazandı, ama Gbagbo koltuğu bırakmadı. Her ikiside özel ordularıyla işe giriştiler... Vatandaş öldü...

Sonunda Fransız ve Amerikan petrol ve kakao şirketleri anlaştı...

Birleşmiş Milletler ve Amerika Quattara’dan yana kesin tavır koydu. Fransa da dönüş yaptı. Sürek avı başladı. Bati Afrika’da “Bahar Temizliği” yapılacaktı.

Fildişi sahii yanında Gana vardı.

2009’da taze başkan Obama’nın ilk ziyaret ettiği Afrika ülkesi Gana’ydı. Gana ziyareti öncesi

“Afrikalı” lider Obama için büyük hazırlık yapıldı. Halk sokaklara döküldü. Hepsine Obama resimleri ile süslü gömlekler dağıtıldı. Tüm sokaklarda “Obama Hoşgeldin” yazıları vardı.

Obama bir konuşma yaptı.

“Size vaadim şudur” diyordu. “Amerika her adımda sizinle olucak, bir ortak ve bir dost olarak!”

Obama Gana ve Fildişi Sahiline “demokrasi” müjdesi veriyordu. Neden mi...?

Gana’nın Fildişi Sahili ile paylaştığı ve çarpıştığı kıta sahanlığı, Bati Afrika’nın zengin petrol yataklarıyla kaplıydı. Sebeb-i ziyareti buydu!

Demokrasi, özgür seçim, halkın iradesi falan hepsi asıl sebeple ilişkiliydi. Batı Afrika’da CIA ve

“dost ortak” Amerika elinden geleni esirgemeyecekti...

CIA ajanı Philip Agee söylemişti:

“Eğer bir ülkede seçilmş bir hükümet varsa ve bizimle işbiriği yapıyorsa ne alâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa...!

O zaman fenaydı. Fena haber Obama 2009’da koltuğa oturunca yayılmıştı aslında. Obama göreve gelir gelmez söylemişti:

“Öncelik Afrika’da!”

Obama: Öncelik Afrika’da

Obama öncelik derken Afrika’daki zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarıni kastediyordu...

Olağanüstü bir halkla ilişkiler kampanyası, siyahi başkana sempati dalgası yaydı... Afrikalılar başlarına nele geleceğini bilmiyorlardı!

Onlar Obama’ya övgüler düzüyorlar, şarkılar besteliyorlardı...

Hazırlanan kliplerden birinde şu sözler vardı:

İyi insan Obama!

Amerika Obama’yı seviyor...

Avrupalılar, Asyalılar Afrikalı’lar, Çinliler!

Dünya seviyor onu. Allah Amerika’yı korusun!

“Tanrı Amerika’yı ve Obama’yı korusun” şarkılarıyla dans eden Afrika’lıya, işte Obama’nın cevabı:

“Ekonomik olarak daha parlak ticari fırsatlar peşindeyiz. Amacımız sadece dış yardım götürmek değil, Afrika’da kalkınma kapasitesini geliştirmekle ilgileniyoruz.”

Afrikalılar Obama’nın asıl derdini şimdi anladılar mı acaba? Bu bir reklam kampanyasıydı. Obama

Afrika ve Asya’yı alt üst etmenin yeni adayıydı!

Gana ve birçok ülkede yapılacak işler daha önce pek çok kez tekrarlanmıştı: Önce zengin kaynaklara sahip ülkelere ekonomik tetikçiler gönderilirdi. Hedef ülkelere demokrasi getirilirdi...

John Perkins bu tetikçilerden biri. Emekli olduktan sonra yaşadıklarını kitabı “Ekonomik Tetikçinin

İtirafları”nda birkaç cümleyle özetlemişti...

“Hedef ülkelere bir milyarlık bir kredi ayarlanır. Mesela Ekvador. Bununla havaalanları, yollar, köprüler, limanlar yapılır. Halkın hiçbir ihtiyacını görmeyecek bir yığın inşaat dikilir, gidip yönetimlere rüşvet veririz. Onları büyük miktar krediyi almalarına ikna ederiz. Nasılsa bu paranın %90’ı Amerika’ya geri gelecektir. Ülkeyi büyük bir borca sokarız. Bu borç durmadan büyür. Ekvador milli bütçesinin yarısını bulur. Sağlık ve eğitime kuruş kalmaz, tarım arazileri yok olur, ülkede küçük bir azınlık rüşvetlerle olağanüstü zenginleşir. Halk yokluk içinde debelenir!”

Başta söylemiştik. Demokrasi, insan hakları ve özgürlük Batı’nın dilinde askeri ve ekonomik işgaldir...!

Bu yapılırken binlerce yıllık bir yöntem denenir.

Tepe noktasındakileri kendine bağla, hedef ülkeyi borçlandır, etnik ve dini olarak ayır... Zengin kaynakları iç et. Gerçek demokrasi yeşerdiği anda ez. Meclisler, asla halkın gerçek temsilcilerine açılmasın... Sandığa gidenler hep benim adamlarımı koltuğa taşısın!

Emperyalizmin sesi böyle çıkar!!

Aslında o kadar çok korkuyorki emperyal ağalar, silah, uyuşturucu ve petrol baronları... ya ince ince işledikleri planları yarıda kalır da...

O nedenle istihbaratları, rüşvet dağıtıcıları, dünya bankaları, özel orduları, tetikçileri ve

NATO’ları, Birleşmiş Milletler adı altında kurulmuş düzenekleri ve yüzlerce vakıfları var...

Seçim adı altında dünyanın her yanında terör uygulanmaktadır. Özgür irade dedikleri, kendi iradeleri; özgür seçim adını verdikleri devşirilmiş kuklalar resitali!

Nereye kadar!!! Onlar bir avuç!... Dünya ise yedi milyar!

PKK

İle

“Böl ve Yut!”

23 Nisan 2011

Süreç hızla ilerliyor... 100 yıllık bir proje karşımıza dikiliyor. Bu ulusu meydana getiren tüm unsurlar tehdit altında! Emperyal tehdit alaların en başında Kürt vatandaşlar geliyor!

Çünkü eğer önüne geçilmezse mesele orada patlayacak...! İngiliz-Amerikan projesi, petrol coğrafyasına el koymak için elinden geleni ardına koymayacak.

Irak'ta, Afganistan ve Libya'da yaptıkları, yapacaklarının aynası!

2011 Baharı'nda Türkiye'de seçim rüzgârları esiyordu... Sesi çok çıkan küçük bir grup, milli egemenlik değil yerel egemenlik istiyordu. İkinci bir cumhuriyetin kurulmasından, federasyondan, başkanlık sisteminden, Türksüz bir dünyadan söz ediyorlardı...! Arkalarında yedi düvel vardı! Tüm ekranlar, yazılı basın onlara açıktı. Aksini savunan herkes sansürlenmiş, susturulmuştu.

Bu taktik savaşının arkasında, yüzyıllık bir petrol kavgası vardı. Bu kavgada galibiyete giden yol da yüzyıl önceden belirlenmişti: "Böl ve Yut" stratejisi! Ama unutulmasın! Batı'nın ilk yok ettiği önce kendi işbirlikçisi!

Barış Elçileri ve Habur Girişi!

2009 Ekim ayı! Habur'da bir gösteri yapıldı... "Barış" grubu adı altında sınırdan geçen teröristleri büyük bir kalabalık karşıladı... Kürt Açılımı başlamıştı...!

Habur şovundan iki yıl önce Washington'da bir rapor açıklandı. Adı "PKK'nın silahsızlandırılması."

Amerikan düşünce kuruluşu Atlantik Konseyi'nin "derin" uzmanlarında biri David Philips bu raporda şu malum "Kürt Açılımı" için öneriler sıralmıştı...

"Kürt bölgesel yönetimi, Mahmur kampında yaşayanların Türkiye'ye dönüşünü sağlamalıdır; gelen PKK'lılar için af çıkarılmalıdır."

O zamanki ana muhafelet partisi lideri Baykal bu raporu yorunlamıştı:

"Burada PKK üyelerine kademeli af çıkarılması önerildi. DTP'li tutukluların serbest bıraklıması önerildi. Anayasa'daki Türk kelimesinin çıkarılması önerildi. Washington'da bir toplantı yapıldı. Buna 14 Türk ve Iraklı bazı siyasetçilerde katıldı. Norveç'in Washington Büyükelçiside vardı ve

Norveç hükümeti bu öalışmalrın gerçekleştirilmesi için fon tahsis etti. Türkiye'nin önündeki proje uzun süreden beri ilgi ve katkıyla şekillendirilmiş bir projedir. Açık toplum enstitüsü diye bilinen o enstitünün temsilcisi, Amerika ve İngiltere'nin eski Ankara Büyükelçileri bu toplantıda

yer aldılar. Hükümetin terörle mücadele yerine, terörle müzakere planı formuna geçmeye başladıklarını görüyoruz”

Henry Barkey : “Kürtlere özerklik verin!

Yoksa...”

Öcalan manşetlerdeydi: Devletle görüştüğünü beyan ediyor, tehditler savuruyordu:

“Devletle görüşüyorum. Böyle bilinsin,” diyordu “Kürt sorunu’nun demokratik anayasal çözümü gerçekleşmezse topyekun savaş dönemi başlar!”

Ardından CIA mensubu Henry Barkey 2 Kasım 2010’da konuşmuştu:

“Kürtlere özerklik verin yoksa bütün kentlerde isyanlar çıkar!”

Açılım çerçevesinde PKK ile “Kürt” aynılaştırılmıştı. Hayret!

Kısa bir süre içinde Barkey’in dediği gerçek oldu... Terör gösterileri bütün şehirleri sardı. Gün ortası adam kaçkırılmaya başlandı.

PKK Kartı!

Bu tarihteki ilk “açılım” değildi. Ama “son açılım” olacağa benziyordu.

Bir yüzyıl içinde küresel odaklar birçok kez terör kartını kullanmayı denemişlerdi. Bunu 1999’da

Türkiye’ye teslim edilen Öcalan itiraf etmişti:

“Şeyh Said’in devamıydım, kullanıldım!” demişti.

O zaman İngiltere ve Amerika’da Osmanlı’nın zengin topraklarına bakıp iç geçirmekteydi... Aynı bugün olduğu gibi...!

Yıl 1912, Amerikan Başkanı Woodrow Wilson... Türkiye’yi paramparça eden ünlü Wilson ilkelerine adını veren kişi... Türkiye sınırları içine bir Kürdistan ve bir Ermenistan haritası çizen Amerikan başkanı, bakın ne diyor:

“Amerikan kaptitalizminin temel hedefi, zayıf ülkelerin hammaddelerini ve ulusal pazarlarını açık birer kapı olarak tutmaktır. Bunun için diplomasi ve gerekirse zor kullanılmalıdır...”

Diplomasiyi de, zoru da kullandıılar... Etnik çatışmayla petrol coğrafyasını parçaladılar...!

Lozan’da Musul meselesi konuşulurken Şeyh Said isyanını çıkardılar. Osmanlı toparkları yedi düvel için hayati önemdeydi.

Bu coğrafya buğdayın, pamuğun, petrolün merkeziydi. Sık sık hatırlatıyoruz.

1916’da Fransızlar, savaşın nedenini ve bölgenin nimetlerini Duplez komitesinde raporlaştırmışlardı:

“Kilikya, Suriye, Filistin, Kürdistan ve Musul bize hemen şunları sağlayacaktır:

Buğday : Yılda 115 milyon kental.

Petrol : Başka hiçbir yerde bulamadığımız ve yarın onsuz büyük bir millet olunamayacak olan petrol... Petrolsüz ne ordu ne de deniz kuvveti mümkündür.

Pamuk ve yün : İşletmelerimiz bu maddeleri büyük güçlük ve korkunç fiyatlarla İngiltere ve

Amerika’dan alabiliyor.

Duplex Commitee 1916.”

İngilizlerin Petrol Pazarlığı!

87 yıl sonra 2003’te benzer pazarlıklar Irak toprakları için yapıldı. İngiliz Independent gazetesi 19

Nisan 2011 de açıkladı.

Dünya petrol şirketleri pazarlık yapmışlardı. Irak’a ne Kürtlerin haklarına kavuşması için girmişlerdi ne de demokrasi getirmek için!! Ne Iraklının “demokrat” yaşaması umurlarındaydı ne de kitle imha silahları!

Gazın, madenin, petrolün peşindeydiler!!

Açıklanan gizli mesajlara göre işgalden aylar önce koyu pazarlıklar yapmışlardı... tarih Ekim

2002’ydi. İngiliz Ticaret Bakanı Baroness Symons Amerika’yla lobi çalışması yapıyordu. Sorduğu ilk soru şuydu:

“İşgale destek verirsek, İngilizz pertol şirketleri Irak petrollerinden ne kadar pay alır?”

İngiltere Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu Dairesi Başkanı Edward Chaplin de soruya şu notu eklemişti:

“Saddam sonrası Irak’ta İngiliz petrol şirketleri için adil bir hisse almaya kararlıyız.”

Belgelere göre BP, Irak’taki petrol paylaşımında “dılarıda kalmaktan korktuğunu” Bakan

Symons’a iletmişti. Symons BP adına ABD nezdinde lobi çalışması yapmayı kabul etmişti. O dönemde

Washington, Fransız Amerikan ve Rus petrol şirketleri ile görüşmeler yapmıştı.

Pazarlılardan beş ay sonra Irak’a girmişlerdi. Paylarınıda aldılar. Bugün sadece Irak’ın güneyindeki, Rumeyla petrol bölgesinden yılda yaklaşık 700 milyon dolar kâr ediyorlar!!

İşte demokrasi...! Batı’nın ilahi adaleti! Petrol varilleri ile yakından ilişkili!

Osmanlı İmpparatorluğu toparakları bir petrol deniziydi.

İngiliz ajanı Lawrence yıllarca bu topraklarda boşuna gezmemişti. Arapları Osmanlı’ya karşı ayaklandırmış, kendi arasında savaştırmış, para ve krallık vaadiyle kandırmıştı... Sonunda Osmanlı param parça oldu. Batılı devletler Sevr antlaşmasını Padişah’ın önüne koydu.

Sevr: Batı’nın Kürdistan Projesi!

Kürdistan meselesi iki aşamada projelendirilmiştir... İlk aşamada yerel özerklik sağlanacaktır.

Suriye, Irak ve Türkiye sınırındaki bölge özerk olucaktır. Yetki, dikkat edin, bölge insanında değil İngiliz,

Fransız ve İtalyan hükümetlerinin atadığı bir komisyonda olucaktır. İkinci aşamada bağımsız büyük

Kürdistan kurulacaktır. Sevr antlaşmasının 64. maddesinde hükme bağlanmıştır.

İkinci aşamada Suriye ve Irak ile Türkiye sınırındaki Kürtler, Türkiye’den bağımsız olmak istediklerini kanıtlayarak Milletler Meclisi’ne başvuracaklardır.

Milletler Cemiyeti verileri yeterli ve ikna edici bulursa, Türkiye, bu bölgeler üzerindeki bütün hak ve sıfatlarından vazgeçmek zorunda kalacaktır. Plan 1920’de buydu, peki ya şimdi...?

Terör örgütü yandaşları bugün aynı yol haritasını izliyor.

Öcalan’ın avukatı Ahmet Zeki Okçuoğlu yazıyor:

“Kürt meselesi bölgesel bir mesele diyorlardı; bölge devletlerinin tutumşarını değiştirmeleri beklenmeli.”

Beklerken yapılacakları Kasım 2010’da şöyle sıralıyor:

“Toplumsal, ekonomik ve siyasal istikrarsızlaştırmalar,

İç savaşlar ve bölgesel savaşlarla ekonomik yaptırımlar,

Uzun vadeli ve karmaşık stratejilerle değişimin zaman yayılması”

Devam ediyor ve Kürtleri Yahudilerle kader arkadaşı ilan ediyor:

“Kürtlerle Yahudilerin kaderi birbirine benziyor. İkiside tarih boyunca acılar çekti!”

Bu “kader arkadaşlığını”, katledilmeden önce Uğur Mumcu 7 Ocak 1993’te son yazısında açıklamıştı:

“Kanıtlanan son ilişki MOSSAD-Barzani ilişkisidir. MOSSAD, İsrail’in gizli istihbarat örgütüdür...”

Uğur Mumcu, yaşamının son yazısında İngiltere’de çıkan “The Guardian” gazetesinde Ian Black ve Brooking Enstitüsünden Morris’in kitabındaki bilgileri bize aktarmıştı. Kitaptaki bilgiler İsrail Dışişleri

Bakanlığı ve MOSSAD yazışmalarına dayanarak açıklanmıştı.

İsrail istihbaratı bölgenin jandarması olarak Kürt ayrılıkçılara milyonlarca dolar aktarmıştı...!

Ama kader konusuna gelirsek, Yahudiler sözümona vaadedilen topraklarda Filistin’i yoketme pahasına yaşıyor. Dikkat etsinler, bugün emperyalizmin desteğini alan Kürt ayrılıkçılar, yarın Filistin halkının kaderiyle başbaşa kalmasınlar!

Malum, İngilizler önce Arapları kullandı; ama sonunda Yahudileri bölgenin kralı yaptı...

Bölgede kan ve gözyaşı ayyuka çıkınca işin içinden sıyrıldı. Mandası altında bulunan Filistin bölgesini bir buçuk saat içinde Birleşmiş Milletler’e devretti ve 1948’de bir Yahudi devleti ortaya çıktı.

İsrail devleti kurulduğunda Yahudi göçmenler, Filistin topraklarının %7’ sine sahiptiler... Yıllar içinde yarısından fazlasını ellerine geçirdiler. Arapları kendi vatanlarında köleleştirdiler ya da yokettiler!

Bugün de bölgede aynı aktörler var. İngilizler ve Amerikalılar!

Bu iki devlet, Sevr projelerinin arkasındalar!

Celal Talabani ve Mesut Barzani...

Sevr Hortluyor!

İkinci Dünya Savaşı nedeniyle kesilen kukla devlet çalışmaları 1984'te PKK'nın kurulması ile yeniden başladı.

1991 Körfez Savaşı – Çekiç Güç

İlk somut adım 1991'de Körfez Savaşı'yla atıldı. Amerika'nın kışkırttığı Kürt gruplar ayaklandı.

Saddam saldırdı. Kaçan obinlerce Iraklı Türkiye sınırına dayandı.

Özal, Amerika'yı yardıma çağırdı. Ve Çekiç Güç adı altında Amerika bölgeye yayıldı. Böylece

Irak'ın kuzeyi güvenli bölge olucaktı... Talabani ve Barzani serpilip boy atacaktı...

PKK, yaratılan güvenli bölgede Amerikan yardımına mazhar olucaktı...

Sanki bugünkü Sudan'ı, Libya'yı anlatıyoruz değil mi? Yöntem birebir aynı!

Kürdistan Devleti İçin İkinci Adım:

Kürt Liderler Birleşti

İkinci aşama 1998 yılında açıklanmıştı. Kürt liderler barıştırılacaktı. 17 Eylül 1988'de savaşan Kürt liderler Mesut Barzani ve Celal Talabani, Washington'da biraraya geldi. Ortadoğunun yeniden yapılanması karara bağlandı.

Dönemin İçişleri Bakanı Madeleine Albright 1998'de Irak'ta muhalefetle yakın işbirliği yaptıklarını açıklamıştı:

"Biz Irak'ta muhalif gruplarla çok yakın bir işbirliği içerisindeyiz. Onlarla çalışmalarımızı daha da aktif hale getirmek istediğimizi belirttik. Ayrıca Iraklıların yaşadıkları rejimden daha iyi bir rejimi hakettiklerini düşünüyoruz. Başkanımızında söylediği gibi bu ülkede rejimi değiştirmek uzun zaman alabilir; ama biz istikrarlı bir biçimde çalışmalarımızı yürüteceğiz."

Irak'ta muhalefet barıştırılırken, Türkiye ekonomik ve siyasi olarak zayıflayacaktı...

1999 Aralık – Helsinki Zirvesi

Türkiye Helsinki zirvesi ile Avrupa Birliği'ne aday ülke yapıldı. Yurt çapında bayram ilan edildi; her yere AB bayrakları çekildi... Türkiye tüm kılcal damarlarıyla Avrupa konrolüne girmişti. Avrupa ve kürsel çete için "demokrasi" demek "etnik ve dini bölünme" için atılacak ilk adımlar demekti!

Bunu en özlü biçimde Kızıl Dany lâkaplı, Daniel Cohn Bendit açıklamıştı:

Türkiye'nin Batı ile bütünleşmesi Barselona yolu, Kemalizmin dayatılması ise Bağdat yoludur.

Barselona yolunda Türkiye, Türk Devleti içindeki Kürtlerin otonomisini kabul etmek zorundadır."

Bağdat yolu ise Türkiye'nin Kemalist otoriteyi güçlendirmesi demektir ki, bu durumda Türkiye

Avrupa'dan vazgeçmek zorundadır!

Avrupa adaylığı bize gösterilen havuçtu! Sopa ekonomik tehditler bütünüydü. 2001'de

Türkiye'ye Kemal Derviş ve beraberinde krizde geldi! Sonra da Adalet ve Kalkınma Partisi!

Türkiye, Avrupa'ya uyum çerçevesinde "demokratikleşecek" yani etnik bölünmeye hız verecek;

"insan haklarını" geliştirecek yani gerçek muhalefeti ezecek, bölücüleri destekleyecek...

"Özgürlük" diyecek; PKK'yı özgürleştirecek, Meclis'e sokacak, Habur'da karşılayacak, Kuzey

Irak'la bütünleşecekti...

Kürdistan Devleti İçin Üçüncü Adım:

R To P (Responsibility To Protect)

Üçüncü Aşamada Birleşmiş Milletler "Koruma Hakkı ve Koruma Sorumluluğu" adlı yasayı gündeme aldı. Böylece Kürdistan tampon devletine giden yolda hiç engel kalmayacaktı.

Kanada, yasayı Birleşmiş Milletler'e öneren devletti... İşte Kanada Liberal Parti Başkanı Michael

İgnatieff’in beyanatı:

“Kanada Hükümeti Birleşmiş Milletlere “Koruma Sorumluluğu” yasasını önermektedir. Buna göre eğer bir ülke kendi vatandaşlarını koruyamıyor ya da korumuyorsa, diğer ülkelerin müdahale hakkı vardır!”

Konu ilk kez CFR (Dış İlişkiler Konseyi)yayın organı Foreign Policy’de, 2002’de, Avustralya eski

Dışişleri Bakanı Gareth Evans tarafından ortaya atılmıştı. Evans, Uluslararası Kriz Grubu (International

Crisis Group)’nun CEO’suydu.

Bu grubun içinde yer alan isimlere bir bakın; adlarına uygun olarak, bulaştıkları her ülkede ardı ardına KRİZLERE yol açmışlardır!

Libya’da bombalar bu madde sayesinde yağdırılmıştır. Hedef ülkelere bu madde sayesinde istendiği zaman istendiği şekilde MÜDAHALE meşru olucaktır!

BM genel sekreteri Ban Ki-moon, 20 Mart 2011’de basına verdiği demeçte, “Libya’ya güç kullanımının meşruluğu, insani nedenlere dayanmaktadır,” demişti. “Meşruiyet, yeni uluslararası güvenlik ve insan hakları yasası olan KORUMA YASASI’na dayanmaktadır” diye de eklemişti...

Bu yasa küresel çetenin gözünü diktiği Afrika ve Ortadoğu’daki toplulluk ve halkların kışkırtılması için kullanılacaktı.

Amerikan petrol şirketi Exxon yıllar önce hazırladığı gizli raporda açıklamıştı.

Fransız gazetesi Le Matin bu raporu yayınlamıştı:

“2000 yıllarından itibaren dünya petrolünün ağırlık merkezi Arap ülkelerinden Latin Amerika,

Afrika ve Türkiye gibi ülkelere kayacaktır!”

İşte bu nedenle küresel şirketler en çok hedef ülkelerdeki nüfus yapılarını araştırıyorlardı. Etnik nüfusu belirlemek had sayfada faydalıydı...!

Birleşmiş Milletler Nüfus Araştırma Dairesi bu yıl İstanbul’a konuşlandı! Türkiye’de kaç Türk, kaç

Kürt, kaç Çerkez var, doğrusunu bulacakmış!

Hangi Avrupa? Kitabımda yazmıştım. 2006'da İngiltere Parlementosunda Kürt raporlarından birini yazan Lord Russel'la konuşuyorum:

“Sizin ilginç bir öneriniz vardı. Kimin Kürt kimin Türk olduğunu anlayabilmek ve saptayabilmek için beyana dayalı nüfus sayımı öngörmüşsünüz. Bu nasıl bir öneri, biraz anlatır mısınız?” Diye soruyorum. Soruyu anlamamazlıktan geliyor:

“Türkiye'de Türklerden başkalarıda var o kadar!” diyerek kestirip atıyor.

Türklük Yasaklanmalı!

Alman istihbaratçı Uda Steinbach da, CIA istasyon şefi Graham Fuller'de, Mesut Barzani'nin danışmanı Amerikalı büyükelçi Peter Galbraight da tek bir noktada birleşiyorlardı “Türk Ulusu fikri tartışmaya açılmalıydı...”

Mikro milliyetçilik emperyalizmin en önemsediği şeydi. Batı'nın en büyük dayatması olan YENİ

ANAYASA'da “Türklük” yasaklanacaktı.

“Demokratik hak” lafları ortada uçuşurken, kimse Türkiye ve bölgenin ana sorunu olan ağalığın sonlandırılması, Toprak reformu gibi konuları ağzına almıyordu…!

Her yanda demokrasi havarileri vardı; ama demokrasinin varoluş koşulu, feodal rejimin son bulması konuşulmuyordu…!

Toprak ağalarına, “yüzlerce dönümü haksızca parselledin, tarlalarında kuru ekmeğe bizi çalıştırdın, istediğin zaman sokağa attın, zorla oy kullandırdın, malikânelerde oturdun, batıdan fonlandın, fonlardan bize sadaka dağıttın!” diyen varsa da sesi duyulmuyordu!

“Neden tüm dünyayı kana bulayan emperyal odaklar size arka çıkıyor!” diye sorulmuyordu…!

David Philips'in PKK Raporu

Bu soruların cevabı Amerikalı “uzman” David Philips'in PKK raporundaydı. Raporda, Philips

Türkiye'ye öneri adı altında emperyal emirler sıralıyordu:

1- Güneydoğu'yu uluslararası şirketlere açın,

2- Fırat-Dicle'nin suyunu özel bir yönetime devredin,

3- Türkiye-Irak arasındaki sınırı kaldırın,

4- Kerkük'ten elinizi çekin!

David Philips: "Kürt Raporu"nun mimarı...

Anlaşılıyor mu şimdi Amerika'nın derdi!?

Ne Kürtçe umurlarında onların, ne de Kürtlerin "demokratik hakları"...! Varsa yoksa

Güneydoğu'nun madenleri, Kerkük'ün petrolu, Fırat ve Dicle'nin suları... Bu hayalin gerçekleşmesi için tek bir yol var: Avrasya kilidinin kırılması...!

Kısacası, "Bir Kürdistan kurulmalıydı. Petrol coğarafyasına oturmalıydı. Türkiye fazla büyüktü parçalanmalıydı. Bu coğrafya'da Türk kalmamalıydı! Kalanlar da Türk olmaktan dönmüş olmalıydı."

Bu topraklarda yaşayanların hepsi "Ermeni, Kürt, Çerkez, Pontus, Süryani" olduğunu anlamalıydı!

Emperyalizm için "demokrasi" tanımı bu! Etnik milliyetler birbirleriyle kaçınılmaz olarak çatışacak, petrol coğrafyasında nüfus azalacak, kontrol kolaylaşacaktı.

Anayasa Değişmeli!

Yeni anayasalar yapılacak, fedaralizme kapı açılacak, ulus devlet ortadan kalkacaktı...

Açılımın hemen ardından David Philips'in önerileri doğrultusunda yeni anayasa çalışmaları başladı.

Prof. Ergun Özbudun'un 2010'da açıkladığı "yeni anayasa" taslağında , "Devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünü korumanın, devletin amaç ve görevleri arasından çıkarılması" teklifi getiriliyordu.

Profesör... "Ulus devletten eyalet sistemine geçişin önünde hiçbir anayasal engel kalmamalı"

diyordu.

Türkiye'ye anayasa taslağı hazılayanlar, Amerikan demokrasi örgitleriyle olduğu kadar Avrupa

Konseyi Demokrasi komisyonu ile de içli dışlıydılar. Yani "yeni yepyeni anayasacılar"ın arkasında dağ gibi bir küresel güç var!

Amerikalı Türkiye uzmanı, Henry Barkey, "Demokratik açılım, bu anayasa değişmeden yapılamaz!" demişti.

Demek ki, yeni anayasa “Kürt Meselesi”ni “halledecekti”! Kürt açılımına uygun bir anayasa asıl hedefti.

“Kürtleri Türklere Karşı Kullanmak”

İflâs etmiş sistemleri için daha çok kan, daha çok petrol lazımdı… Amerika can çekişiyordu; 22

Eyalet moratoryum ilân etmişti… Avrupa İzlanda’dan Yunanistan’a kadar iflâs bayrağını çekmişti.

NATO’nun kalbi de Belçika’da bölünüyordu!

Küresel çete, Avrasya petrolünü, gazını, madenlerini kısa bir zaman diliminde ele geçirmek zorundaydı.

Bir yandan Libya bombalanıyor, bir yandan Suriye karışıyor, İran tehdit ediliyor, Türkiye federalizm krizine sürükleniyordu.

1922’de amerikan Yüksek Komiseri Mark Bristol, Washington’a ilettiği raporda şu tespite yer vermişti. “Kürdistan’daki zengin petrol yatakları nedeniyle yabancı entrikalar başlamıştır. İngiltere

Kürdistan’I denetim altına almak için Kürtleri türklere karşı kullanmak isteyecektir!”

Durum aynıydı…!

Eski Amerikan Başkanı Bill Clinton depremden sonra geldiği Türkiye’de, TBMM çatısı altında şu sözleri söylemişti:

“20. Yüzyılın ilk elli yılını Türkiye belirledi. 21 yüzyılın ilk elli yılıda Tğrkiye’nin alacağı doğrultuda şekillenecek! Türkiye 21. Yüzyılın kilit ülkesi.”

Ana Kürt Baba Çerkezse...?

Avrasya pazararı Batı’ya açılmalıydı! Kilidi kıracak olan Kürdistan halkasıydı!

Eğer bir ülke milli egemenliğie sahip değilse, petrol ve silah şirketlerinin iki dudağı arasında yaşayacak ölüm ya da sıtmaya razı olacaktır.

Projenin adı: Büyük Ortadoğu Projesi! Hedefi: Ortadoğu’nun zengin petrol rezervlerine sahip olmak!

Geçen yüzyılda küresel güçler bu coğrafyaya bir İsrail oturttu. Bu yüzyılda ikinci İsrail için uğraşıyor. O zaman Arapları kullanmıştı; şimdi Kürtlerden medet umuyor!

“Büyük Kürdistan” petrol coğrafyasını denetimde tutacak...

Türkiye, İran ve Rusya arasına nifak sokacak... Bölgenin üç eski komşusu parçalanmadan küresel çete petrole kavuşamayacak, Avrasya’nın zenginliklerine ulaşamayacak...

Büyük Kürdistan, büyük Ortadoğu demek, çok kan, çok su, çok petrol, çok para demek!

Ama Türkiye, Rusya, İran ve koca Avrasya el ele verirse bu kanlı proje de 100 yıl önceki gibi çökecek!

Yeterki Kürt, Türk, Çerkez, Laz demeden bu emperyal düzenekten kurtulalım. Gerçek demokrasi de gerçek hak ve hukuk da sadece tam bağımsız ülkelerde mümkün...

Bu koşunun sonu yok! Ana Kürt, baba Çerkezse ne yapalım? Çocuğu ikiye mi ayıralım!!!

Temmuz 2011:

Bu satırlar yazılırken Türkiye’de %50 oranında AKP seçimden muzaffer çıkmış, hemen ardından meclis krizi başlamış, Hatip Dicle seçildiği halde salıverilmediği için BDP meclisi boykot etmiş,

Diyarbakır’da “Kürt Meclisi” oluşturmuştu. Murat Karayılan Hasan Cemal’e “Amed (Diyarbakır)’deki

Meclisi, PKK silahlı güçlerinin koruyacağını söylüyordu... “Öz savunma” yani Peşmerge ordusunu kuracaklardı. Ayrıca Ankara’dan gelir desteği almayı sürdürecekler ama bölgesel gelirlere el koyacaklardı!

Cengiz Çandar TESEV’le Kürt raporu yayınlamış; Hasan Cemal Kandil’den bildiriyordu.

Sonra solupu Londra’da alıyorlar. Rothschild / Chatham House bağlantılı Democratic Progress

Instıtute çatısı altında kukla Kürt Devleti’ne “yol haritası” hazırlıyorlardı! Democratıc Progress Institute adlı kuruluşun uzmanlar konseyinde Prof. Dr. Mithat Sancar, Prof. Sevtap Yokuş, Yılmaz Ensaroğlu, ve

Cengiz Çandar vardı. Ayrıca Hasan Cemal, Ali Bayramoğlu, Ayhan Bilgen ve Bejan Matur’da İngilizlerle masadaydı.

CHP, AKP ve BDP’den de sekiz milletvekili hazır ve nazırdı. (Bkz. Prof. Nadim Macit, Sorun Çözme

Ustaları(!) Sorun Üretme Mutfağında başlıklı makalesi, Ortadoğu Gazetesi 30 Temmuz 2011)

2010 Eylül referandumdam aylar önce, AKP PKK ile görüşmüş, çift taraflı mutabakat sağlanmıştı.

Terör örgütünden Duran Kalkan açıklamış, 6 konuda anlaşma sağlandığından söz etmişti:

1) Çatışma duracak,

2) Yeni Anayasa yapılacak,

3) Güvenlik Protokolü imzalanacak,

4) Komisyonlar kurulacak,

5) Öcalan’ın koşulları iyileştirilecek,

6) KCK operasyonları duracaktı’tı.

14 Temmuz 2011’de Bir Dönüm Noktasından Geçildi!

14 Temmuz 2011’de BDP DEMOKRATİK ÖZERKLİK ilan etti. Aynı gün 13 asker şehit edildi!

BDP/PKK’lı Aysel Tuğluk, “Uluslararası camiadandemokratik özerkliklerinin tanınmasını beklediklerini” söyledi!

Beklemesine gerek yoktu. “Özerklik” onların emriyle yürürlüğe konmuştu! Birinci aşama tamamlanmış, ikinci aşamanın başlangıcındalardı... Bir zamanlar oldukları noktada... AMA... o zaman proje tamamlanmamıştı. Rüyasını gördükleri an geldi mi?

BU MİLLETİ TANIMIYORLAR! Son anda tersine çevirir Yedi Düveli!!

“ARAP BAHARI”

ve

SURİYE’DE KIŞ!

7 Mayıs 2011

Halep babamın doğduğu şehir! Halam, Osmanlı’nın Trablusgarp Mebusu Mahmut Naci Bey’le evlenmişti. Beyrut kuzenimin doğum yeri. Türkiye’de birçok kişinin ailesi benimki gibi...

Güney komşumuz Irak’tan sonra şimdi de Suriye yanıyor! Has kardeşlerimizin memleketi...

Yüreğimiz daralıyor...

Tunus, Mısır, Libya’dan sonra Suriye’de CIA operasyonunda yerini alıyor. Ateş sınırlarımıza dayandı ve içeri giriyor!

Türkiye, Libyalılarla İtalyanlara karşı savaşmıştı. Şimdi NATO operasyon merkezi!

Mustafa Kemal, Suriye’de emperyalizme karşı direniş örgütlemişti.

Şimdi Ankara, ABD istihbaratının Suriye için operasyon merkezi!

Obama yönetimi Türkiye Başbakanı üzerinden Beşşar Esed’e tehditlerini iletiyor; bir yandan muhalefeti fonluyor... “Muhalif”leri Türkiye’de ağırlıyor. Suriye Devleti’ni savunanları otellerden atıyor.

Türkiye bölgede Amerika’nın jandarması ve elçisi.

Türkiye Müslüman komşularına karşı Haçlı Ordularının yanında yer alıyor!

Libya bombalanıyor...

2008 yılı Baharı’nda TRT’de, “Suriye’nin Rejimi” adlı bir program yapmıştım. Suriye’nin Büyük

Ortadoğu Projesi çerçevesinde 4 parçaya ayrılmasının planlandığını belgelerle anlatmıştım.

Kürdistan kukla devletinin inşası, ancak Türkiye, İran ve Suriye’den koparılacak parçalarla olasıydı. Bunun için önce turuncu sonra kan rengi kullanılacaktı...

İşte düğmeye basıldı!

Mart başında Suriye’de kan akmıyordu... Dera’da, Lazkiye’de hayat akıp gidiyordu... Nisan ayında ortalığı vahşet sardı... Mısır’da, Tunus’ta, Libya’da olduğu gibi...

Kuluçka süresini tamamlayan Batı güdümündeki “muhalif” örgütlere işaret verilmişti...

Sokağa inilecekti... Önce sosyal paylaşım sitelerinde yaylım ateş başladı. Malum “Arap Baharı”

Facebook’la başlatılmıştı.

Kurulan sitelerde Suriye yönetimine karşı sürekli yayın başlatıldı. Sosyal paylaşım ağlarında onlarca videosu var. Meraklısı Dünya Düzeni programımızdan izlesin.

Masum küçük Suriyeli bir genç kız! İkna edici bir beden diliyle kameraya konuşuyordu:

“Ben hükümet karşıtı söylemleri yüzünden Suriye’den sürülmüş bir ailenin kızıyım. Ben

Suriyeliyim, ama orayı hiç görmedim. Esed ailesinin kırk yıllık diktatörlüğü nedeniyle bu durumdayım!

Sizden Suriyeli muhalifleri desteklemenizi, “öfke gününe” katılmanızı istiyorum! Onlar adalet için kendini yakan Tunuslu aktivist Muhammed Buazzi’den ilham aldılar...”

Mükemmel İngilizcesi ile Suriye’deki rejimin değişmesi için haykırıyordu...

Darbe imalatçıları, küçük kız çocuklarını da, eli kanlı tetikçileri de aynı anda kullanıyordu!

İlk Darbe Yugoslavya’daydı

İlk darbe imalatı Yugoslavya’da yapıldı...

Ayrılıkçı örgüt OTPOR’du. Başında Branimir Nikoliç vardı. Görevini tamamladığında bir sokak köşesinde kafasına sıkıldı!

OTPOR, küresel tefeci George Soros’un Açık Toplum Vakfı’nın uzantısıydı. Arkasında Amerika’nın ünlü istihbarat kuruluşları!!!

Amerikan bankerleri, “darbe imalatı” için hedef seçtikleri ülkelerde sivil toplum örgütlerini kullanacaklardı.

Yugoslavya’yı yok edecek hareketi, Amerikan Büyükelçisi Richard Miles yönetmişti.

OTPOR göstericilerini emekli Amerikan generalleri eğitmişti... Bunlardan en bilineni Alb. Robert

Helvey’di. Helvey’in ilham aldığı kişi Pentagon darbelerine, masum gençlik direnişi maskesi takan Gene

Sharp adlı teorisyendi.

Em. Alb. Robert Helvey Teorisyen Gene Sharp

Yıkılacak rejimlerde “sivil itaatsizlik” ve “şiddet içermeyen direniş” kalıplarının iyi iş göreceğini söylemişti.

CANVAS: OTPOR’un Devamı

1 Mayıs 2011’de Taksim Meydanı’ndaki anıtta emniyet güçlerinin gözleri önünde Atatürk heykeline yapılan taciz, Diyarbakır’da kurulan sivil itaatsizlik çadırları, sokaklarda kılınan Cuma namazları

Turuncu darbelerin öncüsü : OTPOR ve sonrası CANVAS

Otporvari ya da onun devamı olan CANVAS’ın eylem kalıplarıydı.

CANVAS, (Şiddet İçermeyen Direniş ve Strateji Merkezi...) 50 farklı ülkede faaliyet gösteriyor.

Sivil toplum çerçevesi içinde Amerikan çıkarları için “aktivist” yetiştiriyor!

Merkezi Belgrad’da. Hedef ülkelere darbe ihraç ediyor! Örgütün başında dünyanın zengin eylemcileri var: İvan Maroviç ve Popoviç! CANVAS, Mısır ve Suriye’deki isyancılara akıl hocalığı yapıyor.

Darbe ihracatında medyanın her kolu kullanılıyor. Film şirketleri, web siteleri kuruluyor... para bol... York Zimmerman Film şirketi iyi bir örnek. Sahibi Steve York. Bir toplumda gençlerin ABD çıkarları çerçevesinde yönlendirilebilmesi için filmler, bilgisayar oyunları üretiyor. Diyor ki:

“Yaptığımız filmler, insanların baskıcı rejimlere karşı, “şiddet içermeyen” faaliyetleri için eğitici rol oynuyor!”

York yaptığı filmlerden en gözde olanının, “Diktatörleri Alaşağı Etmek” (Bringing Down A

Dictator) adlı film olduğunu söylüyor. Eski Yugoslavya Başkanı Miloseviç’i “şiddet içermeyen direnişle”

(bu ne demekse?!) indiren gençlerin stratejisini örnek gösteriyor. Yani OTPOR örgütünü işaret ediyor.

OTPOR’un lideri İvan Maroviçti. Kendi halinde bir üniversite öğrencisiyken Amerikan istihbaratçılarının dikkatini çekmişti. Yugoslavya’yı kargaşaya sürükleyeb ilk gençlik hareketlerini o örgütlemişti. Şimdi nerde mi? Maroviç, şimdi, Steve York’un gençleri ayaklandırma projelerinde

“danışman” olarak çalışıyor.

“Baskı seviyesi arttıkça direnişte artar!”diyor. Sol gösterip sağ vuracaksın... Bu öyle bir düzenek ki, haksızlıklara başkaldıran gençler biranda kendilerini Amerikan örtülü operasyonunun içinde buluyor.

OTPOR, kalkışma hareketlerinde çeşitli ülkelere “yol haritası” çizen bir örgüt. Önce melek yüzlü gençler, sosyal iletişim ağlarını kullanarak “daha fazla özgürlük, daha fazla hak vs... istiyor.

Sonra “daha fazla demokrasi” talebiyle sokağa çıkılıyor.

Amerikan senatosunda, “darbe imalatı” projesinin adı “demokrasi projesi”ydi!

Afrika ve Ortadoğu’da “Arap Baharı” olarak adlandırılan darbeler dizisinde , demokrasi projesi uygulayıcısı OTPOR ve CANVAS örgütlerinin parmağı vardı.

Mısır’da halkı sokağa döken, 6 Nisan Gençlik Hareketi yöneticisi Muhammed Adel ve Ahmet

Maher 2008’de önce Amerika’ya daha sonra da Belgrat’a CANVAS merkezine eğitime gitmişlerdi.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde öncelikle lise ve ünirversite öğrencileri eğitilmişti. Onlara, halkı, özellikler de gençleri nasıl “sivil itaatsizliğe çağırmak” gerektiği öğretilmişti...

Şehir meydanlarına çıkılacak, caddelerde namaz kılınacak, bayrağa sarınılacak, gösterilerden sonra meydanlar temizlenecek halka şirin görünülecekti.

Dindar kesim için farklı, hip hop gençlik için farklı “çağrılar” hazırlamakta yapılacaklar arasındaydı.

Suriye isyanının projesi çok önceden çizilmişti... Önce Dera daha sonra diğer şehirlerin sokakları karışacaktı. Kalabalık öğrencilerden oluşan şehirlerin sokakları, meydanları, “Özgürlük! Demokrasi!” diye haykıran aktivistler kaplayacaktı...

Ve Suriye’de isyan başladı. Gençler sokaklardaydı. Taşıdıkları dövizler, attıkları sloganlarda hiçbir antiemperyalist vurgu yoktu. Ne ABD ne NATO saldırıları kınanmıyordu. Tek mesaj vardı: “Esad gitsin, demokrasi gelsin!”.

Mısır’da Tahrir Meydanı hareketine öncülük eden Vail Gonim ya da Esma Mahfuz’u hatırladınız mı? Becerikli çocuklardı!

Esma Mahfuz önce Facebook’tan gençleri örgütlemişti...

Mütevazi evinde kendini videoya çekmiş, sonra Facebook üzerinden dağıtmıştı. Yayınlanan ateşli konuşmasında şöyle demişti:

Esma Mahfuz

"Şu anda saat gece 10:30, 24 Ocak 2011. Yarın beklenen gün 25 Ocak 2011. Hepimiz yarın için çok çalıştık. En güzeli hiçbirimiz politikacı değiliz. Biz Mısır halkıyız. 14 yaşındaki çocuklar bile posterler hazırladılar, Cuma namazlarından sonra dağıttılar..."

Esma, Facebook'ta yeterli sayıya ulaşınca sokaklara çıkmıştı. Mısır'da onun gibi onlarca

CANVAS'tan sivil itaatsizlik eğitimi almış aktivist vardı!

Ertesi gün Tahrir Meydanı'ndaydı. Üzerinde çarpıcı renkte giysiler vardı. Avazı çıktığı kadar bağırarak halkı galeyana getiriyordu... Soros okullarında aldığı eğitimin hakkını veriyordu.

CANVAS'ın hazırladığı "Akıllı Protesto Nasıl Yapılır" kitapçığında, protesto yürüyüşlerinin nasıl hazırlanacağı, sosyla paylaşım ağlarının nasıl kullanılacağı, gösterilerde nasıl giyinileceği, polislerle ilişki, biber gazından korunmak için neler yapılacağı konusunda bilgiler vardı...

Mahallelerde nasıl örgütlenilir, meydanlara nasıl adam toplanır anlatılmıştı. Bu çerçevede

Mısır'da Tahrir Meydanı'na 300 bin kişi dolduruldu...

Meydan boşaldığında Mübarek gitmiş yerine Pentagon'la yakından ilişkili Mısır ordusunun önde gelen isimleri oturmuştu.

İşte ABD imzalı "demokrasi projesi" buydu!

"Muhalif Ol! Köşeyi Dön!"

Her ülkede örgütün üst kademeleri dolar zengini oluyordu...

Bununla ilgili çarpıcı haberler Nisan 2011'de, Washington Post'da yer aldı. Gazete, Amerika'nın

Suriyeli muhalif gruplara milyonlarca dolar yolladığını belgelerle açıkladı...

Murdoch'a ait Fox Televizyonu'da, 19 Nisan 2011'de Wiki Leaks sızıntılarına dayanarak yaptığı haberde "Amerika'nın darbecileri fonladığını" açıklamıştı. Haber şöyleydi :

“Şimdi biliyoruz ki ABD, Suriye’deki muhalif gruplara gizli maddi destek veriyor. Beyaz Saray bir yandan Suriye yönetimi ile ilişkiler kurarken, destek verdiği gruplar Beşşar Esed’i devirmeyi amaçlıyor.

Wikileaks belgelerini yayınlayan Washington Post’a göre, George Bush döneminde bu gruplara ve muhalif televizyon kanallarına maddi destek verildi. Obama da muhalifleri desteklemeyi sürdürdü.”

Bu haber Amerika’daki farklı çıkar gruplarının kavgasına bariz bir örnekti. Zaten çok geçmeden

Murdoch’un ipi çekilecekti. Soros 2011 Şubat’ında düğmeye basmıştı; CNN’de, Fareed Zakariya,

Murdoch’un “kamuoyuna yanlış bilgiler yaydığından” söz etmişti.

Ama çok geçmeden Fox Tv haberi doğrulandı...

Amerikan fonlarının önemli bir kısmı Suriye’ye karşı muhalif yayınlar yapan medyalar oluşturulması için harcanmıştı. Meselâ Londra’dan yayın yapan Barada TV büyük oranda fon almıştı. Bu haber ortaya çıkınca Suriye’deki muhalifler arasında tartışma başlamıştı.

Bir kısmı, “Muhalefete Amerikan desteğinin “kötü haber “ olduğunu açıkladılar. “Bu, Suriye muhalif hareketi için küçük düşürücü olabilirdi...”

Amerikan fonları haberi, muhalefetin masum maskesini yırtmıştı. Kargaşanın arkasındaki yeşil dolarlar ortaya çıkınca El Cezire televizyonu bozulan imaja pansuman yapacaktı. Ekrana çıkarttığı uzmanlar “para nereden gelirse gelsin, önemli olan demokrasi, insan hakları, özgürlükler değil mi”

şablonunu tekrarladı!

İşte Ürdün’den Ortadoğu uzmanı Lamis Andoni, El Cezire’de “Bu insanlar baskıcı rejimlerin son bulmasını istiyen göstericiler. Özgürlük istiyorlar o kadar! İktidar ne derse desin!” diyordu.

Bu sesler ülkeleri saran sivil ağların sesiydi. Hiyerarşik bir yapıda örgütlü olarak hedef ülkeleri kuşatıp felç ediyorlardı.

En üstte Batılı istihbarat örgütleri, en altta ilk adımı atan, sokağı hareketlendiren OTPOR ya da

CANVAS gibi aktivist örgütler vardı. “Şiddet İçermeyen Direniş” adı altında kitleleri meydanlara topluyorlardı.

Kuzey Afrika’dan da, Suriye’den de seçilmiş öğrenciler, Sırbistan’da “ şiddet içermeyen direniş”

eğitimine tabi tutulmuşlardı. “Diktatörü alaşağı etmek” gibi belgesellerden feyz alıyorardı. Para boldu.

Amerikan Senatosundan onaylanmış fonlarla besleniyorlardı. “Arap Devrimi”nin figüranları olarak sahnede yerleini alıyorlardı.

Arkalarında Rockefeller, Rothschilds, Obama, McCain vardı! Her biri farklı nuhalif grupların arkasındaydı.

Suriye’de rejim değişikliği için sokağa dökülen gençlerle, küresel odalar arasında arabuluculuk yapanların önde gelenleri Suriye diasporasıydı. Hemen hepsi uzun yıllardır Paris’te ya da ABD’de yaşıyorlardı. Batı’da eğitilmişlerdi. Suriye’ye karşı, Batı’nın sevdalılarıydılar. Birkaç örnek “muhalif”

sıralayalım:

Muhalif 1 : Abdülhalim Haddam

Abdülhalim Haddam 1932 doğumlu. 2005’e kadar Hafız Esad’ın yardımcısı olan Haddam, Beşşar

Esad döneminde Fransa’ya gidiyor ve Suriye’deki iktidarı devirmek için elinden geleni ardına koymuyor.

Tüm röportajlarında Suriye’deki iç karışıklıklarda kendi parmağı olduğunu ilan ediyor... 2006’da

Batılı gazetecilere “İktidarın devrilmesi için uğraşıyorum. Suriye içindeki ve sürgündeki bazı muhalefet güçleri ile temastayım. Bir sürgün hükümeti oluşturlması için uğraşıyoruz,” diyor.

Haddam’ın aile ilişkileri ilginç... Suudi kralı Abdullah ve 2005’te öldürülen Lübnan eski Başbakanı Refik

Hariri’nin bacanağı.

Mart 2011’de Batılı ajanslar, Suriye’de muhaliflere para ve silah sevkiyatı örgütlediği haberini geçti.

Muhalif 2 : Ali Sadreddin Beynuni

1938’de Halep’te doğdu. 17 yaşında Müslüman Kardeşler örgütüne katıldı. Hukuk eğitimi aldı.

1977’de Müslüman Kardeşler örgütünün başkan yardımcısıydı. 1979’da Ürdün’e kaçtı. 20 yıl sonra

Ürdün’den sınır dışı edildi ve 2000’de siyasi mülteci olarak İngiltere’ye yerleşti. İngiliz istihbaratı ile elele,

Suriye’de “ılımlı” islami bir rejim kurmak için uğraşıyor.

Muhalif 3 : Rıfat Esad

Beşşar Esad’ın amcası, Rıfat Esad... Hafız Esad tarafından Franda’ya sürgün edilmişti. Bugün öz yeğenine karşı Fransa ile birlikte Suriye’nin altını kazıyor.

Muhalif 4 : Ferid Kadiri

1954 halep doğumlu. Önce Lübnan’a sonra Amerika’ya göç etmiş. Finans uzmanı. 2001’de merika’da Suriye Reform Parti’sini kuruyor. Hedefi Baas yönetimini yıkmak. Tabii yeterince fonla ödüllendiriliyor. Parti’nin Amerika’da sekiz, Avrupa’da yedi irtibat bürosu bulunuyor. 2009’da Güney

Kıbrıs’tan yayın yapan “Özgür Suriye” radyosunu açıyor.

Ferid Kadiri

Kendi ülkesi için İsrail televizyonuna şöyle konuşuyor:

“İsrail’e tavsiyem, dikkatle beklemesidir. İsrail, halkına sürekli olarak Yahudilerden nefret etmeyi öğütleyen bir diktatörle anlaşmaktan çok daha iyisini hakediyor. Suriye’nin nefreti ve her an atabileceği füzeleri var...”

Muhalif 5 : Anas El Abdah

Adalet ve Kalkınma Hareketi2nin lideri. Hareketin ismi ilginçtir, kargaşaya sürüklenen tüm ülkelerde ya muhalif bir partinin ya da bir hareketin adı.

Türkiye’den önce Fas’ta ampul logosu kullanılarak kurulmuştu, sonra Libya’da bu adla muhalefet oluşturuldu. Şimdi Suriye’de karşımızda Adalet ev Kalkınma Hareketi!

El Abdah 2005’ten beri sıkı sık Türkiye’ye gelip gidiyor. Sivil toplum buluşmalarında Suriye muhalefetini temsil ediyor!

1967 doğumlu. Çocukken Ürdün’de yaşıyor ama sonra Londra’ya gidiyor. Jeofizik okuyor. 10 yıl küresel bir şirkette çalışıyor ve birden Suriye muhalefetinin başına geçiyor.

26 Nisan 2011’de yapılan Türkiye’deki iktidar yanlısı sivil toplum örgütleri konferansında şöyle diyor:

“Türkiye’deki dostlarımız bize en büyük yardımı, Suriye’deki rejime bir dur diyerek yapabilirler!”

Bir de Amerikan Senatosunda sık sık ağırlanan Kürt grupların liderleri var! Muhalifler bu kadarla bitmiyor. Batı’ya parmak kaldıran daha pek çok muhalif var.

CANVAS: Küresel Darbe Örgütü!

Bu isimlerden bir kısmı, 18 Mart’ta Ankara’ya gizlice gelip beş gün geçiren eski CIA başkanı yeni

Amerikan Savunma Baakanı Leon Panetta’nın etrafında toplandı... Hareket için gerekli yol haritası çıktı...

Ardından Suriye’de kan akmaya başladı...

Darbe mimarları İslami, Milliyetçi, Solcu kesimleri hedef aldılar... Facebook, Twitter ve SMS

çağrılarıyla çnce bir öncü grubu örgütleyip sokaklara saldılar. “Hükümeti devirme oyununa” başladılar...

Daha önce söz etmiştik. Bu oyunun videoları bile var. Oyunun kurgussunu yapanlar küresel odaklar...

Peki ne istiyorlar!?

Küresel çetenin yayın organı Forign Policy’de Tina Rosenberg açıklıyor...

Yazının başlığı: Mısır Miloseviç’i deviren öğrencilerden ne öğrendi? Rosenberg diyor ki:

Dikatatörler halâ yerlerini koruyorlar. O halde ne yapmalıyız? Giderek artan sayıda birçok ülkede demokratik eylemciler için bu sorunun cevabı CANVAS’a başvurmaktır. (Foreign Policy 16.2.2011)

CANVAS, “şiddet içermeyen” (!) sivil itaatsizlik eylemleri ile CIA operasyonlarını kolaylaştıracak,

Amerikan çıkarlarına uygun olmıyan hükümetleri devirip yerine uygun olanları koyacak!

Mike Baker, çeşitli ülkelerde güzlü operasyonlarda rol almış bir CIA ajanı.

Hangi ülkelrde kimin devrilip kimin koltuğa geçeceğini belirlediklerini itiraf ediyor. Ortadoğu'da gidenlerle gelecek olanlar arasında seçim yapmanın zor olduğunu anlatıyor.

"Ortadoğu ülkelerinde ve bazı başka yerlerde önünüzdeki seçenekler bellidir. Oralarda "kötü" ya da

"iyi"arasında seçim yapma imkânı yok. Genellikle "kötü ve az kötü" ya da "kötü ve çok kötü"seçenekleri var."

Uluslararası Yalan Üretimi

Sokaklar kana bulandıktan sonra ve ülke iyice karışınca, küresel basın işine gelen tarzda haberler yapmaya başlardı. Meselâ küresel operasyona karşı çıkan milyonlarca kişinin Suriye bayrağıyla yürümesi, haberlerde pek yer bulmazdı; ama İngiltere'de bulunan Suriye İnsan Hakları Derneği Başkanı Walid

Safour her gün haberlerde çıkacaktı... bir konuşmasında,

"Suriye'de en az 700 kişi öldürüldü. 5000 kişi tutuklandı. Bir asker kalabalığa ateş açmayı reddettiği için idam edildi. Binlerce kişi Suriye'den kaçmaya çalışıyor," diyordu.

Bir sonraki aşamada Batılı ülkelerdeki Suriye Büyükelçiliklerinin kapısında protesto gösterileri düzenenecekti...

Ardından "uluslararası camia"nın sesi yükselecekti... Birleşmiş Milletler ve Avrupalı siyasiler yakında Suriye'ye müdahale edeceklerinin sinyalini vereceklerdi... Libya'da olduğu gibi...

İngiliz parlementosundan şöyle sesler yükselmekteydi:

"Suriye'de hükümet halâ zaman varken ülkeye istikrar getirecek radikal reformlar yapma yolunu seçebilir. Ve bunu acilen yapmasını tavsiye ediyoruz! Ya da baskıcı rejime devam etmeyi seçer. Bu, kısa vade de hükümeti güvende tutabilir. Ama bu durumda Avrupalı müttefiklerimizle birlikte gerekli önlemleri alacağımızı ve kapsamlı yatırımlar için harekete geçeceğimizi açıklamak isterim."

Artık ne söylense ne yapılsa olmazdı... "Uluslararası camia" denen küresel çete kan almaya hazırdı! Amaç, petrol coğrafyasında ulus devletleri parçalamak, kolay lokma yapmaktı. Tehditler sürecekti...

Önce hedef coğrafyada sınır çizgilerinin belirsizleşmesi için çalışmalar yürütülecekti.

Can derdine düşen insanlar sınırlar arasında kalacaktı. Ülkeler arasında gri bölgeler oluşacaktı.

Bakın Suriye'den ilk mülteci grubu Hatay Yayladağ'da tel örgülerden geçti. Garip olan o bölgede herhangi bir güvenlik sorunu yoktu!

Yakında binlerce Suriye'li Türkiye'nin güney illerine gelecek Suriye ile Türkiye arasında Hatay bölgesinde "müdahaleye" açık bir alan belirecek!

Falcılık yapmıyoruz. Durum açık!

Yukarıdaki cümlelerin yer aldığı "7 Mayıs Dünya Düzeni" programı üzerinden bir ay geçmişti ki,

Suriye'den geldiği söylenen mülteci sayısı 10 binin üzerine çıktı. Çadır kentler yaratıldı. Ardından senaryoya uygun olarak bir Hollywood yıldızı olan Angelina Jolie, "iyi niyet elçisi" olarak mültecileri ziyaret etti. Yanında bir kameramanla geldi; diğer basın mensupları sadece gelişini ve gidişini görüntüleyebildi. Dünya basınına arzu edilen şekilde ve içerikte "haberler" servis edildi. Durum daha da ağırlaşır mülteci sayısı artarsa, Batılı insani yardım dernekleri bölgeye gelebilirdi. Ardından da küresel

"güvenlik" birimleri ya da işgal orduları teşrif ederlerdi...

Bir sonraki aşamada, Kamışlı bölgesi ve Suriye'nin doğusunda da benzer belirsiz bölgeler ortaya çıkabilirdi... Suriye parçalanırken, Türkiye'nin güneyinde de sınırlar belirsizleşmiş olurdu.

Kısacası, Birleşmiş Milletler ve Nato gerekli zamanlada gri bölgelere müdahale edebilirdi... Çekiç güçler yollar, tampon devletler için yer açılırdı. Ve en önemlisi enerji ve suyun akışı için yeni haritalar belirlenirdi.

Hatırlayın, İsrail Enerji Bakanı Joseph Paritzki ne demişti:

"Musul-Hayfa boru hattı için Suriye işgal edilmeli"

Suriye, Ortadoğu'daki Amerikan – İsrail politikaları önünde bir engeldi! Tıpkı İran gibi...

Batı'nın kara listesindeydi: Irak'ın işgalinden sonra sıra ona gelmiş, hep bugün beklenmişti...

"Uluslararası camia" küresel medyada Suriye'ye şöyle yer vermişti:

"Suriye Irak'taki direnişçilere yardım ediyor!"

"Teröristlerle işbirliği yapıyor."

"Filistin'de Hamas'ı, Lübnan'da Hizbullah'ı destekliyor..."

İsrail İçin Strateji!

Yeni Ortadoğu Planı, İslam dnyasını yeniden kamplara ayırmaktaydı. Geçen yüzyılın başında ulusal sınırlarla onlarca devlete bölünen Ortadoğu Halkları şimdi yine etnik, mezhep farklılıkları kullanılarak çok daha derin ve tehlikeli biçimde karşı karşıya getiriliyordu.

Ortadoğu'da Şii bloka karşı Sünni blok, bu yüzyıla damgasını vuracak çatışmaları içine çekiliyordu.

2008'de Şam'da konuştuğum Suriye Cumhuriyet Müftüsü durumu özetlemişti:

"Planın adı Büyük Ortadoğu Projesi'dir. Yani bölgeyi bölme projesi. Bu kıymetli topraklar Türk,

Kürt, Arap, Türkmen olarak bölünmeye çalışılıyor. Amaç, bölge ülkelerini zayıflatmak, içten çökertmektir.

Buna karşı güçlü ulus devletler gerekir. Yeni Ortadoğu Projesi ve küreselleşme denen akım, Batı'yı birleştirmekte ama bölgemizi param parça etmektedir."

Aslında söz ettiği eski bir projeydi.

1982'de İsrail'in ünlü Kivunimadlı istihbarat dergisinde dışişleri görevlisi Oded Yinon "İsrail için strateji" başlıklı yazısında şöyle demişti:

Suriye Müftüsü Dr. Hassun

"Irak üçe bölünmeli! Güneyde Şii, ortada Sünni, Kuzeyde bir Kürt devleti!"

"Lübnan din ve mezheplere göre beşe bölünmeli! Katolik Maruniler, Müslümanlar, Dürziler, Şiiler ve İsrail denetimindeki bölge!"

Hap kadar Lübnan, bu durumda neredeyse mahalle, mahalle bölünmüş olucaktı.

Suriye'ye gelince, raporda o da 4 parçaydı:

" Kuzeyde bir Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni devleti, Şam'da bir başka Sünni devleti,

İsrail sınırında bir Dürzi devleti kurulmalı..."

Daha 1982'de Suriye'nin dörde ayrılması planlanmıştı. Oded Yinon, ilk adımın Sünni-Alevi çatışmasıyla başlayacağını da raporuna eklemişti:

“Suriye’de Sünni çoğunluğa rağmen iktidar Alevi azınlığın elinde. Bu aykırılık ülkedeki sorunun dev boyutlarını gözler önüne sermekte.”

Suriye’nin din savaşları içine sürüklenmesi şarttı. Sünni ülkeler Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Şii

Suriye ve İran’a karşı bu harekâta giirişebilirlerdi...

Ünlü Amerikalı yazar Seymour Hersh, “Sünni cephenin bölge finansörü Suudi Arabistan! Savaş alanı ise Lübnan!” demiş miydi...?

Din ayrımı körüklenirken, eş zamanlı olarak rejim muhalifleri örgütlenmiş ve milyonlarca dolarla desteklenmişlerdi. Bu çalışmalar 2005 yılından beri hız kazanmıştı. Suriye’li Kürt gruplar ise özel ilgi alanındaydı...

Amerikan Senatosunda konuşan Suriyeli Kürt muhalifler, Trabzon, Ankara ve Antalya’yı Kürdistan sınırları içinde gösteren haritalar dağıtmışlardı. Konuştukları kürsüye, tarihteki tek Kürt devleti Mahabad

Cumhuriyet’inin bayrağını asmışlardı...

Gelmiş geçmiş tüm Amerikan başkanlarına medyundular!

Borçlarını, Türkiye ve İran’daki bölücü hareketlerle birleşerek ce küresel odaklara ikinci İsrail hediye ederek ödeyeceklerdi

Hedefte İran ve Suriye!

2004’te Suriye’nin Kamışlı bölgesinde, Cizre’nin iki adım ötesinde Kürtler ile Araplar aarsında çıkan kanlı olaylar, bölgedeki etnik frupları cephelerştirmeye yaramıştı...

Batı, geçen yüzyılın başından beri aynı rüyayı görüyor... Petrol coğrafyasında bir Kürdistan,

Suriye, İran, Türkiye ve Irak toprakları parçalananarak oluşturulacak...

2007’de ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice açıklamıştı:

“Amerika, İran ve Suriye’ye karşı, Ortadoğu ülkelerini silahlandıracak!”

Amerika Birleşik Devletleri, 10 yıllık süre içerisinde Mısır’a 13 Milyar, İsrail’e ise 30 milyar dolar tutarında askeri yardım yaptı...

Hedefte İran ve Suriye vardı. Diş geçiremediği bu iki ülke topun ağzındaydı!

Rice, o dönemde şu açıklamayı yaptı:

“El Kaide ve Hizbullah terörüne ve İran ile Suriye’nin bölgedeki “olumsuz etkilerine” karşı ılımlı güçleri destekleyeceğiz!”

Destekliyorlar, olanca güçleriyle... 33 yıl önce Suriye’de temsilcilik açan Avrupa birliği organları bir yanda, Amerika, İsrail öbür yanda, zayıf halka olarak gördükleri Suriye’yi hırpalıyorlar...! Suriye, onlar için İran’ı paramparça etmenin ilk adımı...

Eğer Suriye, Batı’dan gelen isteklere direnç gösterirse başına gelecekler sıralanıyor. Daha 2005’te

Washington Post, Suriye Batı’dan yana adım atmazsa, uluslararası camianın neler yapması gerektiğini şöyle sıralıyor:

“Fransa ve Amerika arasında kurulacak olan etkili bir ittifak, Şam yönetimine benzersiz bir baskı uygulayabilir!

Avrupa Birliği ekonomik anlaşması dondurulabilir ve Birleşmiş Milletler yaptırımları çerçevesinde baskılar artırılabilir.”

Suriye’yi “Bölüp Yutmak”

Tüm bunların özeti şudur; Suriye küresel güce ve onun Ortadoğu politikalarına boyun eğerse hayat hakkı olucaktır. Yoksa ambargo, yaptırımlar, bölünmeyle yüz yüze kalacaktır.

2005’ten beri yükselen koro Suriye’ye farklı bir adım attıramamıştır. Tam tersine Suriye, İran, Çin ve Rusya’yla Batı’ya karşı ittifaklar yapmıştır.

Türkiye, Suriye ile Batı’yı ve İsrail’i diken diken eden Fırat nehri üzerine baraj projesinden çeşitli enerji anlaşmalarına kadar görüşmelere girişmiştir. Bölgede ticaret gelişmeye başlamış, işbirlikleri artmıştır.

İşte bu nedenle Suriye’nin suyu kaynamıştır...

Alman Die Welt gazetesi gelinen durumu özetlemiştir:

“Suriye’deki kaos Türkiye’nin mülteci krizi ile sarsılmasına yol açacaktır. Bundan daha önemlisi

Suriye’de yaşanacak bir rejim değişikliği PKK nın gücünü artıracak, Kürt otonom bölgesinin kurulmasını sağlayacaktır.”

“Uluslararası camia” petrol coğrafyasında bir serbest bölge istiyor. Kürdistan’ın kurulabilmesi için

Türkiye, Suriye, Irak ve İıran’ın parçalanması gerekiyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da demokrasi kisveli darbeler bu amaçla yapılıyor. Emperyalizm, işine gelen ülkelerde diktatör deviriyor. İşte Mısır, Tunus, Libya; şimdi de Suriye...!

İşine gelmeyen ülkelerde sokaklardaki göstericileri özel ordularla katlediyor... İşte Yemen, işte

Bahreyn! Libya'yı işgale hazırlanan, Kaddafi'nin ölüm emrini imzalayıp, Suriye'ye müdahaleye hazırlananlar acaba Bahreyn ve Yemen'deki iktidarı neden koruyor!?

Önümüzdeki günlerde tüm bölge sünni ve şii savaşlarıyla ardından da etnik kimliklerin isyanlarıyla sarsılacaktır. İşte Hillary Clinton'ın söz ettiği "kusursuz fırtına" budur!

Suriye ve Türkiye: Akraba İki Ülke!

Ortadoğu'da "Arap Baharı" adı altında sahnelenen darbe imalatının son halkası olmayacak

Suriye... Bu azgın dalga artık sınırlarımızda...

Batı'nın Suriye'deki iç savaş senaryosuyla dört ülkeden kopararak kurmak istediği kukla devletin gerçekleşmesi kolaylaşacaktır.

Bir yanda Ankara'da Suriyeli muhalifleri etrafına toplayan yeni ABD savunma bakanı Panetta, diğer tarafta İran'ı avucunun içi gibi bilen Robert Gates ve David Petraeus Büyük Ortadoğu'yu çizmek için çalışmaktadırlar. Özel ordular, silahlandırılan sivil güçler, Suriye ordusundan yandaşlar ve Batı'dan beslenen gençlik örgütleri, önümüzdeki günlerde Esad'a ağır bir darbe indirmek için hazır ve nazırlar...

Mustafa Kemal Atatürk, Suriye ile bir konfederasyon düşlemişti... Şimdi gelinen noktada Türkiye

Amerika'nın Ortadouğu kuryesi...

Suriye ve Türkiye; bu iki halk bin yıllık tarihin çocukları... Bir zamanlar aynı bayrağı paylaşmış bu iki ülke emperyal darbelerle birbirinden koparıldı. Şimdi ikinci dalgaya göğüs germe zamanı! Türk halkı

Suriye'ye sadece komşulukla değil akrabalık bağlarıyla da bağlı!

Bu hassas dönemde biz, "Bin Ladin öldü mü, ölmedi mi?", "İngiliz hanedanı nasıl evlendi",

“Hürrem yeni bir şehzadeye gebe mi”, “Çılgın kanal projesi cebimizi etkiler mi” diye oyalanırken, sırtımızı dayayacağımız tüm dostlarımız ağır yaralı...

Bölge parçalanırken zalimin yanında yer alanlar bir gün sıranın kendilerine de geleceğini bilmeli!

İblisin Gözdesi:

Medya!

21 Mayıs 2011

Yaygın medyaya dikkatle bakın... Bir yalan denizinde yüzdüğümüzü göreceksiniz... İzlediklerimiz yalan, okuduklarımız yalan! Savaşlar yalanlarla başlıyor, yalanlarla bitiyor! 2001’de Bush’un İkiz Kuleler operasyonu sonucu medya Usame bin Ladin’i yeniden doğurmuştu. Amerika bu sayede Orta Asya’nın ortasına, Afganistan’a oturdu.

Aradan 10 yıl geçti... Yıl 2011... Başkan Barak Hüseyin Obama... Usame’nin medya ölümü gerçekleşti. Teröre bahanesiyle Kuzey Afrika ve Ortadoğu kan gölü... Pakistan yeni hedef olarak belirlendi...

Üçüncü bin yılın ilk on yılı, açık ve örtülü operasyonlar ve medya yalanlarıyla geçti. Tıpkı daha öncesi gibi...

Irak’a kitle imha silahları var diye girildi... “Aaa yanılmışız dendi!”... Sonuçta milyondan fazla

Iraklı hayatını kaybetti... Libya’da düğmeye basıldı. Kaddafi’nin yanı başındaki bakanlar satın alındı.

Muhalif cephe yaratıldı. “İnsani müdahale” başladı. Bir ay içinde onbinlerce insan hayatını kaybetti...

Suriye, Kuzey Kore, İran sürü sepet medya yalanıyla tehdit altında...!

Birileri gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor... iyiler ve kötüler yaratıyor. İyi şeyleri ve kötü şeyleri pazarlıyor... Dünyayı ele geçirmeye soyunmuş bir avuç banker dünyayı kana boyarken, kitlelere algı operasyonu yapıyor. Yedi milyar insan güdülen koyuna dönüyor... Medya baronları bir süreci yönetiyor, bir düşman yaratıyor!

Bush’un kahramanı Usame Bin Ladin’di. Obama’nın kahramanı da aynı: Usame’nin cesedi!

Bush’un Usamesi’nden Obama’nın Usamesi’ne kadar nasıl bir algı yapıldı...? Hangi yalanlar medyada pazarlandı.

Bin Ladin’in Medya’da Doğuşu ve Ölüşü

Bin Ladin ölmüşmüş! Cesedi okyanusa defnedilmişmiş!

Seal adlı Amerikan komandoları müthişmiş...

Bin Ladin Pakistan’da bulunduğuna göre, Pakistan bedeli ödeyecekmiş...

El Kaide dünyanın her yanını terörle tehdit etmekteymiş. Ve daha birçok miş miş miş...

Amerikalı radyo programcısı Stephan Lendman İran televizyonu Press TV’de konuşuyor:

“11 Eylül ve Usama Bin Ladin’in efsanevi ölümü... Bu ikisi üzerinde durulmalıdır. 11 Eylül zamanımızın en büyük yalanıdır. İkinci büyük yalan Usame Bin Ladin’in öldürülmesidir. Çünkü bin Ladin

2001 yılı Aralık ayı ortasında ölmüştür. Kim mi söylüyor? Bir, cenazeye katılmış bir Taliban yetkilisi yıllar önce açıkladı. İki, eski Pakistan devlet başkanı Müşerref açıkladı. Üç, Benazir Butto öldürülmeden evvel bunu söyledi. Dört, bir FBI yetkilisi sanırım Watson adlı şahıs da aynı bilgiyi vermişti.”

Türk basınına pek yansımadı; ama sesi pek duyulamayan Amerikan muhalif basını daha işin başında Usame bilmecesini çözmüştü...

2001’de Usame ile ilgili haber manşetlerinde “Bin Ladin, Batı istihbaratının kopyası ve işbirlikçisiydi. Ve 11 Eylül’den kısa zaman sonra ölmüş olması da çok muhtemeldir,” deniliyordu.

Batı muhalefeti içinde kesin olan, “Dünyadaki tüm terör örgütleri ile bağlantılı görünen El Kaide ve liderinin mükemmel bir medya işi olduğuydu”. 11 Eylül içeride kotarılmış bir işti. Sonucu küresel çete için muhteşemdi. “Terörle Savaş” adı altında bir operasyon başlamıştı. Baş aktör Usame’ydi...!

İblisin gözdesi Usame Bin Ladin

Medya kazanı kaynamaya başladı; Usame Bin Ladin karakteri doğuyordu.

Bir anda uğultular açıklamalara dönüştü. Neden ve nasıllar medyada yankılandı. Dünyanın bu olayla tamamen değiştiği bize anlatıldı.

BBC, CNN gibi büyük medya kuruluşları, koca koca siyasi analistleri stüdyolarında ağırlayıp, izleyicilere kukla tiyatrosu sundular.

CNN'de sunucu soruyordu: "Bize Usame Bin Ladin'i anlatır mısın? Ne gibi kaynakları var? Parası nereden geliyor ve amacı ne?"

BBC'de sunucu soruyordu: "Nedir bu Usame Bin Ladin? Politikacı mı, savaşçı mı, dini bir figür mü? Yoksa hepsinden bir parça mı?"

Anlı, şanlı sosyolog, koltuğunda bir dönenip cevaplıyordu: "Bence hepsinden bir parça."

Peki manşetler...?

"Milyarder Suudi işadamı, uzun süredir Afganistan'da sürgünde...!"

"El Kaide: İslami militanların şemsiye örgütü!"

"Usame, El Kaide'yi yöneten ve finance eden adam!"

Biri, Usame'nin çok etkileyici bir adam olduğundan söz ediyor, bir başkası "Amerika'yı oratdan kaldıracağını" söylüyor, bir diğeri, "Afganistan'da, Bosna'da, Çeçenistan'da, Somali ve Kosova'da zincirleme terör ağları kurduğunu" açıklıyordu.

George Bush, "El Kaide'nin Amerika dahil 50-60 ülkede faaliyet sürdürdüğünü" söyleyerek efsaneyi büyütüyordu.

Terörü pazarlayan terörle savaşır mı?

Sonuçta Bin Ladin ve El Kaide'nin, özellikle Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Somali ve Kosova'da faaliyette olduğu kafalara kazınmıştı.

Demek ki hedef bu ülkelerdi, CIA ve Pentagon bu ülkelere yoğunlaşacaktı.

"Terörle Savaş" lafları dünyayı kaplıyacaktı. Sadece ekranlardan yayılan sözlerle koca bir terör örgütü kafalara nakşedilmiş, tüm kötülüklerin anası, şeytan ekseni belirlenmişti!

Askeri uzmanlar, siyasi elit, akademisyenler ve binlerce program yapımcısı, dünyanın her yerinde aynı cümleleri tekrarlayacaktı:

"Olağanüstü bir koordinasyon ve mükemmel bir planlama gerektiren bu işi, El Kaide ve lideri Bin

Ladin yapmıştı."

Gazeteler adı açıklanmayan istihbarat yetkililerinin sözlerini manşet yapıyorlardı: "% 90 oranında bu iş El Kaide tarafından yapıldı!"

Bu haberler, Amerikan medyasında İkiz Kulelerin patlamasından sonra ilk saatten itibaren yayınlandı...

Suçlu bulunmuştu...!

Stephan Lendman, patlamadan bir yıl sonra neler olduğunu İran'ın Press TV'sine şöyle anlatmıştı: "2002' de George Bush, bin Ladin ile ilgili sorulan bir soruya karşılık olarak "Artık onunla ilgilenmediğini" söylemişti. Birkaç yıl sonra da CIA, Usame Bin Ladin'i bulmakla görevli Araştırma

Soruşturma Dairesini kapattı. Tabii, ölü bir adamı niye arasınlardı! Yani elimizde 11 Eylül'le ilgili kocaman bir yalan var. Bin Ladin'le bu işin hiçbir ilgisi yoktu. El Cezire'ye verdiği birçok röportajda, bu konuyla ilgili ne bilgisi ne de dahli olmadığını defalarca açıklamıştı. Ama El Cezire, her seferinde onun sözlerini değiştirdi ve bin Ladin suçlamaları kabul ediyormuş gibi haber yaptı! O yapmamıştı. Ve bin Ladin'in konuyla ilgisi yoktu. Cumhurbaşkanınız Ahmedinejad haklı. Bu Amerika'nın içinde bitirilmiş işti!"

İkiz Kulelerden geriye kalanlar hiçbir inceleme ve araştırma yapılmadan aynı Bin Ladin'in cesedi gibi okyanusa atılmıştı. Hiçbir delil bırakılmadı.

Tam on yıl sonra Wikileaks açıkladı...

İkiz Kuleleri vurduğu iddia edilen kişilerin üçüde CIA ajanıydı.

Yine 2011'de Obama, Beyaz Saray'dan açıkladı:

"Bu gece Amerikalılara ve dünyaya açıklamak isterim ki, Amerika Birleşik Devletleri'nin yürüttüğü bir operasyon sonucu El Kaide lideri Usame Bin Ladin öldürülmüştür."

10 yıl boyunca kullanılan yalan kitlelerde dogunluk yaratmıştı.

2011'de artık Usame masalına gerek kalmamıştı... 2011'de Usame medyada "öldürüldü"!

Usame Bin Ladin nerede bulup öldürüldü? Pakistan'da! O halde 2011'de hedef Ortadoğu'nun yanısıra Pakistan'dı!

Üçüncü Paylaşım Savaşı

Ama iş zor olacağa benziyor. Çünkü Çin, Amerika'nın bu neredeyse mizahi manevrasını sert bir açıklamayla karşıladı:

"Pakistan'ın yanındayız" dedi. Rusya ise geçenlerde Pakistan'la işbirliği anlaşması imzaladı.

Avrasya’nın devleri Amerika’nın Pakistan hamlesine izin vermeyecekti!

Bin Ladin’in medyada doğuşu da medyada ölümü de Amerika’nın taktik sloganı çerçevesinde gerçekleşti. Küresel efendilere göre bu slogan her manevranın ipini çekerdi.

“Teröre karşı küresel savaş,” dediler mi akan sular dururdu. Bu slogan önce Bush’un ağzından ekranlara yansımıştı. Tarihçi Webster Griffin Tarpley’e göre, Batı, Avrasya’ya karşı Üçüncü Paylaşım

Savaşını başlatmıştı.

“Bu coğrafyada Amerika’nın terörler savaşmak gibi bir derdi yok. Olanların tümü Amerikan fabrikasyonu, tümüyle bir bahane, Amerikan stratejisinin amacı Pakistan’a saldırı. Pakistan iran’la Çin arasında ya da Hindistan’la Avrupa arasında bir enerji koridorudur. Savaşın Pakistan’a ihracı planlanmaktadır.”

Bin Ladin’in ölümü, haber merkezlerinin küresel efendilerin çıkarları için şişirdiği son balondur.

Acaba bu kitleler bu balonu yutmuş mudur?

Konu giderek mizah dergilerine malzeme olurken, Obama TV’de 60 dakika programına konuk olmuş, Steve Croft’a çeşitli açıklamalarda bulunmuştu:

“2001’den beri, El Kaide’yle savaş uğruna kanımızı ve diğer tüm olanaklarınızı ortaya koyduk. Ve kendime söz verdim, El Kaide’yi tümüyle yenemesek bile, büyük ölçüde gücünü kırmak uğruna tüm olası riskleri ve can kaybını göze alacaktım.”

Şöyle ya da böyle, Bush veya Obama. Amerikan eliti için önemli olan düşman bulmaktı...

Yeni Dünya Düzeni ya da Yeni Savaş Düzeni mi demeli? En önemli taktik: Suçlamak ve saldırmak...

11 Eylül kitabının yazarı Webster Griffin Tarpley açıklamıştı:

“Bir düşman algısı olmadan oligarşik düzen kurulamaz. Terörle savaş diyenlere sormalıyız, neden savaş? Kim bundan nemalanıyor? Bu sistemin adamları... Özellikle de finans baronları! Bu elitlersavaş korkusu olmadan sosyla ve ekonomik ilişkilerini başkalarına dayatamazlar. O nedenle histeri içinde tamamen yalana dayalı bir “düşman” yaratırlar.”

2001’de İkiz Kulelerin bombalanmasıyla suç, El Kaide ve Bin Ladin üzerine atılmış, Müslğman coğrafya’da cadı avı başlatılmıştır. Bu bir medya operasyonudur...!

Kuveytli Kız İyi Oyuncuydu!

İkiz Kuleler’den tam on yıl önce, 1991’de, Irak’a, baba Bush tarafından müdahale edilmişti...

Yıl 1991. Irak ordusu petrol anlaşmazlığı sonucu Kuveyt’e girmişti. Amerika Irak’a müdahale kararı verdi.

Ama Amerikan halkı Irak’a kara operasyonuna karşıydı. Amerikan halkının ikna edilmesi lazımdı, iş reklam devlerine ihale edildi. Sonunda parlak bir fikir bulundu. “Iraklı askerler Kuveyt’te bebek katliamı yapmıştır!”. Kongrenin İnsan Hakları Komisyonu önünde bir tiyatro oynandı... 15 yaşındaki Kuveytli bir genç kız, katliamın görgü tanığıydı. Gözyaşları içinde bebek ölümlerini anlattı.

“Iraklı askerler yeni doğmuş bebekleri kuvözlerden alıp soğuk zemine koydular!”

Kuveytli kızın gırtlağı düğümlenmekte, konuşamamaktadır... İyi tiyatrocudur. Dünya kamuoyu şoktadır. Sonuç: Çöl Fırtınası gerçekleşir! Amerikan askerleri Irak’a girmişlerdir. 135 bin Iraklı katledilir.

Milyondan fazla çocuk, kadın, yaşlı on yıl süren yaptırımlar sonucu hayatını kaybeder.

İşin aslı mı? Bebeklerle ilgili tüm haberler yalandır.Kanada televizyonu genç kızın Kuveyt Elçisinin kızı olduğunu açıklamıştır. Oyunu kurgulayan ve repliklerini yazan ünlü reklam şirketi Hill and

Knowlton’dur ve bu iş için on milyon dolar almıştır.

Birçok figürana ödemeler yapılmıştır. Amerika’da yaşayan Kuveytliler, komisyon önünde, “Ben

14 yeni doğmuş ve taşa bırakılmış bebeği ellerimle gömdüm!” gibi açıklamalarda bulunmuşlardır.

Komisyondaki ifadelerden sonra George Bush, Amerikan halkına “bebekleri yataklarından alıp soğuk zemine bırakarak öldüren Iraklılar”... diye başlayan konuşmalar yapmıştır.

Ve Irak, Amerikan askerlerinin çizmeleri altında kalmıştır. Kara harekâtı başladığında ekranlarda ellerinde Amerikan bayraklarıyla Amerikan

ordusunu karşılayan Kuveytliler vardır. Dünya basını bu görüntülere bayılmıştır. Ünlü medya danışmanı John Rendon, bir röportajında, “O bayraklar nereden çıktı sanıyorsunuz! Bu benim tasarımımdı!” açıklamasını yapmıştır.

“Yalanımdan Gurur Duyuyorum!”

1991’de yarınm kalan müdahale 2003’te tamamlanacaktır. Bu kez bahane kitle imha silahlarıdır.

Colin Powell, Birleşmiş Milletler’de bunu ispatlar; elinde belgeler(!) vardır.

On yıl sonra 2011’de Iraklı bir kimyager Ahmed Elvan el-Cenabi Amerika’ya sahte belgeleri sattığını itiraf eder. Basın mensuplarına aynen şöyle der:

“Bana bir yalan söyliyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak’a demokrasi gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz.”

Sonuçta dünyanın ikinci büyük petrol rezervi Amerikan şirketlerinin eline geçmiştir.

Irak’a ikinci müdahalenin medyaya servisinde de reklam grupları iş başındadır. 1991’de

Kuveytlilere Amerikan bayrağı sallatan Jonh Rendon, 2003’te on ünlü Saddam heykelinin devrilemsi senaryosunu yazmıştır.

Beyaz Saray, medya danışmanları ve reklam şirketleri işbirliği ile harikalar yaratılmıştır...

Bush basın önüne çıkınca utanmazca sırıtmıştır. “Kitle imha silahlları bulundu mu?” sorusunu şöyle cevaplamıştır:

“Şu kitle imha silahları bir yerlerde olmalı.” Konuştuğu kürsünün altına bakarak, “Her yerde olabilir, belki buranın altındadır...haha...” demiştir.

Şii – Sünni Çatışmalarında İngiliz Eli!

Yalanlar art arda devam etti... Koalisyon güçleri Irak’ı parselledi. İngilizler güneydeydi. Irak bir kan deniziydi... Şii ve Sünni ibadethanelerinin bombalanmadığı gün yok gibiydi...

İşgal altındaki Irak etnik ve dini grupların çatışmalarıyla sarsılıyordu... Medya Şii – Sünni çatışması haberleri veriyordu... Medya yalan

söylüyordu!

Şii ve Sünni ibadethanelerini bombalayanlar dini gruplar değil, İngiliz özel birliklerine bağlı komandolardı!...

İşte haberi!

“2005 Eylül’ünde İngiliz kontrolündeki Basra’da iki İngiliz komandosu yakalandı. Kontrol noktasında polislerle çatışmaya girmişler ve tutuklanmışlardı. Arabalarında yüklü miktarda plastik patlayıcı, el bombaları ve bomba imal malzemeleri bulundu...”

(http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4263648.stm). Acaba neden İngiltere’nin en seçkin özel komando birliklerinin iki elemanı, Arap kıyafeti içinde, bomba yüklü arabalarıyla Basra’da dolaşıyor, polisleri öldürüyorlardı?

Yakalanan İngiliz komandoları...

Basra Valisi, iki komandonun yargılanacağını açıkladı. Açıklamadan birkaç saat sonra, 12 İngiliz tankı ve 100 İngiliz komandosu, merkez polis karakolu ve hapishaneyi bastı. Güvenlik elemanlarını öldürdü. İki komandoyu içerden çıkardı. Hapishanedeki 150 tutuklu kaçtı.

Ve küresel medya, olayların haber değeri bulunmadığını açıkladı...

“Gerçek Terörist Benim!”

Gerçek ve yalanlar o kadar ağırdı ki, bazı Amerikan askerleri memleketlerine dönünce suçluluk hezeyanlarına kapıldı. İşte bunlardan birinin sosyal ağda dönen itirafları:

“Ben görevimin sonunda yaptıklarımdan gurur duyduğumu söyleyemeyeceğim. Tam tersine utanç içindeyim! Irkçılık tavan yapmıştı. Bunlar insandı! Yürüyemeyen yaşlı bir adamın erler tarafından yerden alındığını gördüğümde, ağlayan anneler ve çocuklar gördüğümde, sokakta kloundan tutup sürüklediğim genç kızı hatırladığımda, Saddam’dan çok daha kötü olduğumuzu düşündüm ve suçluluk duygusuyla titredim. Bize “terörsitleri bulun” demişlerdi. Gerçek terörist bendim!”

Amerika, 11 Eylül ve sonraki sekiz yıllık Bush iktidarı boyunca dünya kamuoyunda katil devlet olarak tanımlandı. “Amerikan Rüyası” yerini “Amerikan Kâbus”una bırakmıştı. Tüm mazlum milletlerin yakasında Amerika vardı.

Amerika’nın bu kötü imajı tazelenmeli, yeniden dünyaya sevdirilmeliydi. Acilen taz bir lider gerekliydi!

Amerika, yeniden cazibe merkezi olmalı, Bush’un yarattığı kâbus bitmeliydi... Bakın gazeteci

Trudy Rubin, güç kullanımı konusunda teorileriyle tanınan ve milli istihbarat uzmanı Prof. Joseph Nye’a nasıl bir soru soruyor:

“Ekonomik kriz Amerika’nın imajını gerçekten zedeledi mi? Dünyaya örnek olma diğerlerine kendimizi bir model olarak sunma yeteneğimizi etkiledi mi?”

Joseph Nye’ın cevabı:

“Kesinlikle etkiledi. Sadece ekonomik olarak değil “yumuşak güç (soft power) kullanımımızı da zedeledi.”

Amerika’nın imajı yerlerde sürünürken Obama, “yumuşak güç” kullanımını öne çıkaracaktı.

Demokrasi ve insan hakları sözleri medyada daha sık duyulacaktı. Burada en önemli görev medyanındı.

Güç, istediğini alabilmek için diğerlerini etkilemek demektir. Bunu üç şekilde yapabilirsiniz.

Birincisi sopa metodudur. İnsanları tehdit edersiniz. Öbürü havuç metodudur. İnsanları ödeme yaparak etkilersiniz. Veya insanları sizin istediğinizi istemeleri için ikna edersiniz. İşte onları ikna ederek, çekim merkezleri oluşturarak istediğiniz noktaya getirmeye “yumuşak güç” denir.

“Ucuz Olan Yumuşak Güç Kullanımı!”

İstihbaratçı profesör Joseph Nye “havuç ve sopa diplomasi”sine Türkiye’den örnek vermişti.

“Türkiye’de yumuşak gücü kullanamayınca, silahlı gücü kullanmak zorunda kaldık, çok pahalıya mal oldu!”

Silahlı güç kullanımı pahalıydı. Yumuşak güce ağırlık verilmeli, ülkeler ucuza kapatılmalıydı.

Medya yalanları etkili kullanılmalıydı... Hedef ülkelerde propaganda makineleri olan gazetelerin, televizyonun, sosyal paylaşım ağlarının maliyetiyle silahlı güç kullanımının maliyeti kıyaslanamazdı...

Teni Amerikan Başkanı yumuşak-sert güç kokteylini kullanacaktı... Medya direktörleri çalışmaya başladı... Obama yoksulların, siyahların, ezilenlerin yanındaydı(!) Sloganı, “Yes we can! (Evet yapabiliriz!)” di.

Obama dünyaya umut olucaktı...!

Obama Deception: Obama Aldatmacası!

Obama’nın perde arkasında, Bush’un arkasında duran ekip vardı!

“Obama Aldatmacası” adlı film, operasyonun perde arkasını açıklamaktaydı. Tabii ki, yaygın medyada yer bulamadı; ama internette izleme rekoruna ulaştı...

(http://www.youtube.com/watch?v=eAaQNACwaLw).

“Obama’da, Bush gibi aynı elitin çıkarlarına hizmet ediyor. Aynı elit tüm Amerika’yı iflasa sürüklüyor. Aynı elit bir dünya diktatörlüğünü hedefliyor.”

YOUTUBE’DAN (INGILIZCE) IZLEMEK IÇIN RESME TIKLAYINIZ.

Obama iş başına gelir gelmez Afrika kan denizine dönecek, Afganistan defalarca bombalanacaktı.

İktidara gelişinin üçüncü yılında ise, silahlı güç kullanımında Bush’a rahmet okutacaktı.

Sudan, Somali kana bulanacak, Kuzey Afrika ve Ortadoğu onun deyişiyle “global hareketliliğe”

maruz kalacaktı.

Yalan haber üretimi, tarihte belki de ilk kez bu kadar etkili olarak kullanımdaydı... Libya, Suriye ve

İran hedef tahtasındaydı... Ve küresel medya tüm ülkelere yalan haber yaymaktaydı...

Global research.ca sitesi, GRTV yayınında Libya’da yapılan röportajlara yer vermişti. Sokakta bir kadın El Cezire televizyonunun yalan haberlerine isyan ediyordu: “Ben El Cezire televizyonuna haykırıyorum. Uyan! Çünkü rüya görüyorsun! Kimse Muammer Kaddafi’yi öldüremez. Tüm Libyalılar

Muammer Kaddafi’yiz!”

Halk, El Cezire’nin yalan haberlerine ateş püskürüyordu. El Cezire haber bültenlerine şöyle başlıyordu: “Libya’nın geleceği bıçak sırtında...

Muammer Kaddafi emri ile bombalanan Trablus’ta...” ve malum terane.

Medyaya göre Trablus yerle bir edilmişti; aslında durum hiçte öyle değildi. Trablus’taki Yeşil

Meydan’dan bildiren Russia Today muhabiri, küresel medyada yer alanlardan farklı bir manzarayı görüntülemişti. Çocuklar parkta salıncaklardaydı; insanlar bakkaldan alış-veriş ediyorlar, gençler üniversiteye gidiyordu.

Trabluslular Kaddafi’ye desteklerini haykırıyor, Batı medyasının arşiv filmler gösterdiklerini söylüyorlardı. Elinde Kaddafi posteri tutan bir adam:

“Yaygın medya işte bunu saklıyor. Bak! Herkes liderimiz Muammer Kaddafi’yi desteklemek için burada!! İşte bu gerçeği saklamak istiyorlar!” diyordu.

Bir genç adam kameraya bağırıyor: “El Cezire’ye göre ben sanki Afganistan’da ya da Irak’ta yaşıyorum! Bizi öyle gösteriyorlar!”

Libya Kültür Bakanlığı Sözcüsü Abdul Lamuşi, Batı medyasının işine geldiği gibi haber yaptığını anlatmıştı:

“Biz tüm yabancı gazetecileri ve El Cezire’yi buraya davet ettik. Gelin, görün, araştırın; bizlerle, halkla konuşun, raporlarınızı yazın dedik. Ama bu kanal neyi haber yapacağı konusunda oldukça seçici.

Onların işine gelmeyen gerçekleri göstermiyorlar.”

Yalanlardan Örnekler

Küresel medya ard arda yalan servis ediyordu.

Savaş muhabiri Keith Harmon özetliyordu:

“Amerika, Pentagon taraftarı medya, Libya’da bir tarafta diktatör, baskıcı rejim, öbür tarafta özgürlük savaşçıları varmış gibi haberler yapıyor, hiçbiri gerçekleri yansıtmıyor.”

Yalan, Libya’da halkın sokağa döküldüğü haberiyle başlamıştı... Libya’da güya bir halk hareketi vardı ve bu, Mısır ve Tunus’taki değişim dalgasının devamıydı...

Profesör Michael Chaussodovsky yalanlamıştı:

“Libya’yı Mısır ve Tunus’un devamı gibi gösterdiler. Bu doğru değil. Libya operasyonu çok önceden planlanmıştı.”

Küresel medya Libya’ya ilk füzeler düştüğünden beri, Trablus’un büyük bir kısmının ele geçirildiğinden söz etmişti; bu da yalandı!

El Cezire, Libya Enerji Bakanı Şükrü Gonim’in ülkeyi terk ettiğini bildirmişti.

Oysa Gonim, Reuters’e ofisinde masasının başında olduğunu iletti. El Cezire’yi yalanlamıştı.

BBC, Suriye’de benzer bir habere imza attı. 6 Mayıs’ta Esma Esad’ın çocuklarıyla beraber

Londra’ya uçtuğu haberi yer aldı. Oysa Esad eşiyle birlikte Suriye’deydi. Şehitler günü için mezarlıktaydı.

Suriye’de ordu ikiye bölündü haberi çıktı. Suçlamaya muhatap olan general on yıldır emekli olduğunu açıkladı. Muhalifler Banyas’da sokağa döküldü. Provakasyon yapmaya hazırlanan İsrail gizli servisi, MOSSAD ajanları Banyas’da yakalandı.

Küresel medya “yalan haber” imalatçısıydı.

1995’te Diyarbakır Cizre arasında bir grup yabancı gazetecinin yanan araba lastikleri önünde küçük çocuklara poz verdirdiklerini görmüştüm. Ortalık sakindi. Herhangi bir çatışma yoktu. Ama yanan lastiklerden çıkan kara duman ve önünde kaçışan çocuklar bir kareye sıkıştırılıp, üstüne Güneydoğu’dan kareler eklendiğinde, Türkiye yanıyor haberleri üretilmiş oluyordu... Batı medyasının Libya, Suriye haberleri beni o günlere götürdü...

Yapılan haberler giderek komikleşiyor, bilgi kirliliği artıyordu... Mesela Kaddafi’nin Yahudi olduğu haberi bir anda manşetleri sardı...

İsrail televizyonu Kaddafi’nin bir akrabasını ekanlara çıkarmıştı...

Kaddafi’nin anneannesinin bir Arap’la evlenerek, Yahudilikten döndüğü martavalı ince ince işlendi.

Derken manşetleri, Kaddafi’nin ağır yaralı olduğu ve Trablus’u terk ettiği haberleri kapladı. Haber

İtalyan Dışişleri Bakanı Frattini’den gelmişti (http://www.dailymail.co.uk/news/article-1386819/colonelgaddafi-

wounded-left-tripoli-claims-italian-foreign-minister.html)

Kaddafi yalanladı. O Libya’daydı...

Ve son Suriye olaylarında tüm dünya basını Hama diye haykırmıştı. 500bin göztericden başlayıp sayıyı bir milyon göstericiye çıkarmışlardı. Foto muhabiri Pierre Piccinin, o gösteriler sırasında

Hama'daydı. "Meydanlarda 10 bin kişinin bile olduğu şüpheli" diye yazmış, çektiği kareleri de basın yayın organlarına dağıtmıştı.

Emperyalizm yalan haber kullanır!

Yalan haber üretimi emperyalizmin en güçlü silahlarından biridir. Profesör Nye'ı hatırladınız mı?

Amerikan istihbaratının en güçlü figürlerinden biri olan Joseph Nye, "yumuşak güç"ten bahsetmişti. Bu, toplumsal düşüncenin şekillendirilmesi demekti. Ve en öneml aracı da medyaydı...

Televizyon kanallarının, gazetelerin ve sosyal paylaşım ağlarının yönettiği bir dünya, silahlı güçlerden çok daha ucuz ve etkili bir biçimde toplumları şekillendirirdi. Düşünceler bu şekilde formatlanabilirdi. Böylece görsel güç en etkili bir şekilde kullanıma girerdi...

Ülkemizde ve bölgemizde belki de en çok dikkat etmemiz gereken şey, yalan haber bombardımanı... En üst düzey uzmanlar tarafından pişirilen ve servis edilen yalan haberlerin üzerindeki sis bulutunu açmak hepimizin görevi olmalı...

Onların istediği soruları değil, kendi sorularımızı sormalıyız. Gerçeğin ışıltısından "Haçlılar"

kaçsın, biz aydınlıkta kalmalıyız.

DİYALOG

ve

YENİ HAÇLI

STRATEJİSİ

4 Haziran 2011

Hızlandırılmış bir filmin içinden geçiyor gibiyiz... Düşünce sistemlerimizi altüst eden, kavramlarımızı değiştiren ve kutsallarımızla oynayan bir filmi sabırla seyretmekteyiz!

Dinler arası diyalog, medeniyetler ittifakı, küresel barış iklimi, ortak evrensel değerler...

Bu tanımlar size ne ifade eder?

Hepsi kanlı bir stratejinin maskeli halleri...! Hristiyan Batı’nın tek dünyacıların yeni adlar verdikleri eski hayalleri.

İşte hedefteyiz! Yarım asırdı oynanan bir oyunun sonuna geldik! “Diyalog” martavalı halâ

sürerken Yeni Haçlı Seferleri ile yüzleştik.

Sinsi bir misyonerlik dalgası, “diyalog” adı altında tezgâhlanırken, diyalogda bulunulan biz değiliz! Kiliseler Birliği terör odaklarıyla aşık atmakta! Dinler arası diyalog adı altında süper misyonerlik devam ediyor. Küresel elit, Yeni Haçlı Seferlerini diyalogculukla örtüyor!

Dinlerarası diyalog ve Yeni Haçlı Seferleri! Bu Batı’nın birlikte yürüttüğü taktik ve strateji... Hedef Avrasya’nın zenginlikleri... ırak ve afganistan’ın işgali, yeni dalga Haçlı

Seferlerinin başlangıcıydı... Dinlerarası diyalog kanlı seferleri maskeleme çabası!

Kılıçlar kınından çıkmadan sürdürülen savaşa “diyalog” dediler... İşte örnekler!

Hatırlıyor musunuz, Hatay’da “Dinler Bahçesi”

açılmıştı. Hatta Hatay haçlar, hilâl ve davut yıldızı ile yazılmıştı... İmamlar, hahamlar, papazlar kameralara gülümsemiş, TRT “Çan, Ezan, Hazzan” belgeseli yaptırtmıştı.

Camilerin İçine Kilise Sokmak!

Mayıs ayı sonunda Fener Rum Patriği, İzmir Alaçatı’da Yeni Pazar Camii’nde Vali ve Belediye

Başkanı huzurunda ayin yönetti.

Pazar yeri camii 1923 tarihinden beri böyle şey görmemişti!

88 yıllık camii kiliseye çevrildi. Bundan sonra hem hristiyan hem de müslüman cemaate hizmet verecekti! Patrik, “Aferin böyle yaparsanız Avrupa Birliğine girersiniz!” dedi.

Urfa’da Halil İbrahim Dergahı karşısında, Avrupa Birliği talimatıyla Kilise-Havra-Camii üçlemesi inşaa edildi!

Antalya’da açılan “Dinler Bahçesi” kurdelâsı, AB marşı olan 9. Senfoni tınıları eşliğinde kesildi!

Urfa, Antalya, Mardin, Hatay bölgeleri pilot bölge olarak diyalogculara emanet edildi...

Trabzon’da Sümelâ Manastırı ilk kez ayine açıldı... Ayine gelen cemaatten birinin gömleğinde

“Pontus” haritaları vardı...

Van Akdamar’daki Ermeni Kilisesi onarılmakla kalmadı, tepesine 200kglik birde haç takıldı.

Bakanlık izin verdi ayin bile yapıldı. Yıld bir kez ayine izin verilecekti; ama baskılar arttı, “bakanlıktan ayin için izin alma şartı” kaldırılıverdi. Artık Akdamar’da istiyen istediği zaman ayin yapabilecekti!...

Bunun nesi kötü! İşte barış, kardeşlik, hoşgörü!

Medeni Batı’nın istediği; İnsan hakları, demokrasi, Dinlerin özgürlüğü! Ne demezsiniz...!

Bunların hepsi son birkaç yılda gerçekleşti...

Kâbus gibi; çünkü atılan adımlar tek dünya hedefine kilitliydi!

Özgürlük ve diyalog yalanının maskesini düşürenler Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da katledilenlderdi. Irak’ta sevinç çığlıklarıyla bombalanan camiydi...

Bombacılar İngiliz özel harekât timiydi... Amerikan ordu birliğiydi... Mezhepsel çatışmayı körüklemek için Şii ya da Sünni mabedleri yoketmişlerdi...

Maskeyi düşüren Ebu Garib’de işkenceden ölenlerdi... Iraklı müslümanların boynuna tasma geçirilerek işkence edenler Amerikan ordusuna alınırken, mahalle kilisesinde İncil üzerine yemin ettirilmişlerdi. Gidecekleri coğrafya lanetliydi!

“Barış, Kardeşlik ve Hoşgörü”mü!

Amerika’nın eli silahlı ve İncilli Hristiyan misyoner savaşçılara ihtiyacı vardı! “Tüm Ortadoğu

Hristiyanlaşmalı”ydı!

Diyalog böyle ilerliyor!

Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da milyonlarca müslüman katledilirken susanlar Vatikan’da ağırlanıyorlar. Gazze’ye sefer düzenleyenler, Libyalı

yüzlerce müslüman mülteci Akdeniz'in ortasında boğulurken üç maymunu oynuyorlar.

Acaba din adamı Patrik Bartolomeos, NATO gemilerinin gözü önünde boğulmaya terk edilen 600

Libyalı kadın çocuk çoluk için bir ayin yapar mı!?

Yapamaz! Çünkü Patrikhane'nin arkasında duranlar tüm bu katliamı planlayanlar! Savaş şahinleri, Vatikan'la sıkı fıkılar. Petrol ve silah şirketleri Vatikan'ın iş ortakları. Patrikhanenin arkasında duranlar aynı locanın azaları... İyi de neden? Aralarındaki bölünmüşlükleri saymazsak toplam bir milyondan biraz fazla Ortodoks'un ruhani liderine bu ilgi ne?!

Prof. Nadim Macit, teostratejiler ve Türkiye kitabında cevaplıyor:

Doğu Avrupa halklarının birleştirici kutbu olarak algılanan Ortodoksluk, şimdi siyasi jeopolitik ve stratejik anlamda devreye girmektedir. Avrupa'da Bosna-Hersek'ten Orta Asya, Rus, Türk cumhuriyetlerine uzanan Müslüman kuşağın, Türkiye öncülüğünde ortaya çıkmasına karşılık,

Güney Kıbrıs'tan Rusya'ya uzanan çizgide bir Ortodoks kuşağı oluşturma projesi gündemini korumaktadır.

Kilise Stratejisi!

Vatikan'ın üçüncü bin yıl hayali için, islama karşı kuşatma yapacak bir ortodoks kuşağı gereklidir.

İslam ve Milli Moskova kilisesine karşı, Patrik Batı'nın yanındadır.

Üçüncü bin yılda, hedefte, Ortadoğu ve Orta Asya var! O nedenle, Fener Rum Patriği için yedi düvel ayakta! Ekümenik, Patrik diye haykıranlar arasında kimler yok ki Vatikan, Avrupa, Amerika.

Nadim macit yazıyor: “Ekümenik olmak, evrensel yargıda söz sahibi olmak demek, sonra da devletleşebilmek demek!... Acaba Fener Rum Patriğinin ve arkasındakilerin hayali, şu “Çılgın Proje”

İstanbul Kanalıyla ayrılacak sınırlar içine kurulacak bir Bizans Devleti mi?

Malum bu Sevr anlaşmasında yer alan maddelerden biriydi!

Diyalog Martavalı!

Yıl 1965, yer Vatikan.

Papa VI. Paul, üçüncü bin yılın hedefini şöyle belirlemişti:

“Asya Hristiyanlaştırılacaktır!”

Aynı yıl Vatikan bir belge yayınlandı, “Dinlerarası diyalog” kavramı ortaya atıldı...

Papa VI. Paul

O güne kadar dışlanmış olan İslam’a Vatikan kapıları açıcaktı...

Birçok diyalog komisyonu, araştırma merkezleri, medya kuruluşları faaliyete geçecek, müslüman gençler hedef seçilecekti. Küresel şirketlerin en zengini Vatikan, dünyanın tüm müslüman ülkelerinde sürdürdüğü misyoner faaliyetlerine hız verdi. Eğitim bursları, yardım dernekleri, sevgi kolejleri kurarak

“diyalo” için daha çok adım attı...

Misyonerlik, dinlerarası diyalog adıyla yeni bir nefes kazanmıştı...

Uzun yıllardır birbiriyle çatışan hristiyan mezhepleri islam’a karşı tek cephede buluşma kararı aldı... Ve hoşgörü maskesini yüzlerine taktılar. Bir anda diyalogcu oldular!

Soğuk savaşın ilk yıllarında Amerikan Dışişleri Bakanı F. Dulles çok manidar bir açıklama yaptı:

“Din ve siyaset birbirinden ayrılmazdı. Dünya meselelerini halletme konusunda seçecekleri yol dini görüş olucaktı!”

Papa’ya mektup 3 – Abdullah Öcalan

Papa’ya giden bir mektup daha var. Bu mektup kişisel yardım çağrısı içeriyor. Bu da Abdullah

Öcalan tarafından Vatikan’a yollanıyor.

Öcalan, Papa II. Jean Paul’e şöyle yalvarıyor:

“Suriye’deki rejim sadece Kürtleri değil, Ermenileri, Süryanileri, Rumları da imha etmiştir. Ben

Kürdistan topraklarında yaşayan hristiyaz azınlıkları da Türk vahşetinden korumak için uğraşıyorum. Beni bu savaşta yalnız bırakmayın!”

Nasıl! İttifaklar iyice belirgin değil mi?

Bu mektuptan sonra, Papalık, Doğu Kiliseleri Birliği, Vatikan’ın PKK’yı desteklediğini açıklamıştır.

2008’de benzer bir ses, Napoli’de “Dinlerarası Diyalog Toplantısı”nda yükselmiştir. Kardinal martino’nun sözleri şöyledir:

“Türkiye, Suriye, İran ve Irak arasına dağılmış olan Kürt halkına, kendilerini ifade etme imkânı tanınmalıdır!”

Haçlı İttifakı!

Yani karşımızda tümüyle ittifak etmiş bir haçlı kadro vardır. Ve tüm girişimleri küresel siyasetin bir parçasıdır.

Nasıl ki, Dünya Bankası elinde sopa, ulus devletleri, borç işsizlik-yoksulluk denizine sürüklüyor ve tek hakim güce bağlı devletçikler yaratmak için uğraşıyorsa, din konusunda da aynı faaliyet yapılmaktadır... Onlara göre, küresel bir din olmalıdır. Hak ve adalet kavramlarıyla dünyaya bakan bir islam anlayışına yer yoktur!

Bir yanda diyalog, bir yanda savaşlarla, yani “yumuşak ve sert güç”ün karışımıyla İslam’la savaşılmalıdır... Çünkü ruhban sınıfı bile olmıyan bu din, ele avuca sığmamaktadır!

Vatikan, bu adımı ilk atan kürsel merkezdir. Aslında dünyanın en zengin şirketidir. Küresel bankerlerle, silah ve enerji sektöründen, medya devlerine kadar, küresel aktörlerle eleledir...

Kilise, örgütüyle cemaatleri, dünyanın en geniş istihbarat ağıyla hükümetleri kontrolde tutmakta, çeşitli ülkelerde darbeler gerçekleştirilmesinde aktif rol oynamaktadır.

2001’de bu strateji için düğmeye basılmıştır. Yeni “komünist” İslam’dır...

George Bush, Irak ve afganistan’ı işgal ederken bunu açıklamıştır: “Bu bir Haçlı Seferidir”

demiştir.

Hangi İslam?

İslam’a karşı “yumuşak” stratejiden tehdit safhasına geçilmiştir... İkiz Kuleler’in yıkımı ve Usame

Bin Ladin efsanesi bu nedenle ortaya çıkarılmıştır...

2001 itibariyle “İslam” ve “Terör” kelimeleri yaygın bir şekilde yan yana kullanılacaktır...

Hazreti Muhammed karikatürleri yayınlanacak, İspanya’da Medeniyetler İttifakı sergisinde müslümanlara hakaret eden heykelle sergilenecek,

Avrupa ve Amerika’dan çeşitli odaklar sistemli olarak

İslam’ı hedefe orurtacaktır...

İkili bir harekâttır bu...

1. İslam’ı aşağılama, Müslümanlara eziyet, Müslümanları terörle eşitleme faaliyeti.

2. Diyalogcu İslam’ı yüceltme, İslam olmıyan bir İslam’ın Hristiyan dünyayla ittifakı için çaba.

İşin aslını anlamak için Vatikan yetkililerine kulak vermek yeterli... İşte Vatikan’ın açıklaması:

“Dinlerarası diyalog, Kilise’nin bütün insanları Kilise’ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır!

Dinlerarası diyalogdan söz ettiğimizde açıktır ki, bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil’i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise’nin bütün faaliyetleri, Mesih’in sevgisini ve Mesih’in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise’nin İncil’i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır.”

Toplumlar, “ortak evrensel değerler”, “küresel barış”, “medeniyetler ittifakı” gibi kavramların,

Batı’nın kirli ve işgalci yüzünü saklamak için maske olarak kullanıldığını görüyorlar...

“Yumuşak Güç Devrimi Yolda!”

Scott Appleby, küresel tefeci Soros’un Açık Demokrasi sitesindeki maskeyi ayrıntılandırıyor ve küresel elitin nasıl bir Türkiye istediğini açıklıyor:

“Günümüz Ortadoğu’sunun eksen ülkesi olarak görülen Türkiye’de, laik ve dindarlar arasında keskin bir ayırım var... Dini azınlıklara tam olarak hak verildiğinde, Türkiye’nin emsalsiz bir dini özgürlük rejimine dönüşme ihtimali var!”

Denklem kurulmuş! Dini azınlıklara haklar ve emsalsiz bir dini özgürlük! Eşittir kaos! Mezhep kavgası içine sürüklenen bir Türkiye’den söz ediliyor. Dikkatinizi çekelim, yazıda “yumuşak güç devrimi yolda” ifadesine de yer veriliyor...

Diyalogun mezhepsel ve etnik kaos yaratmak için gerekliliğin altı kalın kalın çiziliyor...

Diyalogcuların kimlerle diyalog halinde oldukları açık seçik ortada... 90 yıldır garp cephesinde yeni birşey olmuyor...

Mezhepsel çatışma hedefi ve hızlı bir Hristiyanlaştırma, küresel güçlerin planları arasında...

Türkiye’de uzun bir süredir ev kiliselerde saklananlar, artık gün ışığına çıkıyorlar... Müslümanlardan devşirdikleri cemaatle, restore edilmiş kiliselerine taşınıyorlar...

Haçlı açılımının her yana saçıldığı ortada ... 2005’te 25bin adet olan ev kilise sayısı bugün iki katına çıktı. Tütününü, pamuğunu kaybeden halk, kiliselerde dilenci oluyor.

Bu sadece Türkiye’nin başına gelmiyor... Diyalogcular, “Yumuşak güç”le, Avrasya coğrafyasındaki birçok ülkeyi harmanlıyor...

İşte yıllar öncesinden Bakü’den bir örnek... Avrasyalı Olmak adlı kitabımdan aktarayım...

Azerbaycan - Bakû

Bakû’de bir Pazar günü... Bir kilisenin önünde 7-8 yaşlarında kulağında walkman küçük bir kız çocuğu... Yanında iki orta yaşlı hanım... Birine yaklaşmıştım.

Hristiyan mısınız?

Yok Müslümanım...

Ama kiliseye geliyorsunuz...

Evet. Kiliseye geliyorum, dua ediyorum. Yani Allah’ımız birdir.

Hiç hristiyan misyonerlerle karşılaşıyor musunuz? Hristiyanlığı seçenler, dönenler oluyor mu?

Bakın bir keresinde be çok kötü durumda oldum. O zaman beni bir arkadaş yoldan çıkartmak istedi. “Gel İsa’ya itaat edelim!” dedi. “Bizi ve dünyayı vaht edecek insan İsa olucak” dedi. Ama benim içimden o his geçmedi.

Demişti, ama birkaç saniye sonra kilisenin kapısında yeri öpecekti...

Kazakistan - Almaata

Kazakistan’da Evanjelik kilisesinin papazı Maxim Maximov, Almaata’da evkiliselerinin nasıl yayıldığını anlatacaktı. “Kilise biz nerede isek oradadır” diye açıklamıştı... “Kilise bir bina değildir. Toplantı ve vaaz yeridir. Biz neredeysek kilise oradadır.”

“Gelin” demiş, odasının yanındaki kapıyı açmıştı. Birden kendimizi devasa bir salona bakan bir balkonda bulmuştuk Salon doluydu. Sahnede zıplayıp duran bir kazak kadın, salondaki kalabalığa halka nasıl vaaz vereceklerini öğretiyordu! Kazakistan’daki birçok misyoner teşkilatlarının birinin eğitim salonundaydık!

Cemaatten birilerini karşıma dikmişti... Genç adama sormuştum:

Daha önce neye inanırdınız?

Hiçbir şeye!

Şimdi?

İsa’ya!

Maxim oyuncularını bir kameraya doğru itiyordu. Yüzü tikli sarışın bir çocuğu gösterdi.

Bu kilisedesiniz? Dedim

Evet, dedi.

Niye?

Bana vaaz ettiler. Hastaydım iyileştirdiler!

Çakmak, çakmak çekik gözlü bir başkası, “Ailem müslüman, benim hristiyan olmamı istemediler. Ama ben şimdi bu İncil okulundayım. Onlar için dua ediyorum... Birgün belki onlarda gelir!” demişti.

Maximov, çıkışta anlatmaya devam etmişti: “110 ülkede Hristiyan yayını yapıyoruz. Bu bir rekor.

Kuzey Amerika, Kuzey Afrika, Ortadoğu, Orta Asya.”

Bu çocuklara Amerika’da eğitim, mali destek vaatleri veriliyor; her ikna ettikleri kişi için de ayrıca bonus alıyorlardı!

Kırgızistan - Oş

Kırgızistan Batılı istihbarat ve din uzmalarının diş geçirdiği bir başka ülke! Ted Offud adlı

Amerikalı, Amerikan sivil toplum örgütlerine bağlı, yaklaşık 40 kişinin uzun zamandır Oş'da yaşadığını söylemişti:

"Biz burada halka küçük işletmeler konusunda yardım ediyoruz. Önderlik geliştirmeleri, girişimcilik konusunda onları eğitiyoruz" demişti.

"Dini konularda faaliyetiniz var mı?

Sorumu sinirli, sinirli gülümseyerek

"Eh biraz," diye cevaplamıştı.

Oş'un merkezindeki HOPE (umut) adlı kuruluş bir hristiyan propaganda merkeziydi ve tüm bu girişimcilik büroları işbirliği içinde çalışıyorlardı.

Kilise mensuplarının sayısı oldukça fazlaydı. Oş Üniversitesi'ndeki öğrenciler sayıları her geçen gün artan misyonerlerden bahsediyorlardı:

"Burada çok sayıda hristiyan misyoner var. Kendi dinlerini yayıyorlar. Para dağıtıyorlar.

Para mı veriyorlar?

Yardım yapıyorlar, öğrenci bursu veriyorlar, bedava İncil dağıtıyorlar!"

Kırgızistan'da eskiden sayısı dört olan Protestan va Katolik kliselerinin sayısı son 15 yılda 900'e ulaşmıştı. Bu sistemli bir faaliyetin sonucuydu.

Gürcistan – Batum

Komşumuz Batum! İşsizliğin kucağında kıvranırken kendini para dağıtan bir papazın önünde bulan gençlerin ülkesi...

Rüstavi Televizyonu'nda Natia'ya sormuştum:

"İki gün önce Batum'da 100 kişi vaftiz edilmiş. Doğru mu?"

Natia heyecanla "Evet" demişti. Batum'da birçok kişi hristiyan oldu. Bu onların seçimiydi! En azından şimdi seçme şansları var!

Batum'da ya da Tiflis varoşlarında evsiz, işsiz, aç insanlar var; üstelik çok iyi eğitimli. Belediyeler ve kiliseler elele bu gençleri devşiriyorlar. Buna açlıkla terbiye mi demeli!?

Gün geçmiyor ki, toplu vaftizler yapılmasın. Çocuğunu vaftiz ettirerek din değiştirenlere iş garantisi veriliyor! Kadınlar kilise önlerinde sıraya giriyor...

Diyaloğun babalarından Katolik Lois Maasignon, "Hayal ettiğimiz yere ulaştık," diyor!

“Müslümanların tüm değerlerini tahrip ettik. Felsefeleri, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. İntihar veya anarşi için olgun hale geldiler!”

İntihar ve anarşi için olgun hale gelmek! Değerlerin tahribi, mezhep kavgaları, etnik kargaşa...

İçinde bulunduğumuz coğrafya için tutacakları yolu saklamıyorlar.

Böylece tek dğnya imparatorluğunu hedefleyenler, bankerlerin yöneteceği, birbiriyle kavgalı şehir devletler kurabilirler. Avrasya’yı etnik ve dini temelde paramparça yapabilirler.

Küresel elit, yıllardır Türkiye’yi gerek diyalog, gerekse çatışma hamleleriyle kırmaya çalıştı. Bu hedefini hiç saklamadı. Çalışma alanları hep aynı kaldı.

Mezhep çatışmaları ve etnik parçalanmayla kaos yaratma! Türkiye üçüncü bin yılda, Hristiyan

Batı’nın hedefinde olan Avrasya kapısında! Bu kapı kırılırsa Avrasya’nı işgalinin yolu açılacak!

Türkiye bu savaşta yalnız değildir... Bu en önemli nokta... Avrasya sakinleri de durumun farkındai

Sadece barbarların planları yok! Avrasya’da binlerce yıllık tecrübesini masaya koymakta. Milli irade ve bu coğrafyanın sakinleri el ele, Üçüncü Haçlı Seferi’de geri püskürtülecektir. Yeter ki, doğru adımlar atılabilsin!

KÜRESEL

BAŞKANLIK

SİSTEMİ

18 Haziran 2011 programı

Demokratik seçim adı altında bir kukla tiyatrosu daha yaşandı... Ekranlarda ve meydanlarda parti başkanları vardı... Haşk bir ona bir buna baktı. Yuhaladı, bağırdı, alkışladı...

Şimdi ödenecek bedelin zamanı...

Ekonomisiyle, siyasetiyle, kültürüyle gtamamen dışa bağınlı olarak yönetilen Türkiye, yeni bir anayasa yapacak...

Küresel efendiler öyle istiyor. Yenianayasa ulus devletin sonu olacak.

Türkiye, fiilen bir “başkan”ın iki dudağı arasında kalacak. Başta Güneydoğu olmak üzere

Anadolu’da “özerk” bölgeler ortaya çıkacak.

Türkiye, milli irade gösteremezse, 91 yıllık bir ulus devletin t-yerini federalizm alacak...

Üniter devlet yapısını değiştirmeyi öngören bir anayasa, diktatörlüğe yola açacak bir başkanlık sistemi, bölünmeyi getiren “yerel özerklik” dayatması ve federal bir Türkiye... Küresel efendilerin bize çizdiği yol haritası bu!

Halk, “Eski sistem biz ne getirdi ki! Birde yeniyi deneyelim!” dediği anda uçurumdan yuvarlanmış olucak. Çünkü eski sistemi bu hale sokanlar be yeniyi kurgulayanlar aynı odaklar!

Başkanlık Sistemi... Ulus devleti çözecek anahtar!

Başkanlık Sistemi Küresel Çetenin Modeli!

Dünyanın bir numaralı devleti ABD, “Başkanlık Sistemi” ile yönetiliyor! 22 eyaleti moratoryum ilan etmiş, Merkez Bankası tamtakır ve 10 yıl daha ayakta kalır mı, diye tartışılıyor ama olsun... Amerika, sünyanın “demokrasi” cenneti! Başkanlık sistemi’nin en başarılı modeli... Başkanları halk seçiyor!

Acaba!! Yoksa bankerlerin dolarları mı başkanları yaratıyor?

Amerika’da seçim kampanyaları için harcanan para milyarlarca doları buluyor... Eğer bugüne kadar harcanan kampanya parası halka dağıtılsaydı, yüzde 40’ı yemek kuponu ile yaşayan Amerikan halkı biraz nefes alırdı...

Bir Cumhuriyetçi Parti’den bir Demokrat Parti’den başkanlar, çılgın kampanyalar, çılgın bütçeler, elektronik mucizelerle başa geçiyor.

Onlar perde arkasında duran küresel bankerlerin, petrol, silah, uyuşturucu baronlarının yazdığı senaryoyu en iyi şekilde sahnelemeye çalısıyor. ABD’yi yöneten elit, Başkanlık Sistemi’ni başka ülkelere de dayatıyor!

Amerika’nın yerin dibine itilmiş, gerçek muhalefeti Başkanlık Sistemi’ni “Amerika’nın en tehlikeli ihraç ürünü” olarak niteliyor. Dünyada 30’dan fazla ülkenin, Amerika’dan ithal ettiği Başkanlık Sistemi nedeni ile, “anayasal çöküş” yaşadığı belirtiliyor.

Amerika, sözüm ona en gelişmiş demokratik ülkeler içinde, Başkanlık Sistemi ile yönetilen tek ülkedir!

İşte Ecomomist'in demokrasi listesi... Listede parlementer sistemle yönetilen ülkeler gösteriliyor.

Eb gelişmiş demokrasiye sahip 20 ülke içinde sadece Amerika, Başkanlık Sistemi ile yönetiliyor.

Bu listenin sonunda demokrasi puanı en az olan ülkeler yer alıyor. Ve bunların hemen hepsi

Başkanlık Sistemi ile yönetiliyor.

Laos, Gine, Orta Afrika Cumhuriyeti, Çad, Kenya gibi ülkeler Başkanlık Sistemi için sayılan örnekler...

Başkanlık Sistemi ve Bir Sağ Bir sol Parti!

Amerikan Başkanlık Sistemi ve başka ülkelere ihraç edilen modelde mutlaka iki siyasi parti var.

Bu iki parti aslında birbirine yaslanmaktalar...

Halk için değil, halka karşı ayakta durmaları için, birbirine rakip gibi görünen, ama aynı kaynaktan beslenen iki parti, bu sistemin olmazsa olmaz şartı. İşte o nedenle Batı elitleri her ülkede kuvvetli muhalefette ısrarlı!

Tek bir parti, tabandan gelen yoğun bir baskı/direniş karşısında dayanaksız kalabilir. Bu sistemin çöküşü demektir. Ama iki partili sistem, birbirine dayanır ve arkasındaki elitleri sağlama alır! Her iki partide aynı çıkar gruplarından nemalanır. Finans baronları her ikisininde arkasındadır.

Halkın bir kısmı kırmızı partiyi, bir kısım mavi partiyi destekler. Birileri Bill Clinton'ı birileri George

Bush'u, birileri Barack Obama'yı, birileri John McCain'i babası ilan eder...

Aslınd hepsi aynı çıkar gruplarının yüzleridir; yani hepsi aynı dalın gülleridir... Perde arkasında bazen de önünde bir araya gelirler. Onlar Beyaz Saray'a gelip giderken, silah baronları, askeri elit ve küresel bankerler ceplerini şişirirler. Yoktur birbirlerinden farkları... Kontrolü elde tutan finans baronları, küresel tefeciler, bankerlerdir!

Küresel elit, Tek Dünya İmparatorluğu hedefi güttüğünü yıllardır söylemektedir... Bu elitin en görünür olduğu örgüt, CFR (Dış İlişkiler Konseyi)'dir. Bu yapı içinde askeri, siyasi, finans dünyasının elitleri vardır. CFR'yi enine boyuna araştıran profesör Carrol Quigley, bu yapıyı şöyle açıklamıştır.

“Finansal kontrolün özel ellerde toplandığı bir dünya sistemi, dünyadaki tüm ülkelerin politik sistemlerini ve dünya ekonomisini bir bütün olarak denetlemeyi hedeflemektedir.”

Dünya ekonomisini ele geçirmek isteyen bu elitin önde gelen memurlarından biri olan eski ABD

Dışişleri Bakanı Henry Kissenger, 2007’de bakın neler demiştir:

“Dört yıl içinde Yeni Dünya Düzeni’nin başlangıcını yaşayacağız... İnsanlar sorunlarının çözümü için hükümetlere başvuruyor ama hükümetler MİLLİ, oysa sorun KÜRESEL. Bu durumda küresel yönetimlerin milli siyasetler üzerindeki etki alanını düşünmeliyiz.”

İşte bu etki alanını belirleyecek olanlar küresel bankerlerdir. Yerel yönetim şartını, ikiz yasaları, refarandumlarla, hukuki düzenlemelerle, gerekirse anayasal değişikliklerle önümüze koyuyorlardı.

Meselâ Türkiye’nin şimdi bulunduğu noktaya gelişi, 30 yıllık bir sürece yayılmıştı. Türkiye önce

Avrupa kapısına bağlandı. “Medeni dünya eşittir Avrupa” görüşü yaygınlaştı. Amaç Avrupa’ya kabul edilmek olunca, kulübe girmenin yolları arandı. Kulüp şartlarından en can alıcı olanı Turgut Özal tarafından 1988’de Strasburg’da imzalandı... İmzalanan şart, Avrupa Yerel Özerklik şartıydı. Bu yasanın, belediyelere halka hizmet götürmesi, halkınrefahı ve buna benzer martavallarla hiç ilgisi yoktu. Esas mesele, ülkelerin küçük idari bilimlere bölünerek, bu birimlerin küresel bankerlere bağlanmasıydı.

Son noktada, Anayasa değişecek ve hukuki zemin yaratılacaktı. Sonra “Başkanlık Sistemi” ile son nokta konacaktı.

Başbakan Erdoğan 2004’te bunu veciz bir ifadeyle anlatmıştı... “Başkanlık Sistemi’nin uygulanması içineyalet sistemi gerekmez mi?” diye soran gazeteciyi, “ E tabi altı kaval üstü şişhane olmaz!” diye yanıtlamıştı.

Türkiye’yi son noktaya sürükleyen adımları hatırlayalım...

Adım 1:

1991’de Avrupa Yerel Yönetimlere Özerklik Şartı kabul edildi.

1988’de Turgut Özal’ın imzaladığı sözleşme, üç yıl sonra Yıldırım Akbulut Hükümeti zamanında yürürlüğe girdi. Bu anlaşmayla, Türkiye anayasasında yer alan üniter devlet yapısı inkâr edilmiş oluyordu.

Bu anlaşmayla, Türkiye, “Federal Devlet” olmak için Batı’ya söz vermiş oluyordu. Bugün

BDP/PKK’nın dillendirdiği tüm talepler, bu şarta bağlı olarak önümüze gelmektedir.

Ahmet Türk, “Kürtler, hakları alan statüye kavuşacaktır!” diye bağırırken bu şarta dayanmaktadır.

Leyla Zana, “Yakında önderimiz Apo aramızda olucak!” derken bu şartı hatırlatmaktadır.

Selahattin Demirtaş ve Osman Baydemir, “Bölgenin maddi kaynaklarını özgürce kullanma hakkına sahibiz!” diye meydan okurken de, aynı şarta gönderme yapılmaktadır.

Adım 2:

2003 Yılında ikiz yaslar imzalandı...

Türkiye’yi yönetenlere ikinci adım 2003’te attırılmıştır. Bir başka uluslararası yasaya, “İkiz

Yasalar”a imza atılmıştır.

İkiz Yasalar, “Federasyon”a giden yoldaki en önemli adımlardan bir diğeridir. Türkiye

Cumhuriyeti Devleti, 1966’da önüne konan bu yasaya 34 yıl boyunca direnmiş , İkiz Yasaları imzalamamıştır.

2000 yılında, Ecevit-Bahçeli-Yılmaz Hükümeti tarafından yasa imzalanmıştır. Yine de yürürlüğü girmemiş, üç yıl sümende kalmıştır... Ama üç yıl sonra, tam da Irak’ın işgali gerçekleşirken, 2003’te AKP

Hükümeti ulus devletin intiharı demek olan bu yasayı onaylamıştır...

Bu sözleşmelerin içeriğinden Türk Milleti’nin hiç haberi olmamıştır.

Bu sözleşmelere göre, bir ülke içinde kendini “halk” olarak tanımlayanlar, “kendi kaderlerini tayin hakkına” sahip olucaklardır! Yani “uluslararası camia” düğmeye bastığı an, bir milletin içinde, kendine halk diyenler, sivil itaatsizlik ve çatışma sürecini başlatabilecek ve haklı çıkacaklardır! İşte bu nedenle BDP eşbaşkanı Demirtaş, “İsteklerimiz kabul görmezse, ortalığı Mısır’daki Tahrir Meydanı’na çeviririz!” diyebilmekte ve kimse ağzını açamamaktadır. İmzalanan bu anlaşma gereği , istediğini söyleme hakkı vardır!

İkiz Yasalar yürürlüğe girdikten tam 8 yıl sonra, BDP’den Ahmet Türk, bu yasadan doğan haklarını

8 Haziran 2011’de şöyle dile getirmiştir:

“Demokratik özerklik, dünyanın heryerinde merkezi hükümetle uzlaşılarak yürütülür. Devlet

Kürtler’in taleplerini görmezden gelirse, kendimizi yönetme mücadelesi veririz! Sadece Kürtler değil,

Türkler içinde benzer hakların savunucusuyuz. Karadeniz’de de özerk yapılanma olsun isteriz!”

Artık başka bölgeler içinde sözcülük yapmakta kendilerini öncü hissediyorlardı. Bir Kürdistan bir

Pontus hayaliyle sınırlı değildi sözleri... Bunu takip edecek Çerkezistan, Lazistan, Roman Özerk bölgesi gibi projeleri vardı.

Adım 3:

2006’da bölgesel kalkınma ajansları kuruldu

Avrupa yerel özerklik şartı ve İkiz Yasalar’dan sonra, Türkiye’nin bölünmesi için üçüncü adım atılacaktı. Bölgesel Kalkınma Ajansları kurulacaktı. Bu projeyle, geleceğin “özerk” bölgelerinde mali ve idari birimler oluşturulacaktı. Bu, şehir deblet projesine giden somut adımdı. Özerk Bölgeler, bu maddeyle, küresel bankerlerin emri altına gireceklerdi... Nasıl mı?

Türkiye 2006’da imzalanan Kalkınma Ajansları Yasasıyla 12 bölgeye ayrıldı. Valiler, belediye başkanları ve özel sektör yetkilileri bu ajanslarda, birlikte bölgesel kararlara imza atacaklardı. Her bölge kendi yatırım kararlarını alacaktı. Bölgeler, projeleri için Ankara’daki hükümete değil küresel bankerlere başvuracaklardı . Fonlar merkezi yönetimden bağımsız olarak bölgeye akacaktı!! Paray veren düdüğü çalacaktı...

Fonlarla borçlanan yerel yönetimler, parayı aldıkları bankerlere sorunlu olacaklardı. İşin hukuki tarafı için Türkiye’den yargıçlar Washington’a, Colorado ve Arizona’ya götürülmüşlerdi. Federal mahkeme sistemleri konusunda bilgilendirilmişlerdi.

Tek Dünyacı’ların gözleri parlıyordu, sonuca çok az kalmıştı! Tüm bu süreçte ayrılıkçı örgüt

TBMM’ye sokulmuş, siyasi yapısını oluşturmuştu...

Bu şehir devletlere giden yol haritasında, önemli bir kilometre taşıydı. Küresel çete dünyanın çeşitli yerlerinde desteklediği terör örgütlerini, demokratik mekanizmalar içine girmeye çağırmıştı.

Irak

Irak işgal edilir edilmez Kürt ayrılıkçıların önde gelen isimleri, merkezi hükümet içine çekildi...

Barzani, Kürt bölgesine başkan olurken, diğer Kürt lider Talabani Cumhurbaşkanlığına getirildi.

Bir başka Kürt ayrılıkçı Hoşyar Zebari, merkezi hükümetin Dışişleri Bakanı oldu ve birçok Kürt hareketi lideri Bölge Valiliğine atandı! Böylece fazla bir sorunla karşılaşmadan bölgede ikinci İsrail’in kuruluşuna giden yolu açtılar...

Çok çarpıcıdır! Önce ana dil, kültürel haaklar diye işe başladılar. Irak’ın kuzeyinde resmi dil

Arapça’yı zorunlu dil olmaktan çıkardılar! Bölgede yaşayan Arap ve Türkmen unsurlar artık Kürtçe öğrenmek zorundalar...

Kosova

Bunlar daha evvel Kosova’da yaşanmıştı... Çünkü yol harirasını verenler aynı odaklardı...

Amerikan desteğiyle başa getirilen Arnavut yönetim, Kosova’da 600 yıllık Türkçe’yi resmi dil olmaktan çıkarmıştı. Türkçe düşmanlığı, Birleşmiş Miletler’in, Kosova’daki ilk icraatıydı...

Bir zamanlar Yugoslavya’nın kalbi olan Kosova ve diğer bölgeler bugün bağımsız ülkeler... Her biri kültürel haklar sloganıyla ortaya çıkmışlardı... İkinci aşamada silahlı güçlerini kurmuşlardı... Batı yeni olşuan ordulara silah yardımını ihmal etmemişti... Sonunda Balkanlar’ın en gelişmiş ülkesi Yugoslavya vefat etmişti!

Yugoslavya’nın Ölümü!

Yugoslavya’nın ölümü adlı belgeseldeki itiraflar çok çarpıcı! Önce Yugoslav ordusu parçalandı.

İçinden çıkan unsurlar etnik kökenlerine göre silahlı gizli örgütlerde birleşti. Her federal devlet kendi silahlı gücünü oluşturmaya başladı. Amerika’nın Yugoslavya Büyükelçisi en büyük destekçileriydi.

Dönemin Cumhurbaşkanı Danışmanı Borisov Joviç, ABD elçisine, etnik temelde silahlı güçler oluştuğunu söylediğinde hiç tepki alamamıştı... Tam aksine önerisi “göz yummak”tı!

Belgeselde Amerikan Büyükelçisi Warren Zimmerman, Joviç’le olan konuşmasını gülerek anlatmıştı:

“Bana “Mr. Zimmerman,” dedi. Amerika’da kaç tane ordunuz var sizin. Sizin ülkenizde birden fazla ordu yapılansa hoş görür müydünüz?! Bizim Hırvat ordusu kurulurken oturup seyretmemizi mi istiyorsunuz?!”

Yugoslavya, daha sonra Irak’taki, Libya’daki Afrika’nın birçok ülkesindeki operasyonlara model olucaktı...

Tito’nun ölümünden sadece yedi yıl sonra, etnik kargaşa ve kan kokusu Yugoslavya’yı sarmıştı.

Slovenya ilk ayrılan bölge olucaktı. Silahlı güö oluşmuştu. Ve komşu federal devlet, Hırvatlarında gizli ordusu slovenleri destekliyordu. Sıra provakasayonlara, merkezi güçe karşı başkaldırmaya gelmişti.

Sokaklar hareketlendi. Slovenya’da bölücüleri lanetleyerek, Yugoslav Cumhuriyeti bayrağı ile sokağa dökülenler polis tarafından gözaltına alınacaktı!

Belgesellerde bir görüntü yürek kanatıcıydı. Orta yaşlı bir adam elinde Yugoslavya bayrağı “viva

Yugoslavya! – (Çok yaşa Yugoslavya!)” diye bağırırken itile kakıla polis aracına doğru sürükleniyordu.

Arabaya bindirilirken Yugoslav bayrağını yukarı kaldırdı... “Vatan hainleri defolun” diye bağırdı. Başı minibüsün içine girerken bayrağı da içeri aldı. Son kez sesi duyuldu “Bayrağımda tutuklandı!”

Ve 20 Ocak 1990’da Yugoslavya parçalanmaya başladı. Ulusal Kongre’de, Slovenya arkasında Batı desteğiyle isteklerini fütursuzca ortay koydu. Kabul edilmeyince Kongreden de Yugoslavya’dan da ayrıldılar! Sloven delegenin son sözü: “Bu şartlarda kongreyi terk ediyoruz!”

Slovenlerin oturduğu bölüm boşaldı...

Yugoslavya’da ordunun parçalanması sonun başilangıcıydı. Etnik bölünme önce ordu içinde gerçekleşmişti. Mili Çözüm dergisinden Nail Kızılkan’ın , Güneydoğu üzerine öngürüleri bu anlamda çok dikkat çekici...

Güneydoğu’da bir kolluk gücü ve özel ordu oluştulması için düğmeye basıldığını söylüyor. Yeni anayasa ile birlikte Türk ordusunun profesyonelleşeceği ve küçültüleceğinin altını çiziyor. Korucuların dağıtıldığına ve Güneydoğu’daki belediyelere bağlandığına dikkati çekiyor.

Güneydoğu’da Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yer almıyacağını, bölgenin özel güvenlik şirketleri ve bölgesel silahlı güçlerin kontrolüne bırakılacağı iddia ediliyor.

Şimdi gelin birde Avrupa’dan ayrılıkçı örgütlerin durumuna bir bakalım. Malum Batı Türkiye’ye model gösterirken, Yugoslavya’yı da, Irak’ı da hatırlatmaktan kaçınıyor... Türklere genellikle Avrupa’dan örnekler ve modeller sunuluyor... Ve bunların başında Bask Modeli geliyor...

Bask Modeli...

İspanya ile Fransa arasına yayılmış zengin Bask bölgesi ayrılıkçı ETA terör örgütününde doğum yeri. Herri Batasuna, bu örgütün siyasi kanadıydı. Özgürlükler beşiği Avrupa’da bir siyasi part siyasetten yasaklanmıştı! Ve Avrupa Konseyi bu karara saygılıydı. Bu siyasi parti terör örgütü ile bağlantılıydı.

İspanya’da Sosyalist Parti Bask Temsiilcisi “Teröre bulaşan parti kapatılır!” demişti.

“Şiddeti savunuyorlar. Kapatılmaları gayet normal, Almanya’ya bakın. Nazi partilerini kapattı.

Şiddet yanlısı partilerin demokratik ülkelerde yeri yoktur,” demişti.

Kürt meselesinde mangalda kül bırakmayan Avrupalı’lar, iş kendilerine geldi mi, ne ifade özgürlüğü, ne basın özgürlüğü, ne insan haklarını kaale almışlardı...!

Ben İspanya’da iken Bask Meselesi’ni savunan birçok gazeteci içeri atılmıştı. Bunu hatırlattığımda

İspanyol siyasiler “üç maymunu” oynamıştı.

Bir siyasi parti olan Herri Batasuna’nın kapatılmış olduğunu hatırlattığımda Profesör Lorca bunun çok doğal olduğunu vurgulamıştı. “Bu parti yasadışı bir örgüt” diye parmağını sallamıştı.

“Herri Batasuna bir siyasi parti değil mi?” diye sormuştum.

“Hayır! Yasadışı bir örgüt!”

“PKK’da yasadışı bir örgüt ama Batı onu alenen destekliyor!” dediğimde, “Yok... bilmiyorum ama sanmıyorum...” diye mırıldanmıştı.

İspanya’da, Türkiye’ye model olarak gösterilen bir bölge daha vardı. Katalonya! Katalon ayrılıkçılar önce kültürel hakları için meydanlara dökülmüşlerdi.

“Biz özgür bir Katalonya istiyoruz. Dilimizin yaşamasını ve diğer kültürel haklarımızı elde etmek için mücadele ediyoruz!” diye meydanları doldurmuşlardı. Tüm kültürel haklara sahip olduklarını hatırlatan bir gazeteciye, yürüyüşçüler “Otonomi istiyoruz” diye bağırarak cevap vermişlerdi.

İkiz Yasalar’ı onlarda imzalamışlardı. Yerel özerklik şartına bağlılardı... Ve “kendi kaderini tayin hakları” vardı... Üstelik İspanya’nın en zengin bölgesinde yaşıyorlardı. Gelirlerini İspanya’nın geneli ile paylaşmak istemiyorlardı. Tıpkı İtalya’da zengin Kuzey’in, güneyden ayrılmak istediği gibi. İskoçya’nın

İngiltere’den bağımsız olmak için adımlar atması gibi...

Belçika’da Flamanların Valonlardan ayrılmak istemesi gibi...

Bu arada Temmuz 2011’de Bekçika dağılma noktasına gelince hükümet ilk iş olarak, anadilde eğitimi yasaklamıştı!

Flaman – Valon çekişmesinin ülkeyi bölünme noktasına getirdiğini gören Brüksel yönetimi, halktan “ulusal uyumun ve birliğin önemini düşünmelerini”istedi!

“Uluslararası Hukuk”muş!

Küresel bankerler kriz dönemlerini fırsat bilirlerdi... Avrupa’da bundan nasibini alacak, küçülmüş parçalarla en güçlü bankere bağlanacaktı.

Ama unutmayalım, bu ülkeler Avrupa’daydı... Dünyadaki enerji kaynaklarının dörtte üçüne sahip

Avrasya coğrafyasının sınrında yer almıyorlardı... Savaş ve çatışmaların sarstığı Ortadoğu’ya komşu değillerdi! Kaf Dağı’nın ötesine geçiş yolu, Irak ve İran’ın komşusu, doğu Akdeniz’deki konumu ile

Türkiye’nin bulunduğu kilit konumunda değillerdi. O nedenle Türkiye’ye gösterilen Avrupa modelleri şaka gibiydi...

Bir seçimden sonra geldiğimiz noktada bizi yönetenler ileri demokrasiden ve milli iradeden söz ediyorlar. Hep anlattığımız, yazıp

çizdiğimiz gibi, Türkiye, tarihinde hiç olmadığı kadar emperyal vesayet altındadır. Dayatılan sözleşmelerle, ulus devletin tasfiyesi ile karşı karşıyadır...!

Son nokta yeni anayasa olucaktır. Unutmayalım, anayasalar öyle canı her çekenin her istediği zaman yeniden yazabileceği kanunlar değildir. Anayasalar savaşlardan, darbelerden, devrimlerden sonra yazılabilir... Demek ki, Türkiye'de sessiz bir değişim gerçekleşmiştir. Ve TÜSİAD öncülüğünde hazırlanan taslaklardan anladığımız kadarıyla, yeni anayasa Mustafa Kemal'in tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni küresel efendilerin emrine verecektir... Ve ulus devlet tarithen silinecektir. TÜSİAD'ın "Anayasa

Raporu"nda bu, şu sözlerle yer almıştır:

- Anayasada Türklük kavramı olmıyacaktır.

- Milliyetçiliğe yer verimeyecektir.

- Ululslararası sözleşmelere bağlı kalınacaktır.

- Egemenlik uluslarüstü kuruluşlarla paylaşılacaktır.

- Uluslararası hukuka uyulacaktır.

- Yerel yönetim özerklik şartı tümüyle uygulamaya konacaktır.

- Halkların kendi kararını tayin için hukuki dayanak yaratılacaktır.

Durum açık...! Küskünlük, dargınlık, bezginlik zamanı değil... Bilenler bilmeyenlere durumu anlatmakla mesuldür. Herkes bıkmadan usanmadan, küçük görüp horlamadan, daha az bilenlere durumu anlatsın, bilgiyi yaymak için elinden geleni yapsın. Masa başında değil, tek tek evlerin kapılarını çalarak, durumu açıklasın...

Tarihin en önemli görev zamanı!

ŞİMDİLİK

SON

SÖZ

Kaçın! "Demokrasi" geliyor! Derken, kanlı savaşlara gebe "piyasa demokrasisi"nden söz ediyoruz.

Atilla İlhan, Cumhuriyet'in Demokrasisi'nin Piyasa demokrasisinden çok farklı olduğunu şöyle anlatmıştı: "Cumhuriyet'in demokrasisi, yönetime halkın el koyması, üretimi halkın yönetmesi anlamına gelir. Bu bir manada,

devletin halka dağılması, halk olmasıdır. Piyasa demokrasisi ise tam tersine, devleti güçlü bir azınlığın eline verir, büyük ve sessiz çoğunluğu, keyfince sömürebilmesi için!” Sistem izin verdiği oranda “demokrasicilik” oynayanlar, sözde seçim yaparak, halka iradesini kullandığı hissini verir. Hiçbir şey değişmesin diye birileri değişir.

İktidara her oturan parti, SİSTEM içindedir. Yani HALK’ın çıkarları alyhinedir. Halkın gerçek çıkarlarının temsilcileri Meclis’e giremezler. Bunun için her türlü düzenek kurulmuştur. Her seçim de malı götürmeyi hayal eden sistem partilerinden biri voleyi vurur. Halk debelenip durur.

Demokrasi içinde olduğunu zanneder, Amerikan, Avrupa çetelerinin gizli stratejilerine, para piyasalarına bağlı olarak kaderi şekillenir. “Demokrasi geliyor” diye darbeler, işgaller, katliamlar altında ezilir...

Bugün Atlantik ötesinden petrol ve gaz coğrafyasına dayatılan “Demokrasi”, 1950’lerde

Türkiye’ye dayatılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti kendi demokrasisini toplumun tabanına yaymak, bunu yapacak siyasi kadrolarla yola çıkmak yerine, yabancıların tavsiyelerini emir telâkki etmiştir! Cumhuriyet’in demokrasisi temellendirilememiştir.

Amerika’nın telkinleriyle “demokrasi”, sapkın, tarikat, mezhep, aşiret sarmalına dolandırılmış, halkları kontrolde tutmak için ABD’nin bulduğu yol “din kullanılmıştır”! Bugün Kuzey Afrika’da ve

Ortadoğu’daki darbeler “demokrasi” adına yapılmaktadır. “Ilımlı İslam”la kontrol altına alınacak toplumlar küresel sermayeye ram olacaklardır... Adları demokrasi, tüm zenginlikleri küresel sermayeye yem olacaktır. İşte o nedenle “Kaçın bu demokrasiden” diyoruz. Bu “piyasa demokrasisi”dir.

Dayatılan “demokrasi”, ulus devletleri yok etme, bölme, yutma hareketidir.

Tek çözüm HALKIN bu çifte oyunun farkına varması, içerden ve dışardan gelen sahte

“demokrasi” operasyonuna MİLLİ İRADE’siyle karşı durmasıdır.

Demokrasi sadece ANTİEMPEYALİST yani ULUSAL bir karaktere sahipse anlamlıdır.

Böyle bir demokrasi için, Atilla İlhan’ın deyişiyle her cenahtan “YILDIZ, HİLAL ve KALPAK

Cumhuriyeti’nin Cumhuriyetçileri,” el ele bir mücadeleyi örgütlemelidir. Bu mücadele sadece dört bir yandan sıkıştırılmış ülkemiz için değil, kuşatma altındaki tüm mazlum milletler için, bir kez daha, parlak bir örnek olarak hayata geçecektir!

KAÇIN

“DEMOKRASİ”

GELİYOR!

BANU AVAR, Gazetecilik hayatına Süreç dergisinde başladı. Londra City Üniversitesi’nde televizyonculuk alanında yüksek lisans yaptı. BBC’nin belgesel kurlarına katıldıktan sonra BBC Türkçe

Yayınlar Bölümü’nde programcı ve sunucu olarak çalıştı. Ardından TRT Londra muhabirliğini üstlendi.

Günaydın, Vatan, Dünya, Politika gibi gazetelerde muhabir olarak çalıştı ve birçok dizi yazı hazırladı.

Mozaik ve Kaleideskop gibi yapımcılığını, yönetmenliğini ve sunuculuğunu üstlendiği programları TRT 1

ve TRT 2’de yayınlandı. İlk yayınlandığı yıllarda 32. Gün programının Londra muhabirliğini yaptı. I Ceasar,

Crimean War, The Great Game ve Troy gibi BBC ve Discovery Channel belgesellerinde Türkiye yapımcısı olarak yer aldı. 1999’da TV8’in belgesel bölümünü kurdu ve 2004’e kadar 30’dan fazla belgesele imza attı. Belgesellerinden bazıları: Denizciler, Bir Zamanlar Kıbrıs’ta, Artık Bizde Varız, Devlerin Savaş Alanı

Afganistan... Türkiye Sevdalıları, Ohri Güzel Ohri, Unutulan Yıllar... Belgesellerin birçoğu yabancı dillere çevrilmiş ve Makedonya, Azerbaycan, Suriye gibi ülkelerde televizyonlarda yayınlanmıştır. Avar’ın

Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu, Asya, Çin, Hindistan ve Güney Amerika’dan dosyalarla TRT1 ekranlarında yayınlanan “Sınırlar Arasında” adlı programı büyük yankı yaptı.

Banu Avar’ın öteki kitapları : Sınırlar Arasında (2006), Avrasyalı olmak (2007), Hangi Avrupa?

(2007), “Böl ve Yut!” (2008), Hangi Dünya Düzeni? (2009).

BANU AVAR

KAÇIN!

“DEMOKRASİ”

GELİYOR!

10. Basım

Ölümünün 6. Yılında

Atilla İlhan’ın aziz ruhuna...

Irak’ta halka demokrasi gelirken!

Okura

İlk Söz

Küresel efendilerin “Yeni Dünya Düzeni” için ağızlarından düşürmedikleri bir söz var:

“Demokrasi”!

Nedir sözünü ettikleri bu “demokrasi”? Görülen o ki, bomba yağdırmaktır, hedef ülkelere! İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!”

Irak, Afganistan, Libya bombalanırken “Demokrasi Geliyor” çığlıkları attılar. Emperyalizmin demokrasi anlayışı işte budur: Bir ülke yönetimi eğer emperyal çıkarlara biat etmiyorsa, bombalanacaktır... Efendilerine itaatkâr yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

“Uluslararası Camia” dedikleri çakallar kulübü, her melaneti “demokrasi adına” yapacaktır!

Bunun için Nato anlaşmaları, BM yasaları, istihbarat merkezleri kullanılcaktır. 12 yıl CIA’da çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA ajanlarının “demokrasi”den ne anladıklarını şöyle açıklamıştır.

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur. Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne ala! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!”

Umurlarında olan ne mi? Amerika’nın ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski bakın nasıl özetliyor:

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Uluslararası tekeller ve bankalar küresel ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi!

İşte bunun adı “Piyasa Demokrasisi”! Piyasa Demokrasisi’nin sloganı ise Özelleştirme ve

Küreselleştirme. Yani milli devletin küçültülmesi.

Ve Brzezinski’nin dediği gibi Piyasa Demokrasisi çokuluslu şirketlerin, ulusal ekonomileri yok etmesini gerektirir. Eğer bunu kendi arzuları ve küresel efendilerle işbirliği yaparak gerçekleştirmezlerse, başlarına “Arap Baharı” gelecektir!

Ya da her türlü işbirliğine ve verdikleri onca hizmete karşılık, küresel efendilerin aralarındaki paylaşım savaşının kurbanı olup defnedileceklerdir.

2011-12 yılları, Doğu Akdeniz’in zengin Afrika ve Asya’nın küresel sermayenin tam kontrolüne geçme zamanıdır. Önümüzdeki yıllar ne yazık ki, kan yılları olucak!

Kuzey Afrika ve Ortadoğuya demokrasi gelecek. Küresel çeteler, petrol, doğal gaz vanalarının başlarına çöreklenecek. Petrol ve gaz zengini Arap liderlerin kasaları el değiştirecek.

Kuzey Afrika’da Pentagon beslemesi generaller ve “ılımlı islamcı” çeteler, giden diktatörlerin koltuğunu ele geçirecek.

Tüm dünyadaki doğal gazın % 30’una ihtiyaç duyan ve ithalatının büyük çoğunluğunu Afrika ve

Ortadoğu’dan yapan Çin, Batı operasyonu hedefine ulaşırsa avucunu yalıyacak.

Rusya, İran, Orta Asya ve Çin hedef tahtasında. Harekâtınmerkezinde ise ülkemiz bulunmaktadır!

Türkiye Avrasya’nın kapısıdır.

Demokrasi kılıfına sarılı füzeler Kuzey Afrika ve Ortadoğu’yu döverken, kendi de “hedef” olan

Türkiye, celladına seryaver seçilmiştir.

Mazlum milletlerin kurtuluş mücadelesinde örnek aldığı Atatürk Türkiyesi, küresel çakalların çıkarlarının jandarması olarak boy göstermektedir. “Demokratik” bombalar müslüman halkların üzerine düşerken, Türkiye, emperyalizmin beslediği “muhaliflerin” koruması haline gelmiş, Haçlı üslerini, füzelerini topraklarına davet etmiştir. “Model Ülke” Türkiye, sadece bölgesinde değil, Afrika ve Asya’da vurucu güç olarak atanmıştır! Amerika’nın demokrasi getirdiği ülkelerde, yeniden kuruluş için Türkiye memur edilecek, tarihi sempatisi bu yönde kullanılacaktır. Türk Milleti terörle kavrulurken, Dünya

Terörle Mücadele Eşbaşkanlığına atanan yöneticilere sahip olmanın acısını yaşayacaktır.

Türkiye sadece Büyük Ortadoğu Eşbaşkanlıyla değil, Eylül 2011’de , ABD stepnesinde “küresel anti-terör” teşkilâtının da eşbaşkanı olarak taltif edilmiştir! Türkiye bir kez daha emperyalizmin cephe ülkesi olucaktır! Tüm komşularını gözetleyecek, ABD radarlarına ev sahipliği yapacaktır. Bu radarlardan gelen bilgilerle komşuları vurulacaktır. Bu radarları koruyacak ABD askerlerine, özel ordulara Türkiye kucak açacaktır. Sularında, petrolünde, gazında, madenlerinde gözü olan İsrail’i Amerikan füzeleriyle koruyacaktır. Doğal müttefiki Rusya, Suriye ve İran’a karşı küresel sırtlanlarla saf tutacak, sonra onlarla çatıştırılacaktır... Ringde en son can vermesi düşünülen “model boksör” olucaktır... Bunun somut verileri ortadadır. Hatırlatalım...

Kasım 2010’da NATO Lizbon’da toplandı. Bir ay sonra petrol ve gaz coğrafyasında “Arap Baharı”

başladı. Haziran 2011’de İspanya’da yapılan NATO toplantısının adı “NATO ve Akdeniz Değişime Doğru”

idi. Toplantı biter bitmez Akdeniz’de, Baltık Denizi’nde, Karadeniz’de ardı ardına ABD-NATO tatbikatları yapıldı.

2011 Sonbaharı’nda Doğu Akdeniz’de savaş rüzgârları esmeye başlıyacaktı.

Asimetrik savaş dalgası enerji hatlarının tümünü hedef aldı.

İsrail, Yunanistan, Güney Kıbrıs küresel şirketlerin taşeronu olarak Doğu Akdeniz’i parselleme yarışında. Bir Avrupa’ya bir Amerika’ya göz kırpıyorlar. Kıbrıs küresel çekişmenin merkezi. Trilyonlarca metreküp doğal gaz Suriye-Kıbrıs-Yunanistan hattında yatıyor. “Demokrasi” kılıcı bu

hatta salllanıyor! Bu hatta çıkacak kanlı bir savaş küresel çakalların ağzının suyunu akıtıyor!

Türkiye doğudan, batıdan, kuzeyden, güneyden kuşatıldı. Tam ortasına füze kalkanı bahanesiyle kuşatma orduları sokulmasına az kaldı!

Bu kuşatmadan kurtulmanın tek yolu var. Emperyalizm yüzyıldır BÖL-YUT stratejisi geliştiriyor.

En kapsamlı denemesini Birinci Dünya Savaşı'nda tam da bu coğrafyada yapmıştı. Hevesi kursağında kalmış, Rusya ve Anadolu ihtilalleri nedeni ile tüm hesapları alt üst olmuştu. Mustafa Kemal Paşa 20.

Yüzyıl başında, Batı Projesi'ne, "Antiemperyalist Cephe" projesiyle karşılık vermişti.

İçeride Milli Mücadele'yi örgütlerken, aynı zamanda Arapların İngiliz ve Fransız emperyalizmine karşı mücadelesini desteklemişti.

1919'da Halep'te Türklerle Arapları İngilizlere karşı birleşmeye çağıran bildiriler Gazi Paşa'nın kaleminden çıkmıştı: "Bir dindaşınız olarak aramıza sokulan ve bizi ayırmış olan fitneye, nifaka kulak vermemenizi rica ediyorum. Bütün anlaşmazlıkları ortadan kaldırmalıyız. Silâhlarımızı memleketimizi bölmek istiyen düzenbazlara çevirmeliyiz. Bu çağrıyı dinlemezseniz pişman olucaksınız. Dinimizin imansız düşmanlarının vaadlerine kanmayınız!" (Kahire'de bulunan İngiltere siyasi temsilcisi Miralay

Meinertzhagen'in İngiltere Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı rapordan (Atilla İlhan, Hangi Atatürk, s.342)

Araplarla birlikte antiemperyalist kurtuluş savaşı örgütlemeyi tasarlamış, Arap ülkelerinin bağımsızıklarını kazanmalarından sonra, Türkiye'nin onlarla bir federasyon, konfederasyon kuracak kadar yakınlaşabileceğini anlatmıştı.

Atatürkçü dış politika buydu. Ve bu proje Batı'nın gözünü o kadar çok korkutmuştu ki,

Türkiye'nin bir daha bu gibi işbirliklerine girmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Türkiye tüm bölge ülkeleriyle kavgalı olmalıydı. Sadece emperyalizmin uygun gördüğü ülkelerle "iş" yapmalıydı. Bu işi yaparken bölgesel müttefikleri Atlantik ötesinden ayarlandı. Bölge jandarmalığında

İsrail'le, Barzani'yle yan yana olmalıydı. Hata yaparsa müttefikleri tarafından icabına bakılırdı. Ama Üçüncü Küresel Paylaşım

Savaşı'nın başladığı bu günlerde artık ittifaklarda muhataralı!

Son yıllarda Batı, Türkiye'yi yönetenleri, BOP Eşbaşkanlığı'na atarken, Atatürk'ün Ortadoğu

Projesi'ni tersten okuyarak işe girişmişlerdi. Önce bölgede bir lider yaratıp "ılımlı islam" modelini sahneye sürmüşler, yeni Osmanlı modeli ile Türkiye'yi kabartıp, ABD'nin jandarmalığını kamufle etmişlerdi.

Bu kitapta, 2011'in ilk yarısında Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde kan gölüne çevrilen ve sırada bekleyen ülkelerde gerçekleştirilen "demokrasi" hareketlerinin kaydını bulacaksınız...

Bu kitapta, "yumuşak güç" (soft power) marifetiyle, "Halk Hareketi" diye adlandırılan turuncu darbelerin perde arkasını okuyacaksınız.

Bir yandan "İslam adı altında İslam düşmanı" bir projenin, bu operasyonda nasıl kullanıldığına, bir yandan Haçlı Seferleri'nin ılımlı İslâmla nasıl kucaklaştığına tanık olacaksınız...

Tek dünya devletini hedefleyen küresel çetenin medyayı nasıl kullandığını örnekleriyle bulacaksınız...

Ve kibrin ve hırsın esiri liderlerin uluslararası camiaya nasıl yem olduğunu, bu küresel çeteye hizmet süreleri bitince nasıl kafese konduklarını da okuyacaksınız...

Kifayetsiz ama muhteris liderler milletlerini sonu olmıyan serüvenlere sürükleyebilirler. Bir süre milletin gözünü de boyayabilirler. Ama bu tarihin sonsuz akışı karşısında bir dakika gibi kısa bir süre.

Çözüm yine bir yıl önce bu coğrafyada hayata geçirilmiştir. Tarihten ders almayı becerebilirse eğer, kördüğüm olmuş sorunlara kılıç atmak yine bu millete nasip olucaktır.

Çözüm, komşu ülkelerle sırt sırta emperyalizme karşı direnmek ve bunun için zeki yolu hep beraber bulmaktan geçmektedir.

2011 yılının Mart ile Temmuz ayları arasında Kanal 99'da yayınlanan 8 belgeselin genişletilmiş metinlerini ilginize sunarken, katkılarından dolayı Hadiye Yılmaz ve Ömür Kurt'a teşekkür ederim.

Eylül 2011

2011

Kan

Yılı!

12 Mart 2011

Düğmeye basıldı, Afrika ve Ortadoğu bir bir ayaklandı...

Demokrasi furyası başladı. Bu coğrafya dünya petrol rezervlerinin yarısına sahip. Doğal gazın vatanı!

Amerika iflâs ediyor. Küresel sermaye krizde. O zaman darbeler ve savaşlar gündemde!

İlk petrol savaşında Osmanlı darmadağınık edilmişti. İkincisinde Avrupa yeniden düzenlendi.

Üçüncü paylaşım ise şimdi...!

Darbelerin ve savaşların anahtar kelimeleri: Özgürlük ve Demokrasi! Çatışmanın hedefi petrol, su yolları ve enerji! Ateş Ortadoğu'ya sıçrıyor; hedefte Suriye, İran ve Türkiye görünüyor!

Dünyayı yeniden şekillendirme hevesinde olanlar Kuzey Afrika'da işe Tunus ve Mısır'dan başladı.

40 yıllık liderler iskâmbil kağıdı gibi devrildi. Kuzey Afrika'da Soros darbeleri zamanıydı! Darbeler

Wikileaks devrimi olarak adlandırıldı!

Ateş Libya'ya sıçradı... Kaddafi farklıydı. Ülke ikiye ayrıldı. Libya çatışma merkezi olarak kaldı!

Çatışma ve kargaşa tüm Afrika ve Ortadoğu'ya yayılacaktı...

Küresel tefeci Soros, 4 Mart 2011'de BBC'ye açıkladı:

"Amerika ve Avrupa Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki isyanlarda daha aktif rol almalı. Yeni rejimler yeni yatırım alanları!"

Hatırlayın!

Eski ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, 07 Ağustos 2003 tarihli Washington Post gazetesinde açıklamıştı.

Fas'tan Pakistan'a 22 ülkenin sınırı değişecek!

Makalesinin adı :

"Transforming the Middle East – Ortadoğu'yu Dönüştürmek"ti.

“Ortadoğu’yu Dönüştürmek”...

Büyük Ortadoğu Projesi hayata geçmeye başlamıştı...

Bosna’yı kana bulayan NATO Generali Wesley Clark, aynı zamanda ülkelrde darbelere imza atan

Amerikan Demokrasi Fonu’nun (NED) başkanıydı... İşgal edilecek yedi ülkenin adını sıralamıştı. Bu listeyi üst düzey bir Pentagon yetkilisinden 2001’de duyduğunu bir televizyon programında açıklamıştı.

Libya, Afganistan’dan sonra Pentagon’un işgal listesindeki ülkelerden biriydi... Listede Irak,

Somali, Sudan, Lübnan, Suriye ve İran vardı.

Ve George Soros tamamladı!

“Tahminim İran’daki devrimlerin en kanlısı olacak! Öte yandan Rusya ve Suudi Arabistan’da şeffaflaşmalı!”

İşgal için adları sıralanan İran ve diğer ülkeler, petrol denizi üzerinde oturmaktaydı... Bu ülkeler dünya petrol rezervlerinin yarısına sahipti.

Suudi Arabistan’ın rezervi 266 milyar varil

İran’ın rezervi 136 milyar varil

Irak’ın rezervi 115 milyar varil

Libya’nın rezervi 46 milyar varil...

Irak 2003’te halledildi, Libya’ya sıra geldi. Arap yarımadası ve İran haritada işaretli!!! Soros söyledi : Petrol diktatörleri yıkılacak “demokrasi” gelecekti!

Ayaklanmalar ve çatışmalar petrol coğrafyasını hedeflemişti. Kargaşa, Amerikan silah sanayiini ve özel ordu pazarlayan Amerikan şirketlerini de âbâd edecekti!

2011’de vakit tamamdı! Hillary Clinton Şubat ayında ortalığın kan gölüne çevrileceğini açıkladı.

2011 ve 2012 kaos yılları olacaktı! Afrika ve Ortadoğu kana bulanacaktı...

Ne acıdır ki, BOP Eşbaşkanı bir Başbakana sahip olan Türkiye, “Arap Baharı” senaryosunda aktörlerden biri olarak rol almıştı. Başbakan Erdoğan’ın danışmanı İbrahim Kalın, “Arap dünyasındaki haydut rejimleri

angaje etme politikasının Türkiye’ye Arap Baharı’nın sonucunu şekillendirmede eşsiz etkileme gücü sağladığını” belitmişti.

Washington Times, Kalın’ın konuşmasını “Türk Politika Danışmanı : Türkiye Arap Baharı’nı şekillendiriyor” başlıklı haberle vermişti.

Gerçekten de Türkiye, Ortadoğu dönüştürülürken aktif “görevli” oldu. Ama daha önceki aktif görevlilerin hepsi teker teker “harcanmaktaydı”. Acaba Türkiye, PKK müzakerelerine zorlanırken, sıranın kendisine geldiğini anlamayacak kadar hipnozlanmış mıydı?

Şablon Aynı!

Size sık sık hatırlattığım bir şablon var. Küresel soyguncular yeni pazarlara açılırken iki yol kullanırlar! Biri darbelerdir, öbürü çatışmalar...!

IMF (Dünya Para Fonu) boyunduruğuna alınan ülkede önce işsizlik artar; sonra kargaşa başlar;

yabancı istihbarat ajanları ve bölücü faaliyet ülkeyi kaosa sokar. Sonunda iç savaş çıkar; ardından “barış”

adına NATO ve Birleşmiş Milletler müdahale eder. Bunun adı “insani” müdahale olur. Ve yabancı güçler zengin kaynaklara sahip topraklara hiç gitmemecesine otururlar...

İkinci yol Mısır ve Tunus’taki yoldur. “Demokrasi darbeleri” planlanır...

İçerden sivil toplum ağları yıllarca fonlanır; üniversiteler, medya sivil ağa alınır. İşsiz ve yoksul halk en ufak bir kıvılcımla ayaklanır. Liderler devrilir. “Demokrasi” gelir!

Artık diktatörlerce değil, küresel bankerlerce sömürüleceklerdir...

İki Farklı Yol: İşgal ve Darbe

Libya’da izlenen yol, Yugoslavya ve Irak’ta izlenen yoldur...

Mısır ve Tunus’a, Gürcistan, Ukrayna, Kırgızistan’da yapılan renkli darbeler model olmuştur!

İkinci dalga turuncu darbeler yenilenerek devreye sokulmuştur.

“Halk Hareketi” makyajlı harekâtın ardında küresel şirketler va bankerler vardır...

Küresel sermaye Libya’da muhalifleri satın aldığını açıklamıştır!

Her sıkışık kriz döneminde olduğu gibi birbirleriyle kavgalılardır. Yeni pazarlar ve yeni paylaşım zamanıdır. Küresel şirketler birbirinin payına

atlıyacaktır.

Mısır, Tunus ve Yemen'de olanlar o nedenle kafaları karıştırdı. Bazıları isyanları "Halk Devrimi"

sandı. Madem diktatörler emperyalizmin adamıydı neden emperyalizm eliyle yıkılsınlardı!

Bu düşünce Washington'dan gelen bazı seslerle güçlendi. CIA'nın tepe noktasındakiler birbirini suçladı. Mısır'da olanlar nasıl olmuşta atlanmıştı!

CIA, Pentagon rahatsızdı! Bankerler savaşıyor, aktörler sallanıyordu...

Pazar kapma savaşında Rothschild takımı önce davranmıştı. Sahnedeki politik aktörler pazarlığa göre tavırlarını belirledi.

Obama "Tunus Halkı gurur ve cesaretini gösterdi" dedi.

Ardından Hillary Clinton sesini yükseltti:

"Halkların kararlı mücadelesi diğer Ortadoğu liderlerine birer uyarıdır!"

Artık asimetrik savaşlar zamanı... Küresel şirket ve bankerler bir bütün değil... Aralarında çıkar çatışmaları var.

İngiltere 1945'te kaybettiği tahtını geri istiyor...

Irak petrollerinden nebze koklamadı! Rövanş için bekliyor. Wikileaks'le darbeleri tetikledi. Irak'ta alamadığını alma zamanı gelmişti.

Çok mu karışık!? Her iki dünya savaşını hatırlayın! Bankerler ve demir çelik tröstlerinin nasıl birbirini yediğini, bu uğurda milyonlarca insanın nasıl kanına girdiklerini anımsayın.

Bugünde dünya hakimiyetine soyunan dört – beş aile Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde güç kavgasındalar! Sonra yeniden yolları birleşebilir. Şimdilik pazarlıktalar!

Global Trend 2015

Dünya hükümetini hedefleyenler, petrol ve coğrafi paylaşımda birbirlerine düşmüşlerdi.

"Global Trend 2015" adlı Amerikan raporu 2000 yılında küresel kavganın gelişini maddeleştirmişti...

1) Batı emperyalizmi Avrasya'dan korkuyordu...

Çin, Rusya ve Hindistan, jeo/stratejik bir ortaklığa gidebilirler; bunu başarırlarsa sonuçta, IMFve

Dünya Bankası’nın yeryüzündeki ekonomik liderliği yıkılabilir...

2) Amerika ve Avrupa’nın paylaşım kavgası başlayabilirdi...

Ekonomik çıkar farklılıkları nedeni ile Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupa Birliği arasındaki

“ortaklığın” çökmesi ihtimali gündeme gelebilir...

3) Üstelik Washington iflâsın eşiğindeydi...

Washington zor durumdadır, ağır bir düşüş, bir bunalım yaşayabilir...

İşte böyle diyor “Global Trend 2015” raporu... Hemde 2000 yılında...

Şu anda bunların hepsi gerçekleşti. Küresel şirketler birlikte yola çıkmışlardı, ama Pazar paylaşımı sürecinde Kuzey Afrika ve Ortadoğu üzerinde restleşme başladı!

Wikileaks Devrimi

...

O nedenle “kendiliğinden Halk Hareketi”nden söz edilemezdi... Mısır ve Tunus’ta halk liderleri olarak ortaya fırlayanlar çokuluslu sermaye ile ilişkiliydi.

Tahrir meydanında emperyalizme karşı tek slogan atılmadı. Hedefe konan emperyalizmin değişmesini istediği diktatörlerdi.

Rothschild ailesi dünyanın en zengin bankerlerinden biri. Avrupa ve Amerika’da kolları var...

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’yu hedef seçti. Ve rakiplerini tuzağa çekti.

Julien Assange: Rothschild’in Prensi

Pazar paylaşımı için yeni bir düzen gerekliydi. Sosyal paylaşım ağlarıyla harekete geçirilen aydınlar ve onları izleyen aç ve yoksul halk sokaklara döküldü, darbe tetiklendi.

Tetikçilere bakalım:

Aktör ≠1

Önce Julien Paul Assange hatırlanmalı...

O, Wikileaks’in kralı... Küresel banker Rothschild’in adamı!

Sızıntıları hep Rothschild’e yaradı... Bu banker grubu aleyhine tek sızıntı yapılmadı!

2007’den beri yıldızı parladı. Assange, 2008’de The Economist basın ödülünü aldı. Economist bir

Rothschild basın yayın organı...

The Guardian ve The Ney York Times Assange’ın medya ortakları. İlk sızıntı bu gazetelerde yer aldı. Bunlarda Rothschild’le bağlantılı.

Assange’in avukatı mı? O da Rothschild hukuk bürosunun avukatlarındandı!

Assange sızıntıları ile birçok ülkede krizler yaratmış, farklı sızıntılar Kuzey Afrika’da da olayların öncesinde başlamış ve süreç boyunca akmıştır...

Aktör ≠2

Assange’ın sızıntıları sürerken bir başka aktör, Muhammed El Baradey Mısır’da meydanlara çıktı.

El Baradey, Rothschild’in kurduğu uluslararası kriz grubundandır ve Mısır Cumhurbaşkanlığı için adaydır.

Aynı grupta Obama’nı akıl hocası Brezezinski ve Soros da vardır. Bu adamlar Rothschild’in cephedeki adamlarıdır.

Aktör ≠3

Mısır’da sözde devrimin öncülerinden biri Ahmet Maher, diğeri de Vail Gonim’di. Sokaklarda sırtlarında

OTPOR gömleği ile dolaşmış, OTPOR

bayrağı sallamışlardır.

OTPOR, Yugoslavya’yı bölen süreci tetikleyen Sorosçu örgütün adıdır. O gün bugündür, dünyanın heryerine “darbe imalâtı” yapmaktadır. Ahmet Maher Mısır’daki Wiki darbesinin hemen ardından soluğu İstanbul’da Bilgi Üniversitesi’nin konferans salonunda almıştır...

“Değişim Akademisi”

İşte New York Times’ın 13 Şubat 2011 tarihli yazısı:

Mısır’daki halkı örgütleyenlerden biri olan Ahmet

Maher ve arkadaşları Halk Devrimleri konsunda eğitilmişlerdi! Yugoslavya’da Miloseviç’i deviren ünlü

OTPOR örgütünden ilham alıyorlardı. Arkalarında merkezi

Katar’da bulunan bir okul vardı. Adı “Değişim Akademisi!

(Academy of Change).”

Değişim Akademisi! Küresel slogan “değişim”di.

Çeşitli ülkelerden aktivistlere kendi ülkelerindeki liderleri nasıl devireceklerini öğretmekteydi!

Tunus ve Mısır’daki hareket, Değişim Akademisi öğrencilerince yönlendirilmişti. Soros’un Katar’da kurduğu bu okul, Kuzey Afrika ve Ortadoğu’ya lider yetiştirmekteydi.

“6 Nisan” hareketi de aynı çevreyle ilişkiliydi. Soros onlara taktik ve strateji vermekteydi...

Google Kuzey Afrika Pazarlama Müdürü Vail Gonim ilk kıvılcımı atanlardandı. Sonra dışarıdan fonlanan sendikalar kervana katılmışlardı.

Yıllardır aç ve işsiz bırakılmış, canından bezmiş Mısır halkı da doğal olarak sokaklardaydı...

Amerika’nın sesi / Voice of America, Mısır’da aktivistler özgürlük için KİFAYA (yeter) ve 6 Nisan Hareketi etrafında birleşmişlerdir, demişti.

Vail Gonim, Mısır’da Mübarek ülkeyi terk ettiğinde

“Şimdilik işim bitti” diye beyanat verdi. E, ne de olda bu bir şirket göreviydi.

Basında Ahmet Maherin yeni parti kurmak için işe giriştiği haberleri yer aldı. Partisine “özgürlük”

ya da “elitler” adını seçecekti...

Mısır karıştıktan az sonra Maher, İstanbul’da boy gösterdi. Genç sivillere demokrasi darbeleri için yol haritası çizecekti. Kifaya, OTPOR, Kmara, Pora! Soros’un küresel devrim ekipleri (!) ya da darbe imalât merkezleriydi!.

Diktatörü Alaşağı Etmek:

Bilgisayar Oyunuyla Darbe!

Medya kontrolü ellerindeydi. Bilgi kirliliği konusunda çok yetkinlerdi. Filmler, belgeseller, Twitter ve Facebook’la hedef ülkelerde gençleri ayaklanmaya davet ederlerdi.

Örgütün Bringing down a Dictator! (diktatörü alaşağı etmek) adlı eğitim filmi aktivist gençler arasında ünlenmiştir.

Freedom House, Kuzey Afrika'nın birçok bölgesinde Yolsuzluğa Hayır! Sloganıyla gazeteceileri, hukukçuları ve birçok meslek grubunu çatısı altında örgütlemiştir. Bol keseden fon dağıtarak birçok ülkede örümcek ağlarını örmektedir.

Genç lider namzetleri için Beyaz Saray'da turlar bile düzenlenmektedir!

2008'de Kuzey Afrika'da seçilmiş gençlik liderlerini Beyaz Saray'da Condoleezza Rice'la biraraya getirmiştir. 2009'da genç aktivistler Hillary Clinton ile biraraya gelmişlerdir.

2010'da Freedom House sponsorluğunda, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan internet gazetecileri

Washington DC'de "Medya Araştırmaları Kursu"nda eğitilmişlerdir!

Bu gençler ülkelerine döndüklerinde Facebook üzerinden yaygın bir örgütlenme gerçekleştirmişlerdir.

2010'da Soros'un Açık Toplum Vakfı (Open Society Foundation), Afrika'nın dört bir yanında, gençlere özel burslar dağıtmıştır.

Sloganı: "Demokrasi yolunda cik cik"lemektir. Gençlerin siteleri, gömlekleri, duvarları şu cümleyle süslenmiştir: Can it tweet its way to democracy?

Geroge Soros'un Açık Toplum Vakfı , burslarını Mısır, Tunus, Libya, Uganda, Ruanda ve tüm

Afrika'ya yayacaklarını açıklamıştır. Amaç Afrika toplumunu "demokrayikleştirmektir"! Yani çokuluslu şirketlere yem etmektir!

Ayrıca işin "ılımlı islâm" kısmıda vardır.

Arslan Bulut Yeniçağ gazetesinde yazmıştır.

Soros darbelerinin Ortadoğu'da sergilenmesi için çalışmalar 2005'te başlamıştır:

"2005'te Topkapı'daki Eresin Otel'de "Uluslararası İslâm Dünyası Sivil Toplum Örgütleri"

toplantısı düzenlendi... Arap basını, toplantıya, İslâm ülkelerinde Batı tarafından fonlanan sivil toplum kuruluşlarının davet edildiği bildirildi."

Sivil Ağ ile Darbe!

Tüm bu örümcek ağının adı Demokrasi Projesi'dir. 1983'te Amerikan Senatosunda kabul edilmiştir. CIA, Amerikan Kalkınma Örgütü (USAID)

ve Pentagon tarafından hazırlanmıştır.

Kurucular perde arkasındadır. Önde NED “Demokrasi Fonu” durur. National Endowment for

Democracy!

Demokrasi Fonu yöneticilerine bir bakın... Onlar, dünyayı kana boğanlardır.

Eski ABD dışişleri Bakanları Henry Kissenger, Madeleine Albright, dışişleri danışmanı Zbigniew

Brezezsinski, NATO Generali Wesley Clark, Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz...

Hepsi tek dünyacı Dış İlişkiler Konseyi, CFR’nin adamlarıdır. Demokrasi hareketlerinde onlarca alt örgütle sahne alırlar.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, George Washington Üniversitesi’ndeki konferansında son noktayı koyuyor!

“Hedefimiz insanlara interneti değil, meydanları nasıl kullanacağını öğretmek!” diyor.

Tıklım tıklım dolu salona, internetin nimetlerini anlatıyor. Facebook ve Twitter devrimininülkelere özgürlük getirdiğinden bahsediyor...

İntenet medyası halkı sokağa dökecek, diktatörleri devirecek, Afrika’ya özgürlük getirilecek!

Adına Facebook devrimi denecek...

Hakim ses tonuyla nedense salonun sağ tarafına bakmamaya çalışarak konuşuyor:

“Mısır’da Facebook ve Twitter an be an olayları izledi. Protestocuların bir sonraki adımı koordine edildi. Halk korku ve umutlarını bu yolla paylaştı...”

Clinton özgürlük havarisi olarak konuşurken kamera, onun yakın yüzünden, salonun ortasına doğru açılıyor. Arka sıralarda onu arkasını dönerek protesto eden bir adam polis tarafından derdes edilliyor.

Adam ağzını kapatmaya çalışan polislerden kurtulduğu bir anda “işte bu Amerika! Sizin

Amerikanız!” diye bağırıyor, sonra sesi boğuklaşıp kayboluyor... Salondan çıkarılıp sorguya götürlüyor.

Vaktiniz olursa bu kısa videoya bir göz atın (http://garyfouse.blogspot.com/2011/02/hillary-clinton-getsdissed-

at-george.html)

Olan biteni anlamak mı istiyorsunuz...? Bu videoyu hatırlayın, sahne ışıkları altında demokrasi havarileri, arkada zulüm!

Facebook ve Twitter Darbeleri ve ABD’nin İtirafı

- Kuzey Afrika’da halkı sokağa dökmek için internet kullanıldı.

- Bunun adı “muhalefet oluşturmak”tı!

- Artık “Devrim imalatçıları” vardı. Yugoslavya’yı paramparça eden OTPOR örgütünün deneyinden faydalanıyorlardı. Bankerlerin çıkarlarına göre hedef ülkelerde hükümetleri düşürüyor ya da başa getiriyorlardı...

Freedom House adlı ABD istihbaratı bağlantılı örgüt, her ülkede tiranların devrilmesi ve bu devrimlerin yayılması için özel şirketlerin görevlendirilmesini öneriyordu. Halk devrimleri! Yeni düzenin tüketim malzemesi!

OTPOR’un ünlü ismi Maroviç, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki hizmetleri nedeniyle Amerikan

Hükümeti’nden “Özgürlük Ödülü”almamışmıydı!

Mayıs 2011’de Land Destroyer Report’da Tony Cartolucci yazdı : ABD İnsan Hakları ve Emek

Komisyonu’ndan sorumlu Devlet Bakanı Yardımcısı Michael Posner, Abd Hükümeti’nin çeşitli ülkelerde, özgürlük savaşçılarının, otoriteye direnebilmesi için gerekli önlemleri alabilmelerini sağlamak amacıyla

50 milyon dolar yardım gönderdiğini açıkladı. Raporda ABD Hükümeti’nin dünyanın çeşitli bölgelerinde

5bin aktivist için eğitim seminerleri düzenlendiği yazılıydı. Bunlardan biri Mart 2011’ de Tunus, Mısır,

Suriye ve Lübnan’dan gelen aktivistlerle yapıldı. Posner, “eğitilen” aktivistlerin, “geniş kitlelere ulaşmak üzere” ülkelerine döndüklerini söyledi. Posner’e göre “ülkelerinde dalga dalga çoğalacaklardı.”

Mısır’ın İşçileri ve Küresel Basın

Peki ya toplumların iç dinamiği! Herşeyin tetikleyicisi Rothschild, Soros, küresel çete mi? Bunu, olayların akışı ve aktörlerin tutumuna bakarak

değerlendirmek gerek!

Bakın 2006 sonunda, Mısır’da 100.000’den fazla işçi, sarı sendikalara baş kaldırarak fabrikaların önüne yığıldı. Artık günde iki dolara çalışmak istemiyorlardı.

Sendika liderleri patronların yanındaydı! İşçiler aralarında örgütlendiler. Sokağa döküldüler.

Onlar gerçek muhalefetti. Kimse onları işitmedi sessiz sedasız tutuklanıp hapsedildiler. Bağlı oldukları sendika lideri, patronla beraber onları “terörist” olarak nitelemişti...

2006’ da bu büyük eylemler ne BBC ne CNN ne El Cezire’de tek bir satırla da olsa yer bulamadı...

Bir işçi lideri olan Kemal Abbas, bir gece yarısı, heran başlarına birşey gelebileceği için Kahire’da kapısına kilit vurulmuş bir sendika binasında grev ve yürüyüş filmlerini bana emanet etti.

Kuzey Afrika’daki değişimde rol oynıyan, bir başka etken küresel basındı. Yığınlar sadece

Facebook ve Wikileaks ile değil, CIA kontrolündeki ekranlardan yönlendirilmişti. Katar merkezli El Cezire hiç de tarafsız değildi. Tıpkı CNN ve BBC’nin olmadığı gibi. Suudi yayınlarının tarafı belli idi. Atlantik ötesi...

Asharq al-Awsat gazetesi âdeta “Amerika’nın sesi”ydi. Manşet haberi Libya’ya girilmeli idi. İkinci bir Irak sahnelenmek üzere idi.

Oysa bu yayın organları ne Bahreyn, ne de Yemen’de müdahaleden söz etmemişti.

Devrilen Diktatörler

Sahi kimdir onlar? Batı’nın has adamları...

30-40 yıldır ABD ve Ab’nin ekonomik siyasi emir ve desteğini alanlar!

Halklarını IMF ve Dünya Bankası emriyle aç ve işsiz bırakanlar!

Hillary Clinton, Kaddafi’nin playboy’luğu ile ünlü oğlu Muttasım’ı, 2 yıl önce (21 Haziran 2009’

da) kolları açık karşılamamış mıydı?

Beyaz Saray’da Muttasım’ın sırtını sıvazlarken 2 yıl sonra daha “yakın ilişkiye” geçeceklerinin ipucunu vermişti. Sayın Bakan Kaddafi’yi burada

ağırlamaktan dolayı çok mutluyum. Amerika Birleşik

Devletleri ile Libya arasındaki ilişkiler bizim içinde büyük değer taşır. İnanıyorum ki, ilişkimizi ve işbirliğimizi genişletmek, derinleştirmek için pek çok fırsat bulacağız!

Buldular...

Babasıyla en yakın olan Seyfülislâm Kaddafi, 2008'de Rothschild ailesinin prensleriyle ev partilerine katılmaktaydı.

ABD magazin basını haberi şöyle vermişti:

"Nat Rothschild, yeni yetme banker ve tefeci, torun Rothschild, Kaddafi'nin oğlu, Seyfülislâm

Kaddafi'yi Greenwich Village, New York'daki evinde verdiği partiye davet etti. 26 Kasım 2008. "

Bu ülkelerde onlarca yıldır tahtlarında oturan zevat ve şürekâları ya Fransız kolejlerinde ya da

Amerikan okullarında eğitilmişlerdi.

Hemen tümü Dünya Bankası ve Para Fonu tarafından yönlendirilmekteydi.

Mısır'da Mübarek'ten sonra tahta hazırlanan Cemal Mübarek, Bank of America'da çalışmış, liderliğe hazırlanmıştı (!)

Tunus'un Zeynel Abidin Bin Ali'si ABD/Fransız eğitimliydi ev efendilerine hizmet ederek onlarca yıl tahtında kalmıştı.

Lübnan'ın Fuad Sinyora'sı eski Citybank çalışanıydı.

Filistin Maliye Bakanı Salam Fayyad bir zamanlar Amerikan bankalarında mesai harcamıştı.

Tüm Arap maliye bakanları Para Fonu ve Dünya Bankası ile yani dünyaya yön veren küresel soyguncularla, tefecilerle can ciğer kuzu sarmasıydı!

Ve pabuçları dama atıldı.

Neden?

Çünki kapitalizm şimdi bir kez daha sıkıştı! Düdüklü tencerenin patlama anı! İşte bir kez daha tefecilerin savaş zamanı! Kuzey Afrika ve Avrasya paylaşım alanları!

Kim bu “Muhalifler?”

Mısır

“Muhalifler”in tümü eski düzenin içinde yer alanlardı...

Tunus ve Mısır’da hareket başlayınca birtakım aklı evveller, “Halk Devrimleri” diye ortalığı velveleye verdi...

Oysa Atlantik ötesinden icazetli muhalifler, yığınları sokağa dökenlerdi...

Şaşkın Amerikan yönetimi Hüsnü Mübarek’in yerine önce eli kanlı katil, Guantanamo yolcularının işkencecisi Ömer Süleyman’ı getirecekti.

Diğer kampın adamı Irak’ın kana bulanmasını sağlayan Atom Enerjisi Kurumu eski başkanı El

Baradey’di.

Sonuçta taht Mübarek’in asker arkadaşlarına bırakıldı. Bir zamanlar Mübarek ile aralarından su sızmazdı! Pentagon’un adamlarıydı...

Şimdi halef selef oldular. Bir “Halk devrimi” daha Pentagon’un zaferiyle sonuçlandı.

Müslüman kardeşler sıralarını bekliyorlar...

Tunus

Tunus’ta Zeynel Abidin Bin Ali gitti... Yerine Meclis Başkanı geçti, olmadı İngiltere’den “ılımlı islâmcı” Gannuşi yollandı. Gannuşi’nin gelişinin erken olduğu kanısına varıldı; Londra’ya geri döndü.

Tunus kaosta bocalanmaya bırakıldı.

Libya

Libya, Mısır’dan da Tunus’tan da farklı... Kaddafi savaşmayı seçti. NATO müdahalesinden önce iç çatışma körüklendi. “Uluslararası Camia”nın silah şirketleri bir o yana bir bu yana silah sattı. Küresel sermaye Afrika’nın başka yerlerinden topladığı özel orduları her iki tarafa kiraladı. Libya kan kaybetmeye başladı. Bir ayda 30bin Libyalı hayatını kaybetti.

Muhalifler Kaddafi’nin eski arkadaşlarıydı. Aralarında eski yönetimin büyükelçileri vardı, bakanlar vardı, uzun zamandır CIA tarafından beslenen Libya Kurtuluş Cephesi ve “ılımlı islâmcılar” canla başla çalışmaktaydı.

Aref Şerif, El Yunus eski rejimden kopan isimlerdi. Sonra birbirlerine düştüler. Yunus 2011

Temmuz’unda öldürüldü.

Abdülmunim el-Huni, Ali el-Essavi, Hüseyin Sadık el-Musrati Batı’yla yakından ilişkili olan diplomatlardı.

İbrahim Abdülaziz Sahad, ılımlı islâmcı bir liberal... Kaddafi’nin kırk yıllık arkadaşıydı.

Libya için Batı düğmeye basınca 40 yıl önce İngiliz kuklası kral İdris’in bayrağını yeniden dalgalandırarark yeniden işe başladı. İlginç olan Bingazi sokaklarını dolduran “muhalif” kalabalığın, yüzlerce eski bayrağı nereden bulduğuydu. Demek ki hazırlıklar çok önceden yapılmıştı.

Sonunda Libya fiilen ikiye ayrıldı. Kaddafi kaçmadı. Direndi. Büyük kabileleri etrafında toplamıştı.

Uluslararası sırtlanlar istim üstündeydiler. Kaddafi’den ikinci bir Miloseviç yaratacaklardı. Kaddafi uluslararası Adalet Divanı’na yollanmalıydı.

Mart 2011’ de görüntü buydu...

2011 Kan Yılı

Libya’nın çatışma ortamı olarak kalması tüm Afrika’nın denetimi için şarttı; ve Libya çatışma merkezi olarak kalacaktı.

Somali, Çad, Kenya, Nijer sıradaydı.

Fildişi Sahili, Kongo, Uganda, Ruanda, Sudan’da hergün çatışma yaşanmaktaydı. Afrika kan yılındaydı!

Africa Review, NATO’nun çok aykında üye sayısını 80’e çıkaracağını yazmıştı. NATO, 53 üyeli

Afrika Birliği ile anlaşma imzalamıştı.

Afrika, asker ve silahla kaynıyordu. Her yeni gün Afrika’ya kâbus yaşatıyordu.

Dünya üçüncü kez paylaşılıyordu. Mısır ve Tunus’ta başlayan operasyon her hafta başka bir ülkeye sıçrıyordu. Bahreyn, Yemen derken Umman, Ürdün, Suriye kaynıyor/kaynatılıyordu...

Tam bu sırada darbeler kralı George Soros, bölgenin çatışacağını ve “En kanlı devrimin İran’da olacağını” söylüyordu.

Adımlar Türkiye’yi çevreliyordu. Irak işgal altındaydı; hedefte İran vardı.

Bu coğrafyanın en büyük petrol rezervleri bu iki ülkenin topraklarındaydı.

BOP'un Hedefi!

Gelin haritaya bakalım! ORTADOĞU adı, ilk petrol savaşında, en koyu yeşil bölgeye İngilizler tarafından takıldı...

Bu yüzyılın başında, Amerika açık yeşil bölgeleri de haritaya kattı. Hedef coğrafya "BÜYÜK

ORTADOĞU" adını aldı ve Kuzey Afrika'yıda kapsadı.

Büyük Ortadoğu Projesi BOP, Başkan Bush'la ortaya çıkmıştı. Batı Akdeniz'den İran Körfezi'ne kadar olan su yolunu takip edin. Bu hattaki tüm ülkeler çatışma ve isyanlarla sarsılacaktı!

Süveyş Kanalı'nın bir yakasında Mısır, Sudan, Somali, diğer yakasında Arap Yarımadası var.

Ucunda Yemen ve Umman karşısında İran!

İngiliz emperyalizmi Osmanlı'nın Arap eyaletlerine gözünü dikmiş, Lawrence'ları işe koymuştu.

Arap milliyetçiliğini kışkırtarak petrol coğrafyasını kokluyordu. Herkesten önce İngilizler bu coğrafyanın bir petrol denizi olduğunu anlamıştı. Halkları birbirine düşürdü; petrole kondu. İçeriden müsait adamları işe koşmuştu. Osmanlı ordusundan kaçıp Faysal'ın topçu komutanı olan Nuri Essait, İngiliz petrol şirketlerinin temsilcisi olmuştu!

Araplar İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türklere yanlış yaptıklarını anladılar. Türkiye'ye yeniden el uzattılar; ama o zamanda Türkiye, emperyalizmin boyunduruğu altına girmişti.

Araplara karşı Batı'nın yanında yer almıştı... Ne acıdır ki Türkiye, o yıllarda antiemperyalist Arap devletlerine karşı Birleşmiş Milletler'de oy kullanmaktaydı.

Şimdi dünya bir kez daha sıcak çatışmaların kucağında. Küresel çete yeni pazar arayışında...

Hedef Ortadoğu ve Afrika...

2011 ve 2012 bölme çarpma yılları... Obama da Hillary Clinton da George Soros da açıkladı!

BİR RÖPORTAJ

Bakın bir “küresel ses”, Stratfor Düşünce Kuruluşu’nun Başkanı George Friedman ne diyor!

TÜRKİYE’NİN ELLERİNİ KİRLETMESİ GEREKİYOR

Amerika’nın sesi radyosundan Melek Çağlar 16 Şubat 2011’de, Pentagon’la ilintili Stratfor

Düünce Kuruluşu Başkanı George Firedman’la bir söyleşi yaptı: Friedman, Türkiye’nin bölgedeki durumuna dair soruyu “Türkiye’nin ellerini kirletmesi gerekiyor” diye cevapladı. İşte Pentagon’la içli dışlı

Friedman’ın Türkiye’ye verdiği yol haritası:

MELEK ÇAĞLAR – Nedir Türkiye’nin alması gereken kararlar? Ne yapması gerekiyor, çevresindeki karmaşadan kendini uzak tutabilmesi için?

GEORGE FRİEDMAN – Türkiye’nin karmaşadan uzak durması değil, karmaşanın bir paraçası olması gerekiyor. Türkiye enerji konsunda Rusya’ya bağımlı. Rusya’da tarihi olarak Türkiye’nin rakibi. Şu anda böyle görünmeyebilir ama tarihsel gerçek bu. Rusya Ermenistan’ı destekliyor. Azerbaycan ve Gürcistan’a baskı yapıyor. Bu nedenle Türkiye’nin diğer enerji kaynaklarına ihtiyacı var; bu kaynaklardan biri

Azerbaycan ve Gürcistan’dan geçen boru hattı. Ama bu da yeterli değil. Burada “Türkiye’nin dünyanın en büyük petrol üreten ülkelerinden biri olan Irak’la ilgili politikası nedir?” sorusu öne çıkıyor. Elbette bu sorunun cevabı Kürt özerk bölgesi ve Türkiye’nin bu konudaki politikasıyla, Türk-İran ilişkileri ve Türk-

Amerikan ilişkileriyle de kesişiyor. Mesele buarada daha da karışık bir hal alıyor. Ama Türkiye’nin bu denklemi çözmesi için ellerini kirletmesi gerekiyor.

George Friedman: Stratfor Düşünce Merkezi

Başkanı

“Türkiye İran’da Elini Kirletecek!”

MELEK ÇAĞLAR – “Türkiye’nin ellerini kirletmesi gerekiyor” dediniz, bunu biraz açar mısınız?

GEORGE FRIEDMAN – Türkiye halen Kürt özerk bölgesinde petrol arama-çıkarma faaliyetlerini sürdürüyor, başkalarıyla ortaklıklara giriyor. Türkiye Kuzey Irak’ta önemli bir güç noktası.

Amerikan kuvvetleri bu yıl Irak’tan ayrılıyor. Bu nedenle Irak’ın geleceği, İran’ın Irak’ta egemen güç olma iddiaları Türkiye’nin ulusal çıkarlarını doğrudan ilgilendiriyor. Türkiye “İran’la bir sorunum yok”

diyor; evet bunu söyleyebilir, ama yeni bir sorun baş gösteriyor. Bu da Irak’ın geleceği konusunda

İran’la asgari ölçüde uzlaşmaya girmesi gerekecek. Bu da Türkiye’yi Amerika ile karşı karşıya getirebilir. İşte bu karmaşık sorun yüzünden Türkiye’nin eli kirlenebilir.

MELEK ÇAĞLAR – Türkiye’nin dış politika hedeflerine dönersek, Washington’da ve diğer başkentler de, Türkiye’nin yönünü batıdan doğuya çevirdiği yönünde iddialar var. Bu sizce doğru mu ve bu politika

Türkiye’ye ne getirir?

GEORGE FRIEDMAN – Bence Türkiye böyle bir politika izlemiyor. Türkiye son 50 yılını Aerikan ittifak sisteminin bir parçası olarak geçirdi. Şimdi bu ittifak sistemi Türkiye ‘ye küçük geliyor. Türkiye

Washington’la ilişkilerini elbette koruyacaktır; ama Türkiye’nin başka ilgi alanları, başka çıkarları var.

Bu ilgi alanları bazen İran gibi Amerikan düşmanları olabiliyor. Ama İran Türkiye’nin komşusu ve

Türkiye İran’la çalışmak zorunda. Türkiye daha dengeli bir politika arayışında ve bu da islâm dünyasına daha fazla ilgi göstermesini gerektiriyor. Durum böyle olunca da Türkiye’nin Amerika ile İsrail ilişkilerini değiştiriyor. Ama bunu Batı’dan Doğu’ya doğru yönelmek olarak algılamak basit bir yaklaşım olur. Türkiye islâmi bir bölgede bulunuyor, tarihsel olarak da islâm dünyasının lideri olma geleneğine sahip. Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküşünden 100 yıl sonra Türkiye yeni bir realite ile karşı karşıya. Bu belki birçok Türk’ü tedirgin ediyor. Belki bir çoğuda Türkiye’nin daha iddialı olmasını istiyor. Ama şu anda Türkiye çevresindeki sorunlarla başetmesi için yapması gerekenleri yapıyor.

Türkiye İran’la ABD Arasında Kalınca...

MELEK ÇAĞLAR – Peki bu dış politika Türkiye’yi Doğu ile Batı arasında bir yol ayırımına getirirse, örneğin Türkiye İran’la Amerika arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa ne olabilir?

GEORGE FRIEDMAN – Osmanlı İmparatorluğu’nun bu tür iki uçlu zor kararları sofistike bir şekilde cevaplama geleneği var. Böyle bir ikilem karşısında Türkiye’nin yapması gereken de orta yolu bulmak, hem İran hem de Amerika’ya yarar sağlayacakbir süreç sunmak. Ama he durumda Türkiye’nin izleyeceği strateji iki taraf arasında bir tercih yapmamak, kendini bu tür bir tercihe zorlayacak duruma getirmemek olmalı. Amerika’nın da İran’ın da kendisini bu konuda itmesini engellemesi gerekir. Bu elbette zor; çünkü Washington’da halâ “ya bizdensin, ya da bize karşısın” anlayışı var.

MELEK ÇAĞLAR – Yeni kitabınızda gelecek 10 yılla ilgili tahminler yapıyorsunuz; bu sürede Amerika

Başkanı’nı bekleyen fırsat ve zorlukları nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce gelecek 10 yılda Türkiye

Amerika’ya, Amerika Başkanı’na ne tür fırsatlar ve zorluklar sunuyor?

GEORGE FRIEDMAN – Türkiye’nin sunduğu yararlar, getirdiği zararların çok üstünde. Buradaki zorluk şu: Türkiye bundan snra artık eskisi gibi Amerika’yla hep aynı safta olmıyacak. Oysa Amerika yıllarca bunu görmeye alışıktı. Türkiye’nin gelecek 10 yılda sunacağı yarar ise Amerika’nın konuşamadığı taraflarla diyalog yeteneği. Türkiye Ortadoğu’nun en büyük arabulucusu olacak. Bu da elbette Türkler için son derece rahat bir konum. Çünkü bunu yapacak kapasitedeler. Türklerin yüzyıllar süren bir müzakerecilik, arabuluculuk yapma geleneği var. Bu rol de bence Türkiye’ye büyük yarar getirecektir.

Kaynak : Voice of America – Amerika’nın Sesi Radyosu, 16 Şubat 2011.

Şimdi Pentagon’un Türkiye’ye nasıl balktığınızı anladınız mı? Karanlıklar Prensi Richard Perle’ün dediği gibi: “Türkiye Ortadoğu’da Amerikan çıkarlarının bekçisidir!”

“Uluslararası Camia”

ve Bir

“Haçlı Seferi”

Daha!

26 Mart 2011

Haçlılar bin yıl kadar önce Avrupa’dan Anadolu ve Kudüs’e kadar geldiler.

Bin yıl sonra yine bu coğrafyanın peşindeler...

Sefere 2001’de Afganistan’dan başladılar, Irak’la devam ettiler. Her ikisinde de Viet-Nam’da olduğu gibi bataklığa gömüldüler. Trilyonlarca dolar kaybettiler. Yeni işgaller olmadan planladıkları soygunun üstesinden gelemeyecekler.

Şimdi işgal planları değişti. Kuzey Afrika’dan Ortadoğu’ ya yeni bir saldırı haritası belirlediler.

Bu haritanın tam ortasında duruyoruz.

Duyduk ki, Libya’da Amerika’nın koruması oluyoruz.

Perde arkasında savaş baronları var, ön tarafta siyasi kuklalar... Saldırı “uluslararası meşruiyet”

gereği imiş. Bu tamlama, küresel çetenin çıkarlarının adı!

“Diktatörlere oh olsun!” diyor birileri... George Bush, Barak Obama, Sarkozy onlardan bin kat daha diktatör değiller mi!

25 savaş gemisi, denizaltılar, Tomahawk füzeleri... Tüm savaş oyuncakları bölgeye istiflendi!

Akdeniz sadece Libya için mi parsellendi?

George W. Bush, 2001’de Afganistan’a girerken “Haçlı Seferi’ndeyiz” demişti.

“Bu Haçlı Seferi, terörle savaş... Biraz zaman alıcak...” sözleri aynen böyleydi!

Bu sözlerden iki yıl sonra 19 Mart 2003’te Irak halkını “kurtaracaktı”...

O zaman da şu sözleri söylemişti.

“Dünyayı ciddi bir tehlikeden korumak ve Irak halkını özgürleştirmek için harekete geçtik!”

Bu sözlerin üzerinden sekiz yıl geçtikten sonra ilginçtir, tastamam aynı gün, 19 Mart 2011’de

Barack Obama, Libya için aynı sözleri etti.

“Tehdit altındaki insanların çağrısına cevap veriyoruz. Amerika’nın ve dünyanın çıkarları için harekete geçiyoruz!”

Uluslararası Camia Elize Saray’ında!

Haçlılar ve Haçlılar'la beraber olanlar, savaş baronları ve şürekâsı, 19 Mart 2011 günü Paris'te

Elize sarayında toplandı...

Toplantının adı, "Libya Halkıyla Dayanışma için Paris Zirvesi" olarak açıklandı.

Elize Sarayı bir kurtlar sofrasıydı. Tıpkı yüz yıl önceki gibi. Hatırlayın Paris Barış Konferansı'nda dünya parçalara ayrılmıştı.

Mısır ve Tunus'ta gerçekleştirilen "Facebook darbeleri" 40 yılllık diktatörleri aşağı indirmişti...

Libya çetin cevizdi. Kaddafi direnmişti.

Aktörler bir araya geldiler. Ne ilgisi varsa Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari bile oradaydı. Hillary

Clinton, Merkel, Sarkozy, Amr Musa, Ban Ki-moon ve diğerleri... Bir Türkiye eksikti!!

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 1973 sayılı kararı, Elize Sarayı'nda yankılandı...

"Uluslararası meşruiyet" sağlanmıştı!

"Libya'da tehdit altındaki sivil halkı ve yerleşim alanlarını korumak için gerekli tüm önlemler alınacaktır!"

Sivil halkı korumak mı?

Gazze bombalanırken haftalarca seyretmişlerdi. Lübnan'ı bombalayan İsrail'i desteklemişlerdi.

Her gün Sudan, Fildişi Sahili, Kongo, Kenya ateşler içinde... Neredeler!

Daha dün Suudi Arabistan, Bahreyn'de katliam yaptı. Şu malum "uluslararası camia" hiç umursamadı. Katliamdan bir gün önce Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates oradaydı! Bahreyn

ABD'nin 5. Filosu'na evsahibi değil miydi?

"Uluslararası meşruiyet" güçlünün oyuncağıydı.

"Uluslararası Meşruiyet"miş!...

Ortalık kana boğulurken en çok duyduğumuz iki tamlama: "Uluslararası meşruiyet" ve

“Uluslararası Camia”. Uluslararası camia bizi soyup soğana çeviren küresel çetedir. Uluslararası meşruiyet de küresel aktörlerin isteğine uygun olan demektir. Küresel çete yedi milyar nüfuslu dünyayı kasıp kavuran 400 şirkettir. Sayıları çok az etkileri çok fazla!

Peki ne yapar bu “Uluslararası Camia”?

Canına, malına kastettikleri ülkelere Haçlı Seferleri düzenlerler. Onları parçalara ayırır, tüm zenginliklerini ceplerine indirirler; toprağın üzerindekileri öldürür, altındakileri götürürler! Bunu birbirlerinin onayını alarak yaparlar. İşte bu uluslararası meşruiyettir! Emperyalizmin çıkarları neyi emrediyorsa onu yapmak demektir!

Sivilllerin can güvenliği diye girilir, katliama yol verilir! Petrol ve doğal kaynaklar “uluslararası camia”nın kasasına yönlendirilir! Uluslararası kanunlar bu amaca göre düzenlenir. Birleşmiş Milletler kararları böyle çıkar NATO, karara uygun düzenek kurar. Hedef ülkeye işgal orduları taarruza başlar.

Birleşmiş Milletler kararlarıyla bu birçok kez uygulamaya girmiştir...

Libya son örneğidir. Ve uluslararası camia bir kez daha bataklık zemindedir.

Kukla Tiyatrosu

19 Mart 2011’de Elize Sarayı’nda karar alındı.

Ama zemin kaygandı! Süreci izleyenler biliyor. Ortada bir kukla tiyatrosu oynandı. Elimizde iki adet Obama beyanatı var. Biri 19 Mart 2011’de Libya’ya müdahale kararını açıklıyor. Yüzünde adeta bir

Bush maskesi taşıyor! Sözleri şöyle:

“...Sivillere yapılan tüm saldırılar hemen durdurulmalı. Kaddafi birliklerinin Bingazi’ye ilerleyişini durdurmalı; Kaddafi Ecabiya, Misrata ve Zaviye’den geri çekilmeli; tüm bölgelere su, elektrik ve gaz temin edilmelidir. Açık ve net söylüyorum, bu şartlar müzakereye açık şartlar değildir. Bu şartlar pazarlığa açık değildir. Eğer Kaddafi sonuç bildirgesine uymazsa, Uluslararası Camia gereğini yapacaktır. Sonuç bildirgesi askeri yöntemlerle dayatılacaktır!”

Konuşma pek kararlı, ifade sert, yüz hatları keskin!

İki gün sonra 21 Mart 2011’de yaptığı açıklamada beden dili taban tabana zıttı.

“Uluslararası camianın desteği olmazsa, daha önce olduğu gibi, işin maliyeti yine bize kalacak.”

demişti.

İki gün içinde ne olmuştu acaba! Esip gürleyen Obama, sırtında halâ Bush’tan kalma Afganistan ve Irak savaşlarının faturasını taşıdığını mı hatırlamıştı!? Fatura az değildi; üçbuçuk trilyon dolardı.

Bankerler frene basmasını mı söylemişlerdi...?

Obama’nın yalpalaması Amerika’daki muhalefeti mestetti. İşte gelecek seçimlerde başkan adayı

Newt Gingrich’in radyo beyanatı:

“Bunlar (Obama yönetimini kastediyor) çok amatör çıktı. Ne yaptıkları hakkında en ufak bir bilgileri yok. Kafaları karışık. 3 Martta Obama “Kaddafi gitsin” dedi. Sonra geri çekildi. Birleşmiş

Milletler’de Fransa liderliğe geçti. Bombardıman başladı. Fransızlar 70 Libya tankını devirdi. Ben uçuşa yasak bölge için uğraştığımızı sanıyordum. Madem öyleydi tanklar niye vuruldu...? Onlar kanatlı mıydı!?

Uçuş mu yapıyorlardı!? Bu koalisyonun kafası karışık. Şimdi Arap ligide geri adım attı. İş iyice karıştı.”

Ve röportajın sonunda en önemli eleştirisini yapmıştı:

“Biz eskiden CIA’yı sessiz sedasız, ortalığı velveleye vermeden devreye sokardık. Diktatörlerin gitme zamanı geldiğinde, işi sessizce hallederdik...”

İşte böyle demişti, ama o hatırladıkları eskidendi...

CIA, ABD’nin hedef seçtiği ülkelere gider, bir diktatör devirir, yenisini koltuğa koyardı.

Güney Amerika’da ve Afrika’da onlarca ülkede darbeler böyle yapılmıştı. Haiti, Guatamala,

Nijerya tarihi Amerikan suikast ve darbeleriyle yazılmıştı. Gingrich “sessiz ve derin darbelerden”

bahsederken, 50’li, 60’lı yılları hatırlıyor olmalıydı...

Son on yıldır çıktıkları seferlerin hepsi yüzlerine, gözlerine bulaşmıştı...

Amerikan İmparatorluğu inişe geçmişti. Gözü Akdeniz’deydi, ama orası uzun yıllardır İngiltere’nin üsleriyle bezeliydi. Fransa zaten Akdeniz’in polisiydi...

Haçlılar birbirini yerken bölge ateş çemberine çevrildi. Bu kabarık Haçlı Dosyası tarihe geçmiş

“bahanelerle” doluydu!

Petrol paylaşım kavgaları, Pazar kapma yarışı.

İzlediğimiz bir kukla tiyatrosuydu.

Yakın tarihin Haçlı işgallerine ve “bahane”lerine bir göz atalım mı?

Bahaneler ve İşgaller

Afganistan 2001

Bahane : El Kaide İkiz Kuleleri bombaladı!

Karagâh merkezi Afganistan’dı! Usame Bin Ladin komutandı!

Afganistan işgale uğradı. “Terörle savaş” başlamıştı!

Rockefeller ailesinin bir üyesi Nicolas Rockefeller yakın arkadaşı, film yönetmeni Aaron Russo’ya,

“Afganistanda hiçbir zaman bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz,” diyordu... 11 Eylül’den aylar önce planı açıklamıştı.

Aaron Russo anlatıyor:

“Bana gülerek oralarda hiç bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz!” demişti. “Terörle savaş” lafını tekrarlıyordu. “Malum”, diyordu, “terörle savaşı kimse kazanamaz”.

“Ama bu bahane sana çok şey imkânı verir”. Gülüyordu.

“Nasıl herkesi bu kadar saçma birşeye ikna edebilirsin ki!” diye sordum.

“Medyayla,” dedi. “Unutma bir şeyi çok tekrarlarsan herkes inanır!”

Yalanlar medya aracılığıyla paketlenmiş ve satılmıştı... Amerika ve koalisyon güçleri

Afganistan’daydı!

El Kaide, 1988 yılında Batılı istihbarat örgütlerince tasarlanmıştı. Başında Bush ailesinin kadim dostu ve iş ortağı Usame Bin Ladin vardı. Küresel baronlara terörist lazımdı! El Kaide tüm işgaller ve müdahaleler için Amerika’ya “bahaneler” sunacaktı. Afganistan Orta Asya’nın ortasıydı. El Kaide bahanesiyle Amerika bölgeye yerleşti. Rusya ve Çin ticaret yolları buradan kolayca kontrol edilebilirdi.

Önce Afganistan'daki uyuşturucu üretimi ve ticareti Beyaz Saray'ın denetimine geçti; bu trilyon dolarlık bir servetti...

Irak 2003

Uzun zamandır hedef ülkeydi. Dünyanın ikinci büyük petrol rezervi!

Amerika 2003'te Irak'a hava bombardımanına başladı. Ardından işgal edecekti... Savaş canlı canlı dünya televizyonarından seyrettirildi.

Bahane : Irak'ta kitle imha silahları vardı!

Colin Powell, 5 Şubat 2003'te Birleşmiş Milletler'deki konuşmasında, bir kimya mühendisinden gelen bilgilere dayanarak, "Irak'ta biyolojik silahların bulunduğunu" açıklamıştı.

Iraklı mühendis Ahmed Elvan el-Cenabi, sekiz yıl sonra İngiliz Guardian gazetesine şu açıklamayı yaptı:

"Bana bir yalan söyleyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak'a demokrasinin gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz."

Amerika'yla birlikte Irak'a giren İngiltere eski Başbakanı Tony Blair, "O zaman o yalana inanmıştım..." diye beyanat verdi.

Röportajı yapan gazeteci, "Gerekçenin bahane olduğunu öğrendiniz. İngiltere'yi tarihinin en kayıplı savaşına soktunuz!" dediğinde Tony Blair, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle, "Kimyasal silah kullandılar, kendi halkları üzerinde kullandılar diye biliyorduk ama yanılmışız" diyebildi!

Bahaneler bulunmuş Irak'a demokrasi getirilmişti! Gelen demokrasi milyonlarca Iraklıyı toprağa gömecek, milyonlarca mülteciyi yurdundan edecekti... Ebu Garip cezaevindeki işkencelere gelince, ortaçağdaki işkencecileri melek gibi gösterebilirdi.

"ULUSLARARASI CAMİA" ve BİR "HAÇLI SEFERİ" DAHA!

Haçlıların resmi ve özel orduları Irak'ı kan gölüne çevirdi. Birileri tüyler ürpertici görüntüleri zaman zaman basına sızdırdı. Sızan görüntülerden birinde, bir çatıdan sokakta yürüyenlerin üstüne ateş açılıyor, herkes yere yıkıldıktan sonra "hurra" sesleri duyuluyordu. Katlettikleri, Reuters'de çalışan bir gazetecinin de içinde bulunduğu bir grup insandı.

Holy War! (Kutsal Savaş)

Katliamlara imza atan özel ordu mensuplarını araştırırken bir videoya rastlamıştım. Haçlı ruhunu en açık anlatan belgelerden biriydi.

Yer: Amerika’da 40 bin Baptist kiliseden biri.

Papaz, kiliseyi dolduran cemaate “Holy War” (Kutsal Savaş) için yemin ettiriyor. Konuşmasına

“Amerikan Başkanı’nın size ihtiyacı var!” diye başlıyor ve devam ediyor:

“Ordumuzun size ihtiyacı var!”

Ve kutsal savaş için binlerce kilometre öteye, Ortadoğu’ya gitmelerinin bir din görevi olduğunu uzun uzun anlatıyor. Daha sonra kamera cemaate dönüyor... Orta yaşlı bir Amerikalı, huşu içinde,

“Ölmekten korkmuyorum. Ölecek olsam da Irak’a giderim” diye konuşuyor. Bir genç adam muhtemelen hispanik, “Onları (Iraklıları kastediyor) yenmeliyiz! Bizi yok etmek istiyorlar, 3000 şehidimiz var!” diye hırlıyor. Siyahi bir adam “Tüm Ortadoğu ve Iraklılar Hristiyanlaştırılmalıdırlar. Bu kutsal bir savaş!” diye haykırıyor.

Haçlı misyonerlerinden biri Tom White... O ve onun gibi yüzlercesi, elinde silahla değil ama İncil ile Irak’a gidiyor. Giderken sarı saçlarını siyaha boyadığını, bıyık bıraktığını, kıyafetini “ayarladığını”

anlatıyor.

“Biz turist olarak gidiyoruz. Gözlük takıyorum, saçımı boyuyorum, sakal, bıyık falan... Tonlarca propaganda malzemesini Irak’a götürüp dağıtıyoruz.”

Haçlı ruhuyla asırlardır medeniyetin kalesi olan Bağdat’ı yerle bir ettiler. Kiliselerde afyonlanmış kitleler kutsal haç seferlerine yollandı. Katliam ve işkencelerde yapılan hipnozun etkisi vardı.

Perde arkasındakiler için Irak en büyük hedefti. Petrol, gaz ve Ortadoğu’nun kalbine ulaşmak için her yol mubahtı.

Balkanlar 1991

Balkanlar’da da kutsal savaş oyunları oynanmıştı. Irak’la aynı zamanda dönüşüme uğratıldı...

Yıllarca etnik ve dini kışkırtma yapıldı. Sonunda Slovenya 25 Haziran 1991’de bağımsızlığını ilan etti. Almanya ve Amerika Slovenya’nın bağımsızlığını ilk tanıyanlardı. Yılların çabası sonuç vermiş,

Yugoslavya Etnik temelde parçalanmıştı. Dini ayırım had safhadaydı.

Ordusu dağıtılmıştı...

Sırplar kışkırtıldı. Müslümanların üzerine sürüldü. 1992 – 1995 arası Bosna Katliamı gerçekleşti.

Bu süreçte Hırvatların arkasında Vatikan, Sırpların arkasında Ortodoks kilisesi vardı. En sahipsiz

Boşnaklar kıyıma uğradı! Dünya seyirci kaldı!

Avrupa'nın ortasında korkunç bir kıyım yaşanırken medeni devletler kenardan seyrettiler!

150 bin Boşnak katledildi. "Uluslararası Camia" bekledi... Yeteri kadar müslüman ölünce kendi barış planlarıyla masaya oturdular... Dayton anlaşmasıyla Bosna paramparça edildi...

Bu sürecin sonunda Yugoslavya'nın adı bile kalmadı. Yugoslav sanayii bir zamanlar Alman sanayiine rakipti. Yugoslavya'nın makine sanayii, rafinerileri ve kimya tesislerinden eser kalmadı. Savaş herşeyi yuttu. Almanya rahatlamıştı.

Yugoslavya sekiz parçaya ayrıldı. Kurtlar sofrasında yata kaldı. Kosova'nın ünlü altın ve gümüş rezervleri artık Amerikan şirketlerinin elindeydi. Kosova'ya birde Amerikan üssü yerleştirildi.

Ve havaalanından sokaklara kadar her yer Rahibe Terasa adı ve heykelleriyle donatıldı.

Misyonerler her yandaydı. Halâ da oradalar...

Ve Temmuz 2011'de, NATO "bağımsız" Kosova'ya müdahale etti. Bu kitap yazılırken, Kosovalı önceleri pek aşık olduğu NATO askerleri ile boğuşuyordu! NATO askerleri arasında ne acıdır ki, Türk askeri de vardı!

Kuzey Afrika'da Mustafa Kemal'in Yolu!

Cezayir

Kuzey Afrika operasyonu çerçevesinde suyu ısıtılan Cezayir, Fransa cehenneminden 1962'de çıkmıştı. Bağımsızlık savaşında bir buçuk milyon insan hayatını kaybetmişti.

Kurtuluştan az sonra Cezayir, laik-dinci çatışmalarının içine sürüklendi. Dünyanın dönüştürüldüğü yıl 1991'de, Cezayir de haçlı operasyonunun kurbanı olucaktı.

1991’de seçimlerini şeriat yanlısı partinin kazanmasıyla iç savaş başladı ve savaş 10 koca yıl sürdü. Cezayirli bir kez daha kırılacaktı. Milyona yakın Cezayirli katledildi. Sonunda ordu yönetime el koydu. Buteflika’yı başa getirdi. Bağımsızlığını kazanmasından 30 yıl sonra, doalylı olarak yeniden Fransız sömürüsü altına girmişti.

Cezayir, doğalgaz ve fosfat yatakları açısından çok zengindi. Kimya sanayiinin ana maddesi olan fosfora sahipti. Fransa’nın Kuzey Afrika’daki en önemli sömürgesiydi... Mustafa Kemal’in yaktığı kurtuluş ateşi ile ayağa kalkmıştı...

“Mustafa Kemal bizi yüreklendirdi!”

Mustafa Kemal Paşa Cezayir’de bir efsaneydi. Ulusal kahraman Mesali Hac yazmıştı:

“Mustafa Kemal Paşa’nın askeri başarısı, İslâm dünyasından büyük yankı, derin bir ferahlama ve muazzam bir yüreklendirme yarattı!”

1930’larda her cezayirli’nin evinde bir Mustafa Kemal Atatürk resmi vardı!

Yıl 1957. Atatürk’ün ölümünden 19 yıl sonra Türkiye Birleşmiş Milletler’de Cezayir’in bağımsızlığına karş oy kullandı!

Mısır

Yıl 1952... Mısır, İngiliz sömürgesinden kurtuldu! Cemal Abdülnasır, Batı’dan alamadığı maddi yardımı Sovyetlerden aldı. Ve 1956’da Süveyş kanalını millileştirdiğini açıkladı. Akabinde İngiliz destekli

İsrail birlikleri Sina yarımadasına çıktı.

Sovyetler diplomatik yollardan müdahale edince, Batı geri çekildi. Tüm bu mücadele sırasında

Türkiye’yi yönetenler, Mısır’ın yanında değil Batı’nın yanında yer aldı!

Oysa Mısırlı devrimciler, en zor günlerinde, ElAhram gazetesinde , Türkiye diye haykırıyorlardı:

“Türkler tüm doğu halklarını aymazlık duygusundan uyandırdılar. Özgürlük ve bağımsızlık yolunu açtılar. Parlak bir örnek oldular!”

Libya

Libya 1911’de İtalyan işgali ile sarsılmıştı. Osmanlı çökerken İtalya en kolay lokma larak Libya’ya göz dikmişti. Libya halki yıllar süren bir milli

direniş hareketi başlattı... Suya katılan zehirle katledildiler;

köyleri ateşe verildi açık toplama kamplarında yaşlı, kadın, çoluk, çocuk çöl sıcağında açlığa mahkum edildi. On binlerce insan katledildi.

İkinci paylaşım savaşından sonra da Libya İngiliz ve Fransızların eline geçti.

İngilizler 1951'de Libya'da kukla bir krallık kurdular. Ve Libya'ya bağımsızlık bahşettiler. Sözüm ona bağımsız Libya'ya bir İngiliz üssü yerleştirdiler: Wheelus Field İngiliz Üssü!

Libya geç de olsa zenginliğini farketti. Altı, bir petrol deniziydi. 1969'da genç subaylar ve albay

Kaddafi yönetimi ele geçirdi. Önce yabancı petrol şirketlerini kovdu, petrolü millileştirdi. Libya'nın dış borcu kalmadı. Dışa bağımlılıktan çıktı, kalkınmaya başladı.

Libyalı devrimciler için de 1923 Türkiye'si bir modeldi.

Direniş lideri Şeyh Sunusi, Libya İtalyan işgali altındayken, Mustafa Kemal'den yardım istemişti:

“Afrika Arapları yardımınızı rica ediyor. Özgürlüğümüze kavuşmak için Batılı emperyalist devletlere karşı mücadelemizi genişletmek istiyoruz!”

Zengin Afrika, Aç Afrikalı

Bugün tüm bu ülkeler yaralı! Haçlıların kıyım, darbe ve işgallerinden geçtiler...

Afrika zengin kaynaklarıyla devlerin hep hedefindeydi.

Mısır, doğal kaynakalrının yanı sıra, düntanın en önemli su yoluna sahipti.

Libya, sadece dünyanın en büyük petrol rezervlerinden birinin ev sahibi değil, aynı zamanda çok zengin su kaynaklarına da sahipti.

Ruanda, Kongo, Kenya neden iç çatışmalarla sarsıldı ve kan çiçekleri açtı!? Sierra Leone ve

Angola'da dökülen kan unutulabilir mi? Her biri elmas, altın, uranyum, petrol ve değerli madenlerle bezelidir. Afrika çok zengindir...

Beyaz adam Afrikalının eline İncil tutuşturmuş, karşılığında topraklarına el koymuştur.

Batı emperyalizmi uyduruk bahanelerle milyonlarca kişiyi katlletmiştir. Ortalığı kana bulamış, sonra kalanlara “demokrasi hediye ettiğini” beyan etmiştir.

Beynini, Haçlı propoganda çarkına kaptıranlar, daha sonra kendi başlarına gelecek felaketi göremeden cellatlarına aşık olmuşlardır!

Ateşkes ve gözlemci istiyen bir ülkeye, yüzlerce tomahawk füzesiyle saldırmak, 25 savaş gemisini

Akdeniz’e sokmak, komşularını sıkıştırmak, emperyalistlerin olağan metodlarındandır.

Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da insan katline, sivillere yapılan işkencelere, kadın ve çocuklara yapılan tecavüzlere karşı Birleşmiş Milletler’den herhangi bir müdahale kararı çıkmış mıdır!? Çıkamaz!

Çünkü Birleşmiş Milletler emperyalizmin siyasi kanadıdır. Ağırlık küresel çeteden yanadır.

“Uluslararası Camia” bir ağızdan bağırıyor! “Diktatörü indirin!”

Kaddafi bir diktatör!... Bush değil mi? Ya Obama?

Sarkozy mi “demokrat”? Yoksa İsrail mi “demokrasi beşiği”!?

Demokrasi “getirdikleri” ülkelere bir bakın! Bosna, Irak ve Afganistan! Getirdikleri düpedüz

FAŞİZM, diyeti sadece KAN!

Ortadoğu’nun petrodolar şeyhleri, küresel baronların (şimdilik) yakın dostları!

Unutmasınlar, Mübarek’de bir zamanlar en sevdikleri adamlarıydı! Bir Wikileaks darbesiyle hesabına bakıldı.

Silah Şirketlerinin Şovu!

19 Mart 2011! Meşum kararın alındığı gün Elize Sarayı!...

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-moon, Avrupa Birliği Başkanı Van Rompuy, Amerika

Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, İngiltere Başbakanı David Cameron, Arap Ligi Başkanı Amr Musa ve Afrika

Birliği’nden bir heyet... Ev sahibi Sarkozy!

Sarkozy ve Clinton: Uluslararası Camia’nın memurları...

Fransız Cumhurbaşkanı çok heyecanlı!

Elize Sarayı’nı âdeta savunma sanayiinin fuar salonu olarak görüyor olmalı... NATO’nun askeri kanadına göz kırparken şovunu hazırlıyor.

Birleşmiş Milletler’in Libya’ya saldırı kararının imzası henüz kurumadan yeni savaş uçaklarını gösteriye sokuyor! Arkasında Daasault silah şirketi yetkilileri sırıtıyor.

Dünyanın bir yeri ısınınca önce silah şirketleri, savunma sanayiicileri, bankerler hareketleniyor, pazarlıklar başlıyor.

Teklifler istifleniyor... Petrol devleri istim üzerinde bekliyor...

Libya’ya saldırı masaya yatırılınca yine öyle oldu. Ekonomik ve askeri elit Eize’ye doluştu!!

Önce Kaddafi ailesinin serveti donduruldu! Hatırı sayılır bir miktar söz konusuydu.

Sırtlanlar paylaşıma hazırlanırken savaş uçağı üreticisi Fransız Dassault şirketi ortaya atladı.

Amerikan Lockheed firmasından önce davranmak istiyordu. Eşzamanlı olarak “insani yardım örgütleri”

maskeli istihbarat timleri kolları sıvadı. Sonra emperyalist ülkeler pazarlığa başladı...

Fransa’nın Haiti’de, Cezayir’de, Nijer’de, Fildişi Sahili’nde çıkarları vardı. Amerika, Fransa’ya teklifini yaptı: “NATO’nun silahlı kanadına dönersen ve Libya’ya operasyonu üstlenirsen yeni savaş uçaklarını pazarlamana ses etmem!” dedi. Hem Afaganistan, Irak bataklığı ardından bir de Libya’ya gömülemezdi. Libya için başkaları para harcasındı!

Çimenler Ezilirken, Fil Pazarlıkları!

Sarkozy, beklenmedik bir biçimde savaşa atladı. Yeni uçaklarını görücüye çıkaracaktı.

Uluslararası piyasaya teklif sunacaktı. Şovunu Libya semalarında yaptı. Uzun zamandır ilk defa eline fırsat geçmişti. Akdeniz’de liderliğe oynayacaktı. Savaşlar savunma sanayiini canlandırırdı.

2003’ü hatırlayın. Bağdat bombarduman altında! Iraklılar ölürken, küresel savaş baronları CNN

ekranında yeni savaş oyuncaklarının reklamını yapmaktaydı...

Bütün programlarda iki-üç askeri uzman silahların marfetlerini konuşmuşlardı:

“İlk Körfez Savaşı ve Çöl Fırtınası’nda kullanılan Tomahawkların isabet oranı %85 ti. Uçak gemilerinde bulunan radar karıştırıcılar EA-6B uçakları ve F-117’lere Irak radarlarında pencere açarlar, bu geçiş sırasında düşman radarları yani Irak radarları uçakları algılayamazlar...”

Ekranlar ordu komuta kademesinin brifing toplantılarına dönmüştü.

Silah baronları pazarlıktayken, siyasi aktörler silahları kullanacak olanlarla görüşmeler sürdürdüler.

Clinton Libya’ya müdahaleye beş kala, Mısır’da Tahrir Meydanı’nı ziyaret etti! Mübarek’in yerine oturan Mısır ordusunun karşısına geçti, isteklerini sıraladı. Madem iktidar generallere sunulmuştu, doğal olarak bunun bir bedeli vardı. Mısır’a düşen bedel, Libya’yı doğudan denetime almaktı. Zamanı geldiğinde Arap Arap’a kırdırılacaktı. Savaşı başlatanlar değil Mısır ordusu Libya’ya sokulacaktı.

Clinton’ın elindeki kartlardan biri, Mısır’daki Kıpti’lerdi. Generallere huzurlu günleriniz kısa sürebilir mesajı verildi!

Tahrir Meydanı’ndaki çoşku çoktan yerini çekişmelere bırakmıştı. Mısır halkı huzursuzdu. Saflara ayrılmıştı.

Libya’da Muhalifler

Tüm Kuzey Afrika’da ve Libya’da muhalif grup ve liderler dış güçlerle yakından ilişkiliydi!

14 Şubat 2011’de meydanlara çıkan muhalefet liderleri, İbrahim Sahad ve eski Adalet Bakanı

Mustafa Abdülcelil, önce CNN’de canlı yayınlarda baş göstermişlerdi. İbrahim Abdülaziz Sahad ve şürekâsı İngiliz kuklası, Kral idris’in bayrağı ile meydanlara indiler. 1969’dan beri kullanılmayan bu bayrak, bir gün içinde yüzbinlerce adet olmak üzere kim bilir kimlerce Bingazi’ye dağıtılmıştı?

Eski Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil’de Batı’nın son gözdesiydi. Adı Batı basınında, geçici hükümet başkanı olarak bile geçmişti.

El Kaide yanlısı gruplar ve yıllardır yurtdışında yaşayan “demokratik reformcular”da Batı’yla görüşmeler sürdüren muhalif gruplar arasındaydı.

Protestoların yayılmasında Batı tarzı bir reklam kampanyası göze çarpıyordu. Diğer ülkelerde de kullanılan “day of rage” (öfke günü) Bingazi’de markalaştı. Dış basının protestolara koyduğu bu ad, tüm ekranlardan ve sosyal paylaşım sitelerinden Kuzey Afrika’ya yayıldı. Bingazi’de bir Cuma Namazı sonrası

“öfke günü” eylemleri başladı ve yaygınlaştı.

Küresel basın mükemmel çalıştı. Sabah akşam Libya muhalefeti ve “canavar Kaddafi”

ekranlardaydı.

Libya, Akdeniz’in işgali için mükemmel bir konumdaydı. Akdeniz’e Libya’yı onlarca kez altüst edecek kadar yığınak gelmişti. Paralı askerler, sabatörler, provakatörler, keskin nişancılar ve aktivistler sahaya inmişlerdi.

Libya yıllardır Pentagon’un işgal listesindeydi. NATO generali Wesley Clark söylemişti: İşgal listesi

Irak’la başlıyordu ve Suriye, Lübnan, Libya, Somali, Sudan’la devam ederek İran’ıda kapsıyordu.

Küresel çetenin “demokrasi”

anlayışı: “Sen demokrasiye gelmezsen, demokrasi sana gelir!”

Adı geçen ülkelerin hepsi petrol, doğal gaz, maden zenginiydi! Ya da Afganistan gibi startejik önemi had safhada olan ülkeler hedef gösterilmişti. Bazı ülkelerin isimlerinin telâfuz edilmesi ise şimdilik uygun görülmemişti.

Bu listede Irak’a 2003’te çarpı konuldu. Somali iç savaş yaşıyor. Sudan 2011’de parçalandı; yine

2011 de Libya’ya “müdahale” edildi. Suriye, Lübnan ve İran belki de bu satırlar okunurken kana bulanmış olucak!...

Bu bir Haçlı Seferi’ydi. Batı kendi elleriyle besleyip büyüttüğü muhalefeti işe koşmuştu.

Muhalefet becereksiz çıktı, önlerinin açılması lazımdı. Bu senaryo sadece Libya için sahneye konmamıştı!

Her ülkede Batı’nın destek sunduğu gruplar vardı ve zamanı gelince kullanılacaklardı!

Bahreyn’deki Şii-Sünni gerilimi usul usul tırmanıyordu... Bahreyn Suudi Arabistan ve İran’ın ortası. Suriye kaynama noktasında. Ürdün sancılıydı...

Hani Hillary Clinton söylemişti ya! “Kusursuz fırtına geliyor”... diye.

Akdeniz’e tüm Aegis savaş gemilerini yani yüzer radar istasyonlarını ve deniz kuvvetlerinin varını yoğunu yığıyor.

Bundan sonrasını tarih biliyor. Büyük Ortadoğu Haçlı Projesi’ni bakalım bu bin yılda nasıl bir hezimet bekliyor!

Demokrasi Havarileri

Ve

“Seçim”!!

9 Nisan 2011

Türkiye tarihinin en karışık dönemlerinden birinde, seçime gidiyor. Görülen o ki, halkın büyük bir çoğunluğu oy kullanırken “ehven-i şer” mantığı güdüyor...

Üstelik bu hal yeni değil. Çok partili hayata geçişimizden beri sürüyor...

Birileri bize özgür iradeden bahsediyor. “Demokrasi, seçme-seçilme hakkı, özgürlük” filan diyor.

Öte yandan tüm haklarımıza el koyuyor. En başta yaşam hakkımız olmak üzere, savunma, eğitim, siyaset ve kültürel haklarımız elimizden alınıyor.

Bunlar hep “özgür irade” adına yapılıyor...

İşin aslı, dünyayı haraca kesen bir çete, her ülkeden edindiği işbirlikçileri ile, mazlum milletleri ölüme, olmadı sıtmaya razı ediyor. Yaşadığımız budur. Sadece biz değil birçok mazlum millet aynı kaderi paylaşıyor!

Demokrasinin simgesi seçimler! Acaba milletle sandık arasına giren etkenler neler?

Demokrasi Adına

Özgürlük ve Demokrasi... Amerika bu iki kavramın havarisi... Avrupa’da öyle... Zaten bir

“demokrasi ölçer” var ellerinde!

Nedir bu “demokrasi”? Görülen o ki, Yeni Dünya Düzeni’nde bomba yağdırmaktır hedef ülkelere!

İşgal etmektir. Ya da efendilerine en faydalı köleyi seçtirmektir halka!

İşte onların demokrasisi: Bir ülke yönetimi eğer yeteri kadar itaatkâr değilse, emperyal güçler tarafından bombalanır... Ta ki, efendilerine itaatkâr

yönetimler işbaşına gelene kadar sivil ve askeri darbelerle canları çıkarılacaktır!

Bombalar düşüyor Libya’nın üzerine. “Demokrasi Geliyor” çığlıkları atıyorlar...

ABD Başkanı Obama, İngiliz Başbakanı David Cameron, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy bir ağızdan hırlıyorlar:

Libya’da Sivilleri Korumak İçin...

İnsani Yardım... Demokrasi Adına...

Aynı anda birbirleriyle de gırtlaşlakmaktadırlar...

Paylaşım savaşı o kadar ayan beyan hale gelmiştir ki, “Vallahi ondan değil” demek zorunda kalmaktadırlar.

Cameron, Libyalı sivilleri koruma martavalı dünya kamuoyunu güldürünce “Vallahi derdimiz

Libya’nın petrolü değil...” demek zorunda kalmıştır.

Clinton, “petrolle işimiz yok, esas olan demokrasi” demiştir.

Amerikan Savunma Bakanı Gates diyor ki: “İsyancılara Amerika dışındaki ülkeler askeri eğitim ve destek sağlamalı!”

Bunun, Türkiye’ye verilen mesaj olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştır. Deniz Kuvvetlerimiz

NATO’nun yanında işin içine katılmıştır.

Derken Obama, “CIA’den ek personelin Libya’ya yollanması gereğini!” dile getirmiştir.

CNN ekranalarından CIA yetkilileri, “CIA zaten uzun zamandan beri Libya’da!” demişlerdir! Libya üzerinden iki rakip kanat birbirlerine girmiştir.

Bir sonraki adımda İngiltere, “İsyancılara silah sağlanması seçeneği dışlanmamalı!” diye kükremiştir.

Anlaşılan Libya’ya de “demokrasi” gelecektir gelmesine de önce işin planlanması gereklidir! Libya iç savaşla nüfusunun bir bölümünü kaybedecektir. Ekonomiden nüfus kontrolüne kadar dünya egemenliğine göz dikmiş Amerikalı hanedan Rockefeller’in bir mensubu David Rockefeller, Birleşmiş

Milletler Büyükelçiler toplantısında yaptığı konuşmada açıkça “dünya nüfusu azalmalı!” demiştir.

“ Bir ikilem ile karşı karşıyayız... Son 40 yılda bebek ölümleri %60 azaldı. 1956’ da ortalama yaşam süresi 46 iken, günümüzde 61 yaşına çıktı. Birleşmiş Milletler dünya nüfusunun stabil hale gelmesi için gereklir rolü oynamalıdır.” (konuşmanın tümünü izleyin: http://www.youtube.com/watch?v=61v8ZSZxCk4) (Video gösterimden kaldırılmıştır).

Yeterince açık değil mi...? Küresel çete ne zaman krize girse, dünyayı vahşice yeniden bölüşür...

Hedef coğrafyada çıkarılan iç savaşlar nüfusu yarıya indirir. Sonra petrol, gaz, altın, elmas bölgelerine

“demokrasi” getirir.

İç savaşlar, istihbarat servislerinin “örtülü” gayretlerinin meyvesidir.

CIA İçin Demokrasi Anlamsız!

12 yıl CIA’da çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, CIA ajanlarının “demokrasi”den ne anladığını şöyle açıklamıştır:

“CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur! Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne alâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!”

Umurlarında olan ne midir? Amerika’nın en ünlü ideologu Zbigniew Brzezinski özetliyor :

“Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor. Ulsulararası tekeller ve bankalar ekonomiyi yönetiyor!”

Küresel ekonomi, küresel siyaset olmadan yönetilebilir mi!?

İşte bunun adı demokrasi!

Herşey onlara uygun bir “demokrasi” için! Demokrasiden sonra en çok kullandıkları ikinci kelime,

Özgürlük! Onun anlamını da yine David Rockefeller’den alıntılıyalım :

“Dünya bankaları ve küresel elit, dünya halklarını özgürleştirecektir!”

İşte özgürleştiriyorlar!

Libya’ya bombalar yağarken, CIA’in denetimindeki bir “muhalif” grup özgürleşiyor... Silah şirketleri bu “özgürleşme” sırasında iyi kâr ediyor...

Küreseller ya herru, ya merru diyor...

Herru :

Efendilerine en faydalı olacak köle başa getirilecektir...

Merru :

Direnirlerse işgalle, bombayla, zulümle yola getirileceklerdir!

Afganistan'a, Bosna'ya, Kosova'ya bir bakın anlarsınız. Irak'a bir bakın, Demokrasiyle ne gelmiş araştırın...

Irak'ta “Petrol Demokrasisi”!

Irak işgal edilmiş, “demokrasi” gelmiştir...

Bir süre geçer, sandıklar kurulur... Birtaraftan sokaklar kanla yıkanırken, bir taraftan

“demokratik” seçimler (!) olur.

Ölüler, esirler, yerle bir olmuş evler arasından kalan sağlar, sandık başında sıraya konur... CNN,

BBC, El Cezire yalın ayak, başı kabak, silahların gölgesinde korkudan titreyerek oy kullanan insanlara zoom yapar... Nereye oy attıklarının bir önemi yoktur.

Neden mi? Emekli CIA ajanı Philip Agee açıkladı ya:

“CIA için demokrasinin hiçbir anlamı yoktur!”

Irak'ta Seçim Orta Oyunu!

Irak'ta yapılan son seçimleri bir hatırlayın...

Sonucu bir yıl boyunca alınamayacaktır... Nuri el Maliki oyların çoğunu toplamıştır. Yeni Irak'ın petrol kralı, banker Allawi itiraz eder. Bir o, bir bu derken, bir yıl geçer; hükümet kurulamaz... Allawi koltuğa yaklaşınca sokaklar kaynar... Şiiler meydana çıkar...

Sonunda Maliki koltuğu kapar...

Özet: Demokrasi eşittir pazarlıklar...

Pazarlıklarda, uluslararaso medya görevini yapar. Maliki'den yana olan küresel babaların medya servisleri, Allawi ile ilgii bilgileri sızdırırlar. Allawi'nin CIA için çalıştığını açıklarlar.

Allawi, Saddam döneminde tetikçi olarak çalışmış, 1978'de CIA için adam öldürmeye devam etmiş ve 1991 de Saddam karşıtı, CIA bağlantılı bir

parti kurmuştur.

Seçimler yapıldıltan bir yıl sonra sonuca varılır! Elit kadro değişmez! İktidar ve muhalefeti paylaşır. Ama asıl önemlisi petrolü paylaşmaktır.

Hangi limandan, kaç gemiye ne kadar kaçak petrol, hangi koalisyon güçleriyle güç birliği içinde gemilere yüklenmiştir Allah bilir...

Halk mı? Eğer ölmemişse ölüden beter haldedir.

İyi de Irak'ta seçim vardır, sandık vardır, oy vardır. “Demokrasi” vardır!

Irak petrolü Batı'ya akıyorsa en kanlı diktatör bile “demokratik” sayılır!

Unutmayın, en demokratik rejim, eğer kapıları “Batı”ya kapalıysa “dikta”dır!

Saddam, tıpkı Kaddafi gibi petrolünü tümüyle Batı'ya dökmemiştir. O nedenle Batılı efendi, önce onu kullanmış, sonra canını alıp taze işbirlikçileri başa geçirmiştir. Irak işgal edildiğinde Irak Halkı'na vrilen müjde, bundan böyle 3 parçaya ayrılacağı ve birmeyen bir savaşın içinde yaşayacağıydı. Bu arada oy kullanarak kendi demokrat sanacaktı, “demokrasi” ile mutlaka tanışacaktı!...

Yani petrol, gaz, değerlimadenler, su yolları üzerindeki egemenlik hakkı yok olacaktı.

Kerkük'in Sandıkları!

Fiilen üçe ayrılmış Irak'taki en önemli bölge Kerkük'tür. Kerkük petrol denizidir ve Kerkürk

Türktür! O halde derhal Kürtleşmeli, Kürt aşiretlere peşkeş çekilmelidir! Çünkü Irak'ta Kürd siyasetçiler küresel çeteyle yakın işbirliği içerisindedirler.

Referandumlar düzenlenir. Kerkürk'ün kürtlüğü ispat edilecektir. Oy verecek olanlar önceden bölgeye yerleştirilecek ve seçin sonuçları ganatilenecektir!

Bağımsız Türkmen Hareketi lideri Kenan Şakir anlatmıştı. İşte demokrasi manzarası.

“Binlerce, onbinlerce oy kullanıldı. Birleşmiş Milletler yetkililerinin gözü önünde, koalisyon güçlerinin gözü önünde oldu bunlar. Şikâyetlerimiz dikkate bile alınmadı. Hiçbiri bölge insanı değildi.

Binlerce, onbinlerce kürt kardeşimiz oy kullandılar güvenli bölgede... Sözde Kürdistan'da!"

Eeee, "demokratik seçim"de hileli oy mubahtı... Amerika'nın ünlü düşünce kuruluşu Rand

Corporation 2008'de açıklamıştı:

"Hedef içerideki gruplardan bir veya birkaçını desteklemek ve Irak'ın kontrolünü onlara vermektir!"

Vermişlerdi. Kürtlere özel statü tanınmıştı. Amerikan istihbaratının gözdesi Kerkürk kürtleri

Amerika'ya medyun kalmıştı. Varsa yoksa Amerika'ydı!...

Mart 2011'e kadar Kerkük Eyalet Başkanı olan Ali Rızgari'ye "İşgal altındaki bir halk demokrasiden nasıl söz edebilir ki!" dediğimde, yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Kaşlarını kaldırarak

"İşgal mi, ne işgali?!" demişti. "Biz onlar buraya geldikleri için teşekkür ediyoruz!"

Afganistan'da "Beyaz" Demokrasi!

Afganistan önce işgal edilip sonra "demokrasi" getirilen ülkelerden biri... Karzai işgalle gelen demokrasiye medyun olup teşekkürler eden Afgan lideri. İşteBirleşmiş Milletler konuşmasından alıntılar:

"Siz ülkeme terörü temizlemek için geldiniz ve biz sizi memnuniyetle karşıladık, bağrımıza bastık!"

Çılgınca alkışlanmıştı...

Karzai, Amerikan işgali sonucu Afganistan'da iktidar koltuğuna oturdu. Yapılan her seçimde hile ihbarları tavana vurdu.

Son seçimlerde de Karazi kazandı. Kaybeden 200 aday, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı bastı!

Aralarında rakip küresel güçlerce desteklenenler vardı; ama şansları yoktu.

Amerikan hükümeti Karzai'yi destekliyordu. Afganistan'dan dünyaya yayılan uyuşturucu ham maddesinin kontrolü ondaydı çünkü... Ya da üvey kardeşinde mi desek...?

Wikipedi'den okuyalım:

Ahmed Veli Karzai... Kandahar Eyalet Başkanı! Hamid Karzai'nin kardeşi.

Bu narkotik baronu, rüşvet ve tehditle 2002 ve 2004 seçimlerinde bölge meclisine girdi. 2005te

Eyalet Konseyindeydi, hızla yükseldi.

New York Times'ın gazetecileri James Risen, Mark Mazettive Dexter Filkins, Karzai Ailesi ve CIA

bağlantılarıyla ilgili birçok makale yazdılar. ("Afgan Heroin Trade" – "Brother of Afgan Leader said to be paid by CIA").

Karzai'nin kardeşi Ahmet Veli Karzai, CIA kontrrolündeki Afgan paramiliter güce adam sağlıyor.

CIA bağlantılı birçok hizmet veriyor. Eroin ve afyon satışının kontrolünü elinde tutuyor.

"İDİ" demek zorundayız. 11 Temmuz 2011'de BBC'de bir haber:

Ahmed Veli Karzai evinde başına sıkılan bir kurşunla öldürüldü!

Dünyanın en karlı işi olan uyuşturucu işindeki baronlar, hizmetinde herhalde bazı aksaklıklar bulmuştu(!)

İçeride seçim sonuçlarını belirleyen "beyaz"ın paylaşımıydı, dışarıda seçimlere müdahale, eroün gelirinin paylaşım kavgasıydı.

Son seçimlerde Karzai, "Afganistan'a "yabancı ellerin" müdahalesi var!" diye şikayet ettiğinde, ona ve kardeşine arka çıkan Senatör John Kerry olmuştu. 28 Ekim 2009'da New York Times'da "gazete haberlerine bakarak, başkan Karzai ile ilişkilerimizi zedelememeli ve kardeşi Ahmed Veli Karzai'yi suçlamakta acele etmemeliyiz!" demişti.

Güç odakları arasındaki kavga, ABD istihbarat servisleri ile hükümet arasındaki çatışmaya da yansımıştı: Rothschild denetimindeki gazeteciler, "Amerikan Hükümeti Afganistan'da bir devlet kurmaya çalışırken, CIA, uyuşturucu baronları ve Talibanla işbirliği yapıyor..." şeklinde haberler yapmışlardı.

Küresellerin kavgasında Veli Karzai harcanmıştı.

Kuklaların ipleri farklı küresel çetelere bağlıydı!

Siyasi aktörleri de, seçimleri de belirleyen uyuşturucu paralarıydı!... Bakalım Kandahar'ın yeni eyalet başkanı kim olucaktı?!

Haiti’de “Müzikal” Demokrasi!

İşte bambaşka bir coğrafya : Karaipler... Dönen dolaplar... İşte 2010 seçimleri ve “demokrasi”!

Başkan adayları ABD’den yollanıyor! Biri Holywood kaçkını Sean Penn, diğeri bir hiphop şarkıcısı

Wyclef Jean!

Haiti... Amerika’nın burnunun dibinde ama Fransa güdümünde kalmıştı. Bir diktatörden kurtuluyor öbürünün kucağına düşüyordu...

Karaiplerin en fakir ülkesiydi. En güzel coğrafyada cehennemi yaşıyordu...

Küresel çetenin iplari arasında geriliyor, sık sık darbelerle sarsılıyordu... Neden mi?

Amerikan Enerji Bakanlığı açıklıyor:

“Küba, Haiti, Dominik Cumhuriyeti ve Porto Rico ve bunların karasuları tahmini olarak 142 milyon varil petrole ve 159 milyar kübik feet gaza sahiptir. Bu bölgede henüz keşfedilmemiş 941 milyon varil petrol ve 1 trilyon kübik feetden fazla gaz bulunduğu tahmin edilmektedir!”

Bu bölge yakından takip edilmeli, hükümetler kontrol altında tutulmalıdır.

İşte o nedenle son darbelerden biri, Jean Bertrand Aristid’e yapılmıştır. Aristide, kaynakların halka eşit dağıtımı gibi tehlikeli fikirler yaymıştır. Fakir halka gereğinden fazla yaklaşmıştır.

12 yıl Amerikan istihbaratına hizmet eden CIA ajanı Philip Agee, Aristid’e yapılan Amerikan darbesini şu sözlerle açıklamıştır:

“Aristide fakirlere yardım ediyordu. Toplumu yeniden şekillendiriyordu. Sosyal adalet peşindeydi.

Bu Amerika’yı çok rahatsız etti. Sonunda CIA genarallerini devreye soktular. CIA bu generallere ödeme yaptı. 3 yıl boyunca askeri diktatörlük iş başındaydı ve 5000’den fazla insan öldürüldü.”

Wyclef: Haiti’nin başkan adayı!

Başa getirilen diktatörler bir süre sonra hizadan çıktı. 2010’da tam da seçim yılında, Haiti’yi deprem vurunca Amerika fırsatı kaçırmadı.

“İnsani yardım” bahanesiyle Haiti işgale uğradı. Başkanlık Sarayı bile boşaltıldı. “Demokrasi”

zamanıydı!

Önce başkan adayları hazırlandı. Amerika – Haiti arasında mekik dokuyan ve ünlenmeye çalışan hırslı bir pop şarkıcısı bulundu. Bir süre Amerikan istihbaratınca “kursa” alındı. Sonra işin “şov” kısmı başladı. Medya çarkı için özel gösterimler hazırlandı. Mesela Wyclef’e üst düzey bir barda konser ayarlandı. Tesadüf bu ya (!) o gece oraya eski savunma bakanı Colin Powell’ın yolu düşüverdi. Gecenin sonunda kameralar Wyclef ile Colin Powell’ı “It’s Gonna Be Alright! (Herşey çok iyi olucak)” melodisiyle kol kola dans ederken görüntüledi.

Malum, bu Haiti’de çok sevilen bir reggae parçasıydı...

Wyclef, Colin Powell’la dans ettikten sonra şarkıcı ceketini çıkardı, lacilerini çekip politikacı olarak

Haiti’yi turladı...

“It’s Gonna Be Alright! (Herşey çok iyi olucak)” Wyclef ve Colin Powell şarkı söylerken...

Arada bir de klip yaptı. Parçanın adı “Ben Başkan Olursam”dı! Vakit bulursanız izleyin. Politik şovun esnekliğine hayran kalın. (http://www.youtube.com/watch?v=tVbTRHwhhEQ&feature=related)

Şarkı sözleri şöyleydi:

“Eğer başkan olursam Cuma seçilirim, Cumartesi öldürülür, Pazar gömülürüm...”

Wyclef’in sözleri neredeyse gerçekleşecekti. Başkanlık seçim kampanyasında ölmedi; ama vuruldu... Sonra da ortadan kayboldu.

Birinci turdan beş ay sonra, seçimlerin ikinci turu Mart 2011’de yapılabildi. Ne Hollywood kaçkını ne de hiphopçu Wyclef, Amerika’nın son süprizi 50 yaşında bir karnavaş şarkıcısıydı... Michel Martelly,

Haiti’ye başkan oldu. Seçim öncesi Florida’da yaşardı. Lâkabı “şeker Miki”ydi. Başkanlık seçimlerine girdiği sırada hayatta neyi var neyi yoksa kaybetmişti. ABD’de sahip olduğu mülklerine, ipotekleri ödeyemediği için el konmuştu. Pazarlıklar yapılmış bir başkan yaratılmıştı.

Başkanlık yemini ederken bir yanında Fransız Dışişleri Bakanı Alain Juppe, öbür yanında

Amerikan Başkanlarından Bill Clinton vardı!

Seçimlerde halkın %70'i oy kullanmamıştı! Onların (halkın) bir yanında kolera, bir yanında mafia vardı!

Bir tarafından çekiştiren Fransa, öbür tarafında Azrail'i Amerika!

Size "demokrasi" demiştim ya!

Brüksel'de "Patates" Demokrasisi!

ve Elmas Darbesi!

Demokrasi karikatürü sadece Haiti'de, Irak'ta, Afganistan'da olur sanıyorsanız yanılıyorsunuz...

İşte NATO'nun merkezi Avrupa'nın göbeği Belçika!

Irak'ın hükümetsiz kalma rekorunu Belçika kırdı! Bir yıla yakın bir süre hükümet oluşturulamadı.

Ülke Valonlar ile Flamanlar arasında ikiye ayrıldı...

Geçen Haziran'da Flamanlar seçimden zaferle çıkmıştı. Amerika bastırdı. Küresel şirketlerin ülke puanlayıcısı Stadart ve Poors, Belçika'nın notunu düşüreceğini açıkladı.

Geçici Başbakan Yves Leterne havlu attı...

"Hükümet daha uzun zaman kurulamayacak gibi görünüyor" dedi

"Tahminde bulunmak çok güç. Yani en azından haftalar sürecektir. Ayları bulur mu? Bunu bize yakın gelecek gösterecek."

Belçika Kralı Albert çaresizdi... Flamanlar ile Valonları krallığı altında birliğe ikna edemedi...

Aslında işin buraya geleceği 3 yıl önceden belliydi. Avrupa'ya ABD baskısı sertleşecekti. Valon televizyonunda, şaka niyetine yapılan haber geleceğin göstergesiydi...

Bu anahaberde, "Kurgu Haber" kapsamında, "NATO'nun alarma geçtiği", "bazı bakanların kaçtığı", "havaalanının trafiğe kapandığı", "Flaman kentlerinde şenlikler yapıldığı" gibi bilgiler, düzmece görüntü ve röportajlarla aktarılmıştı. Haber yayınlanır yayınlanmaz halk meydanları doldurdu. Habere inanmışlardı...

Flamanlar habere hiç şaşırmadı. Artık Valonları beslemekten bıkmışlardı. Flaman milliyetçi parti başkanı Frank Van Hecke, "bağımsızlık istiyoruz" diyordu.

“Biz bağımsız bir Flaman devleti istiyoruz. Çünkü Belçika’yı Flamanlar besliyor, Belçika’nın zenginliğinin belkemiği biziz.”

RTFB haber kanalı müdürü Valon televizyoncu Yves Thiran, “Belçika Fransa ile Almanya arasında tampon bölge olarak kurulmuş yapay bir ülkedir, diyerek söze başladı...

İşin aslı 19. Yüzyılda saklı... Avrupa’nın dünya imparatorluğuna soyunduğu yüzyılda, Avrupa prenslikleri Afrika’yı soyuyorlardı...

Kongo, İngiltere’de yaşayan bir Alman prensin emrine tahsis edilmişti. Belçika Kongo’nun kanıyla zenginleşmişti...

Kongo bir elmas ülkesiydi. Elmas madenleri birkaç yüzyıldır Belçika’yı âbâd etmişti.

21. yüzyılda Avrupa elini hâlâ Afrika’dan çekmemişti. Kongo, Ruanda, Uganda’nın zengin su kaynakları, Amerikan şirketlerinin ilgi alanındaydı. O halde Belçika özelinde tüm Avrupa’ya kırmızı kart çıkarılcaktı!

Bu bir Avrupa ABD güç kavgasıydı...

Bir yandan patates tava demokrasisi, bir yandan Afrika’da nüfuz sahibi olma isteği birlikte yürümezdi...

Afrika Amerika’nın arka bahçesi olacaktı... Avrupa kendi kendisiyle uğraşsındı! Artık patates kızartması mı yerdi, milli sembolleriyle mi kendinden geçerdi... Amerika’nın umurunda değildi!

Belçika’nın Afrika ihtirası bitene kadar hükümet yüzü göremeyecekti! Elmas kârlı işti; Avrupa’nın aristokratlarına hediye edilmeyecekti...

İşte Belçika’da demokratik seçimlerin ya da hükümet seçememenin hikâyesi.

Afrika’da “Böl ve Yut” Demokrasisi!

İşte “Demokrasi” Sudan’ı paramparça etti. 11 Temmuz 2001’de Sudan bağrından bir ülke çıkardı.

Güney Sudan, dünyanın 193. Ülkesi oldu!

Bereketli topraklar, koca Nil vadisi, Afrika boynuzunda Kızıl Deniz kenarında bir ülke... Birleşmiş

Milletler, Amerika, Avrupa, Çin su kaynakalrı ve uranyum için Sudan’da çarpışıyor... Kabilelerin her biri bir ülkenin neferi, verilen vaatler doğrultusunda oy kullanıyor... Sudan yıllardır kanıyor...

Sudan “demokrasiyi” yaşıyor! “Cowboy demokrasisi”ni...!

Afrika’da bir vaha Darfur... Zengin su kaynaklarına sahip toprakları çok yakında üçe bölünecek.

Referandumlar dizisi ile Sudan’ın adı bile kalmıyacak. Her bir şehir devletinin başına küresel bir şirketin temsilcisi oturacak!

Nijerya’da “Demokrasi”

Bay “Bolşansla”la Geldi!

Dünya, ama özellikle Afrika, “demokrasi” karikatürleri ile doludur... Batılı efendiler Afrika’nın zengin kaynaklarına el koymak için bilgisayar oyunu oynar gibi hükümetler devirmiş, yenilerini getirmiş, suikastlar düzenlemiş, darbeler yapmışlardır...

İşte Nijerya...! Afrika’da biir petrol devi!

Bir devlet başkanı var adı: Goodluck Jonathan! Acaba nasıl başa geçti?

Başkanın adı Goodluck! İngilizce “bol şanş” demek! Müslüman topluluğun yaşadığı Nijerya’da, fakir Hristiyan bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Zoolog oldu. Londra’da kara para aklama işi yaparken yakalandı; hapse girdi, çıktı. Zekâsı ve kirli işlere ilgisi istihbarat servislerinin gözüne çarptı. Wyclef ya da

Maretlly’i hatırladınız mı?

Kısa sürede yükseldi... Önce Nijerya Devlet Başkanı Yardımcılığına kadar geldi...

Sonra müsait anı bekledi... Müslüman devlet başkanı Umaru tedavi için yurtdışına gittiğinde fırsat bu fırsat dedi ve yerine geçti.

İşbaşına geçer geçmez İngiltere’den politik destek, Amrika’dan askeri destek geldi... Onu oraya kimin gönderdiği belliydi...

Batılı petrol şirketleri ile beraber Nijerya’yı soyup soğana çevirdi. Halâ da işine devam ediyor...!

Nijerya Afrika’nın en zengin petrol ve doğal gaz ezervlerine sahip... Bunca oyunun nedeni belli değil mi?... Nijerya’ya önce “demokrasi” darbesi yapıldı; sonra iç savaş hızlandı.

Goodluck Jonathan:

Nijerya’ya şans getirmedi.

Fildişi Sahili

Afrika’da kanayan başka bir ülke: Fildişi Sahili! Meşum 2011 baharında, o da dünya basınında manşetteydi.

Önce Fransız ve Amerikan gazetelerinde Fildişi Sahili ve iç savaş haberleri yer aldı... Fransızlar ve

Amerikalılar ayrı atlara oynuyorlardı...

Kakao ve petrol ülkesi Fildişi sahili iç savaşı yaşıyor, Fransa ile Amerika arasındaki demokrasi oyununda yüzlerce kişi bir günde ölüyordu...

Fildişi sahiline demokrasi geliyordu! Quattara başkan oldu, ama hemen koltuğuna oturamadı.

Mart 2011. Başkanlık seçimlerinde 25 yıllık diktatör Laurent Gbagbo’yu Sarkozy destekledi.

Rakibi Alasanne Quattara, eski IMF çalışanı, Amerika’nın has adamı.

Sözüm ona Quattara kazandı, ama Gbagbo koltuğu bırakmadı. Her ikiside özel ordularıyla işe giriştiler... Vatandaş öldü...

Sonunda Fransız ve Amerikan petrol ve kakao şirketleri anlaştı...

Birleşmiş Milletler ve Amerika Quattara’dan yana kesin tavır koydu. Fransa da dönüş yaptı. Sürek avı başladı. Bati Afrika’da “Bahar Temizliği” yapılacaktı.

Fildişi sahii yanında Gana vardı.

2009’da taze başkan Obama’nın ilk ziyaret ettiği Afrika ülkesi Gana’ydı. Gana ziyareti öncesi

“Afrikalı” lider Obama için büyük hazırlık yapıldı. Halk sokaklara döküldü. Hepsine Obama resimleri ile süslü gömlekler dağıtıldı. Tüm sokaklarda “Obama Hoşgeldin” yazıları vardı.

Obama bir konuşma yaptı.

“Size vaadim şudur” diyordu. “Amerika her adımda sizinle olucak, bir ortak ve bir dost olarak!”

Obama Gana ve Fildişi Sahiline “demokrasi” müjdesi veriyordu. Neden mi...?

Gana’nın Fildişi Sahili ile paylaştığı ve çarpıştığı kıta sahanlığı, Bati Afrika’nın zengin petrol yataklarıyla kaplıydı. Sebeb-i ziyareti buydu!

Demokrasi, özgür seçim, halkın iradesi falan hepsi asıl sebeple ilişkiliydi. Batı Afrika’da CIA ve

“dost ortak” Amerika elinden geleni esirgemeyecekti...

CIA ajanı Philip Agee söylemişti:

“Eğer bir ülkede seçilmş bir hükümet varsa ve bizimle işbiriği yapıyorsa ne alâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa...!

O zaman fenaydı. Fena haber Obama 2009’da koltuğa oturunca yayılmıştı aslında. Obama göreve gelir gelmez söylemişti:

“Öncelik Afrika’da!”

Obama: Öncelik Afrika’da

Obama öncelik derken Afrika’daki zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarıni kastediyordu...

Olağanüstü bir halkla ilişkiler kampanyası, siyahi başkana sempati dalgası yaydı... Afrikalılar başlarına nele geleceğini bilmiyorlardı!

Onlar Obama’ya övgüler düzüyorlar, şarkılar besteliyorlardı...

Hazırlanan kliplerden birinde şu sözler vardı:

İyi insan Obama!

Amerika Obama’yı seviyor...

Avrupalılar, Asyalılar Afrikalı’lar, Çinliler!

Dünya seviyor onu. Allah Amerika’yı korusun!

“Tanrı Amerika’yı ve Obama’yı korusun” şarkılarıyla dans eden Afrika’lıya, işte Obama’nın cevabı:

“Ekonomik olarak daha parlak ticari fırsatlar peşindeyiz. Amacımız sadece dış yardım götürmek değil, Afrika’da kalkınma kapasitesini geliştirmekle ilgileniyoruz.”

Afrikalılar Obama’nın asıl derdini şimdi anladılar mı acaba? Bu bir reklam kampanyasıydı. Obama

Afrika ve Asya’yı alt üst etmenin yeni adayıydı!

Gana ve birçok ülkede yapılacak işler daha önce pek çok kez tekrarlanmıştı: Önce zengin kaynaklara sahip ülkelere ekonomik tetikçiler gönderilirdi. Hedef ülkelere demokrasi getirilirdi...

John Perkins bu tetikçilerden biri. Emekli olduktan sonra yaşadıklarını kitabı “Ekonomik Tetikçinin

İtirafları”nda birkaç cümleyle özetlemişti...

“Hedef ülkelere bir milyarlık bir kredi ayarlanır. Mesela Ekvador. Bununla havaalanları, yollar, köprüler, limanlar yapılır. Halkın hiçbir ihtiyacını görmeyecek bir yığın inşaat dikilir, gidip yönetimlere rüşvet veririz. Onları büyük miktar krediyi almalarına ikna ederiz. Nasılsa bu paranın %90’ı Amerika’ya geri gelecektir. Ülkeyi büyük bir borca sokarız. Bu borç durmadan büyür. Ekvador milli bütçesinin yarısını bulur. Sağlık ve eğitime kuruş kalmaz, tarım arazileri yok olur, ülkede küçük bir azınlık rüşvetlerle olağanüstü zenginleşir. Halk yokluk içinde debelenir!”

Başta söylemiştik. Demokrasi, insan hakları ve özgürlük Batı’nın dilinde askeri ve ekonomik işgaldir...!

Bu yapılırken binlerce yıllık bir yöntem denenir.

Tepe noktasındakileri kendine bağla, hedef ülkeyi borçlandır, etnik ve dini olarak ayır... Zengin kaynakları iç et. Gerçek demokrasi yeşerdiği anda ez. Meclisler, asla halkın gerçek temsilcilerine açılmasın... Sandığa gidenler hep benim adamlarımı koltuğa taşısın!

Emperyalizmin sesi böyle çıkar!!

Aslında o kadar çok korkuyorki emperyal ağalar, silah, uyuşturucu ve petrol baronları... ya ince ince işledikleri planları yarıda kalır da...

O nedenle istihbaratları, rüşvet dağıtıcıları, dünya bankaları, özel orduları, tetikçileri ve

NATO’ları, Birleşmiş Milletler adı altında kurulmuş düzenekleri ve yüzlerce vakıfları var...

Seçim adı altında dünyanın her yanında terör uygulanmaktadır. Özgür irade dedikleri, kendi iradeleri; özgür seçim adını verdikleri devşirilmiş kuklalar resitali!

Nereye kadar!!! Onlar bir avuç!... Dünya ise yedi milyar!

PKK

İle

“Böl ve Yut!”

23 Nisan 2011

Süreç hızla ilerliyor... 100 yıllık bir proje karşımıza dikiliyor. Bu ulusu meydana getiren tüm unsurlar tehdit altında! Emperyal tehdit alaların en başında Kürt vatandaşlar geliyor!

Çünkü eğer önüne geçilmezse mesele orada patlayacak...! İngiliz-Amerikan projesi, petrol coğrafyasına el koymak için elinden geleni ardına koymayacak.

Irak'ta, Afganistan ve Libya'da yaptıkları, yapacaklarının aynası!

2011 Baharı'nda Türkiye'de seçim rüzgârları esiyordu... Sesi çok çıkan küçük bir grup, milli egemenlik değil yerel egemenlik istiyordu. İkinci bir cumhuriyetin kurulmasından, federasyondan, başkanlık sisteminden, Türksüz bir dünyadan söz ediyorlardı...! Arkalarında yedi düvel vardı! Tüm ekranlar, yazılı basın onlara açıktı. Aksini savunan herkes sansürlenmiş, susturulmuştu.

Bu taktik savaşının arkasında, yüzyıllık bir petrol kavgası vardı. Bu kavgada galibiyete giden yol da yüzyıl önceden belirlenmişti: "Böl ve Yut" stratejisi! Ama unutulmasın! Batı'nın ilk yok ettiği önce kendi işbirlikçisi!

Barış Elçileri ve Habur Girişi!

2009 Ekim ayı! Habur'da bir gösteri yapıldı... "Barış" grubu adı altında sınırdan geçen teröristleri büyük bir kalabalık karşıladı... Kürt Açılımı başlamıştı...!

Habur şovundan iki yıl önce Washington'da bir rapor açıklandı. Adı "PKK'nın silahsızlandırılması."

Amerikan düşünce kuruluşu Atlantik Konseyi'nin "derin" uzmanlarında biri David Philips bu raporda şu malum "Kürt Açılımı" için öneriler sıralmıştı...

"Kürt bölgesel yönetimi, Mahmur kampında yaşayanların Türkiye'ye dönüşünü sağlamalıdır; gelen PKK'lılar için af çıkarılmalıdır."

O zamanki ana muhafelet partisi lideri Baykal bu raporu yorunlamıştı:

"Burada PKK üyelerine kademeli af çıkarılması önerildi. DTP'li tutukluların serbest bıraklıması önerildi. Anayasa'daki Türk kelimesinin çıkarılması önerildi. Washington'da bir toplantı yapıldı. Buna 14 Türk ve Iraklı bazı siyasetçilerde katıldı. Norveç'in Washington Büyükelçiside vardı ve

Norveç hükümeti bu öalışmalrın gerçekleştirilmesi için fon tahsis etti. Türkiye'nin önündeki proje uzun süreden beri ilgi ve katkıyla şekillendirilmiş bir projedir. Açık toplum enstitüsü diye bilinen o enstitünün temsilcisi, Amerika ve İngiltere'nin eski Ankara Büyükelçileri bu toplantıda

yer aldılar. Hükümetin terörle mücadele yerine, terörle müzakere planı formuna geçmeye başladıklarını görüyoruz”

Henry Barkey : “Kürtlere özerklik verin!

Yoksa...”

Öcalan manşetlerdeydi: Devletle görüştüğünü beyan ediyor, tehditler savuruyordu:

“Devletle görüşüyorum. Böyle bilinsin,” diyordu “Kürt sorunu’nun demokratik anayasal çözümü gerçekleşmezse topyekun savaş dönemi başlar!”

Ardından CIA mensubu Henry Barkey 2 Kasım 2010’da konuşmuştu:

“Kürtlere özerklik verin yoksa bütün kentlerde isyanlar çıkar!”

Açılım çerçevesinde PKK ile “Kürt” aynılaştırılmıştı. Hayret!

Kısa bir süre içinde Barkey’in dediği gerçek oldu... Terör gösterileri bütün şehirleri sardı. Gün ortası adam kaçkırılmaya başlandı.

PKK Kartı!

Bu tarihteki ilk “açılım” değildi. Ama “son açılım” olacağa benziyordu.

Bir yüzyıl içinde küresel odaklar birçok kez terör kartını kullanmayı denemişlerdi. Bunu 1999’da

Türkiye’ye teslim edilen Öcalan itiraf etmişti:

“Şeyh Said’in devamıydım, kullanıldım!” demişti.

O zaman İngiltere ve Amerika’da Osmanlı’nın zengin topraklarına bakıp iç geçirmekteydi... Aynı bugün olduğu gibi...!

Yıl 1912, Amerikan Başkanı Woodrow Wilson... Türkiye’yi paramparça eden ünlü Wilson ilkelerine adını veren kişi... Türkiye sınırları içine bir Kürdistan ve bir Ermenistan haritası çizen Amerikan başkanı, bakın ne diyor:

“Amerikan kaptitalizminin temel hedefi, zayıf ülkelerin hammaddelerini ve ulusal pazarlarını açık birer kapı olarak tutmaktır. Bunun için diplomasi ve gerekirse zor kullanılmalıdır...”

Diplomasiyi de, zoru da kullandılar... Etnik çatışmayla petrol coğrafyasını parçaladılar...!

Lozan’da Musul meselesi konuşulurken Şeyh Said isyanını çıkardılar. Osmanlı toparkları yedi düvel için hayati önemdeydi.

Bu coğrafya buğdayın, pamuğun, petrolün merkeziydi. Sık sık hatırlatıyoruz.

1916’da Fransızlar, savaşın nedenini ve bölgenin nimetlerini Duplez komitesinde raporlaştırmışlardı:

“Kilikya, Suriye, Filistin, Kürdistan ve Musul bize hemen şunları sağlayacaktır:

Buğday : Yılda 115 milyon kental.

Petrol : Başka hiçbir yerde bulamadığımız ve yarın onsuz büyük bir millet olunamayacak olan petrol... Petrolsüz ne ordu ne de deniz kuvveti mümkündür.

Pamuk ve yün : İşletmelerimiz bu maddeleri büyük güçlük ve korkunç fiyatlarla İngiltere ve

Amerika’dan alabiliyor.

Duplex Commitee 1916.”

İngilizlerin Petrol Pazarlığı!

87 yıl sonra 2003’te benzer pazarlıklar Irak toprakları için yapıldı. İngiliz Independent gazetesi 19

Nisan 2011 de açıkladı.

Dünya petrol şirketleri pazarlık yapmışlardı. Irak’a ne Kürtlerin haklarına kavuşması için girmişlerdi ne de demokrasi getirmek için!! Ne Iraklının “demokrat” yaşaması umurlarındaydı ne de kitle imha silahları!

Gazın, madenin, petrolün peşindeydiler!!

Açıklanan gizli mesajlara göre işgalden aylar önce koyu pazarlıklar yapmışlardı... tarih Ekim

2002’ydi. İngiliz Ticaret Bakanı Baroness Symons Amerika’yla lobi çalışması yapıyordu. Sorduğu ilk soru şuydu:

“İşgale destek verirsek, İngilizz pertol şirketleri Irak petrollerinden ne kadar pay alır?”

İngiltere Dışişleri Bakanlığı Ortadoğu Dairesi Başkanı Edward Chaplin de soruya şu notu eklemişti:

“Saddam sonrası Irak’ta İngiliz petrol şirketleri için adil bir hisse almaya kararlıyız.”

Belgelere göre BP, Irak’taki petrol paylaşımında “dılarıda kalmaktan korktuğunu” Bakan

Symons’a iletmişti. Symons BP adına ABD nezdinde lobi çalışması yapmayı kabul etmişti. O dönemde

Washington, Fransız Amerikan ve Rus petrol şirketleri ile görüşmeler yapmıştı.

Pazarlılardan beş ay sonra Irak’a girmişlerdi. Paylarınıda aldılar. Bugün sadece Irak’ın güneyindeki, Rumeyla petrol bölgesinden yılda yaklaşık 700 milyon dolar kâr ediyorlar!!

İşte demokrasi...! Batı’nın ilahi adaleti! Petrol varilleri ile yakından ilişkili!

Osmanlı İmpparatorluğu toparakları bir petrol deniziydi.

İngiliz ajanı Lawrence yıllarca bu topraklarda boşuna gezmemişti. Arapları Osmanlı’ya karşı ayaklandırmış, kendi arasında savaştırmış, para ve krallık vaadiyle kandırmıştı... Sonunda Osmanlı param parça oldu. Batılı devletler Sevr antlaşmasını Padişah’ın önüne koydu.

Sevr: Batı’nın Kürdistan Projesi!

Kürdistan meselesi iki aşamada projelendirilmiştir... İlk aşamada yerel özerklik sağlanacaktır.

Suriye, Irak ve Türkiye sınırındaki bölge özerk olucaktır. Yetki, dikkat edin, bölge insanında değil İngiliz,

Fransız ve İtalyan hükümetlerinin atadığı bir komisyonda olucaktır. İkinci aşamada bağımsız büyük

Kürdistan kurulacaktır. Sevr antlaşmasının 64. maddesinde hükme bağlanmıştır.

İkinci aşamada Suriye ve Irak ile Türkiye sınırındaki Kürtler, Türkiye’den bağımsız olmak istediklerini kanıtlayarak Milletler Meclisi’ne başvuracaklardır.

Milletler Cemiyeti verileri yeterli ve ikna edici bulursa, Türkiye, bu bölgeler üzerindeki bütün hak ve sıfatlarından vazgeçmek zorunda kalacaktır. Plan 1920’de buydu, peki ya şimdi...?

Terör örgütü yandaşları bugün aynı yol haritasını izliyor.

Öcalan’ın avukatı Ahmet Zeki Okçuoğlu yazıyor:

“Kürt meselesi bölgesel bir mesele diyorlardı; bölge devletlerinin tutumşarını değiştirmeleri beklenmeli.”

Beklerken yapılacakları Kasım 2010’da şöyle sıralıyor:

“Toplumsal, ekonomik ve siyasal istikrarsızlaştırmalar,

İç savaşlar ve bölgesel savaşlarla ekonomik yaptırımlar,

Uzun vadeli ve karmaşık stratejilerle değişimin zaman yayılması”

Devam ediyor ve Kürtleri Yahudilerle kader arkadaşı ilan ediyor:

“Kürtlerle Yahudilerin kaderi birbirine benziyor. İkiside tarih boyunca acılar çekti!”

Bu “kader arkadaşlığını”, katledilmeden önce Uğur Mumcu 7 Ocak 1993’te son yazısında açıklamıştı:

“Kanıtlanan son ilişki MOSSAD-Barzani ilişkisidir. MOSSAD, İsrail’in gizli istihbarat örgütüdür...”

Uğur Mumcu, yaşamının son yazısında İngiltere’de çıkan “The Guardian” gazetesinde Ian Black ve Brooking Enstitüsünden Morris’in kitabındaki bilgileri bize aktarmıştı. Kitaptaki bilgiler İsrail Dışişleri

Bakanlığı ve MOSSAD yazışmalarına dayanarak açıklanmıştı.

İsrail istihbaratı bölgenin jandarması olarak Kürt ayrılıkçılara milyonlarca dolar aktarmıştı...!

Ama kader konusuna gelirsek, Yahudiler sözümona vaadedilen topraklarda Filistin’i yoketme pahasına yaşıyor. Dikkat etsinler, bugün emperyalizmin desteğini alan Kürt ayrılıkçılar, yarın Filistin halkının kaderiyle başbaşa kalmasınlar!

Malum, İngilizler önce Arapları kullandı; ama sonunda Yahudileri bölgenin kralı yaptı...

Bölgede kan ve gözyaşı ayyuka çıkınca işin içinden sıyrıldı. Mandası altında bulunan Filistin bölgesini bir buçuk saat içinde Birleşmiş Milletler’e devretti ve 1948’de bir Yahudi devleti ortaya çıktı.

İsrail devleti kurulduğunda Yahudi göçmenler, Filistin topraklarının %7’ sine sahiptiler... Yıllar içinde yarısından fazlasını ellerine geçirdiler. Arapları kendi vatanlarında köleleştirdiler ya da yokettiler!

Bugün de bölgede aynı aktörler var. İngilizler ve Amerikalılar!

Bu iki devlet, Sevr projelerinin arkasındalar!

Celal Talabani ve Mesut Barzani...

Sevr Hortluyor!

İkinci Dünya Savaşı nedeniyle kesilen kukla devlet çalışmaları 1984'te PKK'nın kurulması ile yeniden başladı.

1991 Körfez Savaşı – Çekiç Güç

İlk somut adım 1991'de Körfez Savaşı'yla atıldı. Amerika'nın kışkırttığı Kürt gruplar ayaklandı.

Saddam saldırdı. Kaçan obinlerce Iraklı Türkiye sınırına dayandı.

Özal, Amerika'yı yardıma çağırdı. Ve Çekiç Güç adı altında Amerika bölgeye yayıldı. Böylece

Irak'ın kuzeyi güvenli bölge olucaktı... Talabani ve Barzani serpilip boy atacaktı...

PKK, yaratılan güvenli bölgede Amerikan yardımına mazhar olucaktı...

Sanki bugünkü Sudan'ı, Libya'yı anlatıyoruz değil mi? Yöntem birebir aynı!

Kürdistan Devleti İçin İkinci Adım:

Kürt Liderler Birleşti

İkinci aşama 1998 yılında açıklanmıştı. Kürt liderler barıştırılacaktı. 17 Eylül 1988'de savaşan Kürt liderler Mesut Barzani ve Celal Talabani, Washington'da biraraya geldi. Ortadoğunun yeniden yapılanması karara bağlandı.

Dönemin İçişleri Bakanı Madeleine Albright 1998'de Irak'ta muhalefetle yakın işbirliği yaptıklarını açıklamıştı:

"Biz Irak'ta muhalif gruplarla çok yakın bir işbirliği içerisindeyiz. Onlarla çalışmalarımızı daha da aktif hale getirmek istediğimizi belirttik. Ayrıca Iraklıların yaşadıkları rejimden daha iyi bir rejimi hakettiklerini düşünüyoruz. Başkanımızında söylediği gibi bu ülkede rejimi değiştirmek uzun zaman alabilir; ama biz istikrarlı bir biçimde çalışmalarımızı yürüteceğiz."

Irak'ta muhalefet barıştırılırken, Türkiye ekonomik ve siyasi olarak zayıflayacaktı...

1999 Aralık – Helsinki Zirvesi

Türkiye Helsinki zirvesi ile Avrupa Birliği’ne aday ülke yapıldı. Yurt çapında bayram ilan edildi; her yere AB bayrakları çekildi... Türkiye tüm kılcal damarlarıyla Avrupa konrolüne girmişti. Avrupa ve kürsel çete için “demokrasi” demek “etnik ve dini bölünme” için atılacak ilk adımlar demekti!

Bunu en özlü biçimde Kızıl Dany lâkaplı, Daniel Cohn Bendit açıklamıştı:

Türkiye’nin Batı ile bütünleşmesi Barselona yolu, Kemalizmin dayatılması ise Bağdat yoludur.

Barselona yolunda Türkiye, Türk Devleti içindeki Kürtlerin otonomisini kabul etmek zorundadır.”

Bağdat yolu ise Türkiye’nin Kemalist otoriteyi güçlendirmesi demektir ki, bu durumda Türkiye

Avrupa’dan vazgeçmek zorundadır!

Avrupa adaylığı bize gösterilen havuçtu! Sopa ekonomik tehditler bütünüydü. 2001’de

Türkiye’ye Kemal Derviş ve beraberinde krizde geldi! Sonra da Adalet ve Kalkınma Partisi!

Türkiye, Avrupa’ya uyum çerçevesinde “demokratikleşecek” yani etnik bölünmeye hız verecek;

“insan haklarını” geliştirecek yani gerçek muhalefeti ezecek, bölücüleri destekleyecek...

“Özgürlük” diyecek; PKK’yı özgürleştirecek, Meclis’e sokacak, Habur’da karşılayacak, Kuzey

Irak’la bütünleşecekti...

Kürdistan Devleti İçin Üçüncü Adım:

R To P (Responsibility To Protect)

Üçüncü Aşamada Birleşmiş Milletler “Koruma Hakkı ve Koruma Sorumluluğu” adlı yasayı gündeme aldı. Böylece Kürdistan tampon devletine giden yolda hiç engel kalmayacaktı.

Kanada, yasayı Birleşmiş Milletler’e öneren devletti... İşte Kanada Liberal Parti Başkanı Michael

İgnatieff'in beyanatı:

"Kanada Hükümeti Birleşmiş Milletlere "Koruma Sorumluluğu" yasasını önermektedir. Buna göre eğer bir ülke kendi vatandaşlarını koruyamıyor ya da korumuyorsa, diğer ülkelerin müdahale hakkı vardır!"

Konu ilk kez CFR (Dış İlişkiler Konseyi)yayın organı Foreign Policy'de, 2002'de, Avustralya eski

Dışişleri Bakanı Gareth Evans tarafından ortaya atılmıştı. Evans, Uluslararası Kriz Grubu (International

Crisis Group)'nun CEO'suydu.

Bu grubun içinde yer alan isimlere bir bakın; adlarına uygun olarak, bulaştıkları her ülkede ardı ardına KRİZLERE yol açmışlardır!

Libya'da bombalar bu madde sayesinde yağdırılmıştır. Hedef ülkelere bu madde sayesinde istendiği zaman istendiği şekilde MÜDAHALE meşru olucaktır!

BM genel sekreteri Ban Ki-moon, 20 Mart 2011'de basına verdiği demeçte, "Libya'ya güç kullanımının meşruluğu, insani nedenlere dayanmaktadır," demişti. "Meşruiyet, yeni uluslararası güvenlik ve insan hakları yasası olan KORUMA YASASI'na dayanmaktadır" diye de eklemişti...

Bu yasa küresel çetenin gözünü diktiği Afrika ve Ortadoğu'daki toplulluk ve halkların kışkırtılması için kullanılacaktı.

Amerikan petrol şirketi Exxon yıllar önce hazırladığı gizli raporda açıklamıştı.

Fransız gazetesi Le Matin bu raporu yayınlamıştı:

"2000 yıllarından itibaren dünya petrolünün ağırlık merkezi Arap ülkelerinden Latin Amerika,

Afrika ve Türkiye gibi ülkelere kayacaktır!"

İşte bu nedenle küresel şirketler en çok hedef ülkelerdeki nüfus yapılarını araştırıyorlardı. Etnik nüfusu belirlemek had sayfada faydalıydı...!

Birleşmiş Milletler Nüfus Araştırma Dairesi bu yıl İstanbul'a konuşlandı! Türkiye'de kaç Türk, kaç

Kürt, kaç Çerkez var, doğrusunu bulacakmış!

Hangi Avrupa? Kitabımda yazmıştım. 2006'da İngiltere Parlementosunda Kürt raporlarından birini yazan Lord Russel'la konuşuyorum:

"Sizin ilginç bir öneriniz vardı. Kimin Kürt kimin Türk olduğunu anlayabilmek ve saptayabilmek için beyana dayalı nüfus sayımı öngörmüşsünüz. Bu nasıl bir öneri, biraz anlatır mısınız?" Diye soruyorum. Soruyu anlamamazlıktan geliyor:

"Türkiye'de Türklerden başkalarıda var o kadar!" diyerek kestirip atıyor.

Türklük Yasaklanmalı!

Alman istihbaratçı Uda Steinbach da, CIA istasyon şefi Graham Fuller'de, Mesut Barzani'nin danışmanı Amerikalı büyükelçi Peter Galbraight da tek bir noktada birleşiyorlardı "Türk Ulusu fikri tartışmaya açılmalıydı..."

Mikro milliyetçilik emperyalizmin en önemsediği şeydi. Batı'nın en büyük dayatması olan YENİ

ANAYASA'da "Türklük" yasaklanacaktı.

"Demokratik hak" lafları ortada uçuşurken, kimse Türkiye ve bölgenin ana sorunu olan ağalığın sonlandırılması, Toprak reformu gibi konuları ağzına almıyordu…!

Her yanda demokrasi havarileri vardı; ama demokrasinin varoluş koşulu, feodal rejimin son bulması konuşulmuyordu…!

Toprak ağalarına, "yüzlerce dönümü haksızca parselledin, tarlalarında kuru ekmeğe bizi çalıştırdın, istediğin zaman sokağa attın, zorla oy kullandırdın, malikânelerde oturdun, batıdan fonlandın, fonlardan bize sadaka dağıttın!" diyen varsa da sesi duyulmuyordu!

"Neden tüm dünyayı kana bulayan emperyal odaklar size arka çıkıyor!" diye sorulmuyordu…!

David Philips'in PKK Raporu

Bu soruların cevabı Amerikalı "uzman" David Philips'in PKK raporundaydı. Raporda, Philips

Türkiye'ye öneri adı altında emperyal emirler sıralıyordu:

1- Güneydoğu'yu uluslararası şirketlere açın,

2- Fırat-Dicle'nin suyunu özel bir yönetime devredin,

3- Türkiye-Irak arasındaki sınırı kaldırın,

4- Kerkük’ten elinizi çekin!

David Philips: “Kürt Raporu”nun mimarı...

Anlaşılıyor mu şimdi Amerika’nın derdi!?

Ne Kürtçe umurlarında onların, ne de Kürtlerin “demokratik hakları”...! Varsa yoksa

Güneydoğu’nun madenleri, Kerkük’ün petrolu, Fırat ve Dicle’nin suları... Bu hayalin gerçekleşmesi için tek bir yol var: Avrasya kilidinin kırılması...!

Kısacası, “Bir Kürdistan kurulmalıydı. Petrol coğarafyasına oturmalıydı. Türkiye fazla büyüktü parçalanmalıydı. Bu coğrafya’da Türk kalmamalıydı! Kalanlar da Türk olmaktan dönmüş olmalıydı.”

Bu topraklarda yaşayanların hepsi “Ermeni, Kürt, Çerkez, Pontus, Süryani” olduğunu anlamalıydı!

Emperyalizm için “demokrasi” tanımı bu! Etnik milliyetler birbirleriyle kaçınılmaz olarak çatışacak, petrol coğrafyasında nüfus azalacak, kontrol kolaylaşacaktı.

Anayasa Değişmeli!

Yeni anayasalar yapılacak, fedaralizme kapı açılacak, ulus devlet ortadan kalkacaktı...

Açılımın hemen ardından David Philips’in önerileri doğrultusunda yeni anayasa çalışmaları başladı.

Prof. Ergun Özbudun’un 2010’da açıkladığı “yeni anayasa” taslağında , “Devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünü korumanın, devletin amaç ve görevleri arasından çıkarılması” teklifi getiriliyordu.

Profesör... “Ulus devletten eyalet sistemine geçişin önünde hiçbir anayasal engel kalmamalı”

diyordu.

Türkiye’ye anayasa taslağı hazılayanlar, Amerikan demokrasi örgitleriyle olduğu kadar Avrupa

Konseyi Demokrasi komisyonu ile de içli dışlıydılar. Yani “yeni yepyeni anayasacılar”ın arkasında dağ gibi bir küresel güç var!

Amerikalı Türkiye uzmanı, Henry Barkey, “Demokratik açılım, bu anayasa değişmeden yapılamaz!” demişti.

Demek ki, yeni anayasa “Kürt Meselesi”ni “halledecekti”! Kürt açılımına uygun bir anayasa asıl hedefti.

“Kürtleri Türklere Karşı Kullanmak”

İflâs etmiş sistemleri için daha çok kan, daha çok petrol lazımdı… Amerika can çekişiyordu; 22

Eyalet moratoryum ilân etmişti… Avrupa İzlanda’dan Yunanistan’a kadar iflâs bayrağını çekmişti.

NATO’nun kalbi de Belçika’da bölünüyordu!

Küresel çete, Avrasya petrolünü, gazını, madenlerini kısa bir zaman diliminde ele geçirmek zorundaydı.

Bir yandan Libya bombalanıyor, bir yandan Suriye karışıyor, İran tehdit ediliyor, Türkiye federalizm krizine sürükleniyordu.

1922’de amerikan Yüksek Komiseri Mark Bristol, Washington’a ilettiği raporda şu tespite yer vermişti. “Kürdistan’daki zengin petrol yatakları nedeniyle yabancı entrikalar başlamıştır. İngiltere

Kürdistan’I denetim altına almak için Kürtleri türklere karşı kullanmak isteyecektir!”

Durum aynıydı…!

Eski Amerikan Başkanı Bill Clinton depremden sonra geldiği Türkiye’de, TBMM çatısı altında şu sözleri söylemişti:

“20. Yüzyılın ilk elli yılını Türkiye belirledi. 21 yüzyılın ilk elli yılıda Tğrkiye’nin alacağı doğrultuda şekillenecek! Türkiye 21. Yüzyılın kilit ülkesi.”

Ana Kürt Baba Çerkezse...?

Avrasya pazararı Batı’ya açılmalıydı! Kilidi kıracak olan Kürdistan halkasıydı!

Eğer bir ülke milli egemenliğie sahip değilse, petrol ve silah şirketlerinin iki dudağı arasında yaşayacak ölüm ya da sıtmaya razı olacaktır.

Projenin adı: Büyük Ortadoğu Projesi! Hedefi: Ortadoğu’nun zengin petrol rezervlerine sahip olmak!

Geçen yüzyılda küresel güçler bu coğrafyaya bir İsrail oturttu. Bu yüzyılda ikinci İsrail için uğraşıyor. O zaman Arapları kullanmıştı; şimdi Kürtlerden medet umuyor!

“Büyük Kürdistan” petrol coğrafyasını denetimde tutacak...

Türkiye, İran ve Rusya arasına nifak sokacak... Bölgenin üç eski komşusu parçalanmadan küresel çete petrole kavuşamayacak, Avrasya’nın zenginliklerine ulaşamayacak...

Büyük Kürdistan, büyük Ortadoğu demek, çok kan, çok su, çok petrol, çok para demek!

Ama Türkiye, Rusya, İran ve koca Avrasya el ele verirse bu kanlı proje de 100 yıl önceki gibi çökecek!

Yeterki Kürt, Türk, Çerkez, Laz demeden bu emperyal düzenekten kurtulalım. Gerçek demokrasi de gerçek hak ve hukuk da sadece tam bağımsız ülkelerde mümkün...

Bu koşunun sonu yok! Ana Kürt, baba Çerkezse ne yapalım? Çocuğu ikiye mi ayıralım!!!

Temmuz 2011:

Bu satırlar yazılırken Türkiye’de %50 oranında AKP seçimden muzaffer çıkmış, hemen ardından meclis krizi başlamış, Hatip Dicle seçildiği halde salıverilmediği için BDP meclisi boykot etmiş,

Diyarbakır’da “Kürt Meclisi” oluşturmuştu. Murat Karayılan Hasan Cemal’e “Amed (Diyarbakır)’deki

Meclisi, PKK silahlı güçlerinin koruyacağını söylüyordu... “Öz savunma” yani Peşmerge ordusunu kuracaklardı. Ayrıca Ankara’dan gelir desteği almayı sürdürecekler ama bölgesel gelirlere el koyacaklardı!

Cengiz Çandar TESEV’le Kürt raporu yayınlamış; Hasan Cemal Kandil’den bildiriyordu.

Sonra solupu Londra’da alıyorlar. Rothschild / Chatham House bağlantılı Democratic Progress

Instıtute çatısı altında kukla Kürt Devleti’ne “yol haritası” hazırlıyorlardı! Democratıc Progress Institute adlı kuruluşun uzmanlar konseyinde Prof. Dr. Mithat Sancar, Prof. Sevtap Yokuş, Yılmaz Ensaroğlu, ve

Cengiz Çandar vardı. Ayrıca Hasan Cemal, Ali Bayramoğlu, Ayhan Bilgen ve Bejan Matur’da İngilizlerle masadaydı.

CHP, AKP ve BDP’den de sekiz milletvekili hazır ve nazırdı. (Bkz. Prof. Nadim Macit, Sorun Çözme

Ustaları(!) Sorun Üretme Mutfağında başlıklı makalesi, Ortadoğu Gazetesi 30 Temmuz 2011)

2010 Eylül referandumdam aylar önce, AKP PKK ile görüşmüş, çift taraflı mutabakat sağlanmıştı.

Terör örgütünden Duran Kalkan açıklamış, 6 konuda anlaşma sağlandığından söz etmişti:

1) Çatışma duracak,

2) Yeni Anayasa yapılacak,

3) Güvenlik Protokolü imzalanacak,

4) Komisyonlar kurulacak,

5) Öcalan’ın koşulları iyileştirilecek,

6) KCK operasyonları duracaktı’tı.

14 Temmuz 2011’de Bir Dönüm Noktasından Geçildi!

14 Temmuz 2011’de BDP DEMOKRATİK ÖZERKLİK ilan etti. Aynı gün 13 asker şehit edildi!

BDP/PKK’lı Aysel Tuğluk, “Uluslararası camiadandemokratik özerkliklerinin tanınmasını beklediklerini” söyledi!

Beklemesine gerek yoktu. “Özerklik” onların emriyle yürürlüğe konmuştu! Birinci aşama tamamlanmış, ikinci aşamanın başlangıcındalardı... Bir zamanlar oldukları noktada... AMA... o zaman proje tamamlanmamıştı. Rüyasını gördükleri an geldi mi?

BU MİLLETİ TANIMIYORLAR! Son anda tersine çevirir Yedi Düveli!!

“ARAP BAHARI”

ve

SURİYE’DE KIŞ!

7 Mayıs 2011

Halep babamın doğduğu şehir! Halam, Osmanlı’nın Trablusgarp Mebusu Mahmut Naci Bey’le evlenmişti. Beyrut kuzenimin doğum yeri. Türkiye’de birçok kişinin ailesi benimki gibi...

Güney komşumuz Irak'tan sonra şimdi de Suriye yanıyor! Has kardeşlerimizin memleketi...

Yüreğimiz daralıyor...

Tunus, Mısır, Libya'dan sonra Suriye'de CIA operasyonunda yerini alıyor. Ateş sınırlarımıza dayandı ve içeri giriyor!

Türkiye, Libyalılarla İtalyanlara karşı savaşmıştı. Şimdi NATO operasyon merkezi!

Mustafa Kemal, Suriye'de emperyalizme karşı direniş örgütlemişti.

Şimdi Ankara, ABD istihbaratının Suriye için operasyon merkezi!

Obama yönetimi Türkiye Başbakanı üzerinden Beşşar Esed'e tehditlerini iletiyor; bir yandan muhalefeti fonluyor... "Muhalif"leri Türkiye'de ağırlıyor. Suriye Devleti'ni savunanları otellerden atıyor.

Türkiye bölgede Amerika'nın jandarması ve elçisi.

Türkiye Müslüman komşularına karşı Haçlı Ordularının yanında yer alıyor!

Libya bombalanıyor...

2008 yılı Baharı'nda TRT'de, "Suriye'nin Rejimi" adlı bir program yapmıştım. Suriye'nin Büyük

Ortadoğu Projesi çerçevesinde 4 parçaya ayrılmasının planlandığını belgelerle anlatmıştım.

Kürdistan kukla devletinin inşası, ancak Türkiye, İran ve Suriye'den koparılacak parçalarla olasıydı. Bunun için önce turuncu sonra kan rengi kullanılacaktı...

İşte düğmeye basıldı!

Mart başında Suriye'de kan akmıyordu... Dera'da, Lazkiye'de hayat akıp gidiyordu... Nisan ayında ortalığı vahşet sardı... Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da olduğu gibi...

Kuluçka süresini tamamlayan Batı güdümündeki "muhalif" örgütlere işaret verilmişti...

Sokağa inilecekti... Önce sosyal paylaşım sitelerinde yaylım ateş başladı. Malum "Arap Baharı"

Facebook'la başlatılmıştı.

Kurulan sitelerde Suriye yönetimine karşı sürekli yayın başlatıldı. Sosyal paylaşım ağlarında onlarca videosu var. Meraklısı Dünya Düzeni programımızdan izlesin.

Masum küçük Suriyeli bir genç kız! İkna edici bir beden diliyle kameraya konuşuyordu:

“Ben hükümet karşıtı söylemleri yüzünden Suriye’den sürülmüş bir ailenin kızıyım. Ben

Suriyeliyim, ama orayı hiç görmedim. Esed ailesinin kırk yıllık diktatörlüğü nedeniyle bu durumdayım!

Sizden Suriyeli muhalifleri desteklemenizi, “öfke gününe” katılmanızı istiyorum! Onlar adalet için kendini yakan Tunuslu aktivist Muhammed Buazzi’den ilham aldılar...”

Mükemmel İngilizcesi ile Suriye’deki rejimin değişmesi için haykırıyordu...

Darbe imalatçıları, küçük kız çocuklarını da, eli kanlı tetikçileri de aynı anda kullanıyordu!

İlk Darbe Yugoslavya’daydı

İlk darbe imalatı Yugoslavya’da yapıldı...

Ayrılıkçı örgüt OTPOR’du. Başında Branimir Nikoliç vardı. Görevini tamamladığında bir sokak köşesinde kafasına sıkıldı!

OTPOR, küresel tefeci George Soros’un Açık Toplum Vakfı’nın uzantısıydı. Arkasında Amerika’nın ünlü istihbarat kuruluşları!!!

Amerikan bankerleri, “darbe imalatı” için hedef seçtikleri ülkelerde sivil toplum örgütlerini kullanacaklardı.

Yugoslavya’yı yok edecek hareketi, Amerikan Büyükelçisi Richard Miles yönetmişti.

OTPOR göstericilerini emekli Amerikan generalleri eğitmişti... Bunlardan en bilineni Alb. Robert

Helvey’di. Helvey’in ilham aldığı kişi Pentagon darbelerine, masum gençlik direnişi maskesi takan Gene

Sharp adlı teorisyendi.

Em. Alb. Robert Helvey Teorisyen Gene Sharp

Yıkılacak rejimlerde “sivil itaatsizlik” ve “şiddet içermeyen direniş” kalıplarının iyi iş göreceğini söylemişti.

CANVAS: OTPOR’un Devamı

1 Mayıs 2011’de Taksim Meydanı’ndaki anıtta emniyet güçlerinin gözleri önünde Atatürk heykeline yapılan taciz, Diyarbakır’da kurulan sivil itaatsizlik çadırları, sokaklarda kılınan Cuma namazları

Turuncu darbelerin öncüsü : OTPOR ve sonrası CANVAS

Otporvari ya da onun devamı olan CANVAS’ın eylem kalıplarıydı.

CANVAS, (Şiddet İçermeyen Direniş ve Strateji Merkezi...) 50 farklı ülkede faaliyet gösteriyor.

Sivil toplum çerçevesi içinde Amerikan çıkarları için “aktivist” yetiştiriyor!

Merkezi Belgrad’da. Hedef ülkelere darbe ihraç ediyor! Örgütün başında dünyanın zengin eylemcileri var: İvan Maroviç ve Popoviç! CANVAS, Mısır ve Suriye’deki isyancılara akıl hocalığı yapıyor.

Darbe ihracatında medyanın her kolu kullanılıyor. Film şirketleri, web siteleri kuruluyor... para bol... York Zimmerman Film şirketi iyi bir örnek. Sahibi Steve York. Bir toplumda gençlerin ABD çıkarları çerçevesinde yönlendirilebilmesi için filmler, bilgisayar oyunları üretiyor. Diyor ki:

“Yaptığımız filmler, insanların baskıcı rejimlere karşı, “şiddet içermeyen” faaliyetleri için eğitici rol oynuyor!”

York yaptığı filmlerden en gözde olanının, “Diktatörleri Alaşağı Etmek” (Bringing Down A

Dictator) adlı film olduğunu söylüyor. Eski Yugoslavya Başkanı Miloseviç’i “şiddet içermeyen direnişle”

(bu ne demekse?!) indiren gençlerin stratejisini örnek gösteriyor. Yani OTPOR örgütünü işaret ediyor.

OTPOR’un lideri İvan Maroviçti. Kendi halinde bir üniversite öğrencisiyken Amerikan istihbaratçılarının dikkatini çekmişti. Yugoslavya’yı kargaşaya sürükleyeb ilk gençlik hareketlerini o örgütlemişti. Şimdi nerde mi? Maroviç, şimdi, Steve York’un gençleri ayaklandırma projelerinde

“danışman” olarak çalışıyor.

“Baskı seviyesi arttıkça direnişte artar!”diyor. Sol gösterip sağ vuracaksın... Bu öyle bir düzenek ki, haksızlıklara başkaldıran gençler biranda kendilerini Amerikan örtülü operasyonunun içinde buluyor.

OTPOR, kalkışma hareketlerinde çeşitli ülkelere “yol haritası” çizen bir örgüt. Önce melek yüzlü gençler, sosyal iletişim ağlarını kullanarak “daha fazla özgürlük, daha fazla hak vs... istiyor.

Sonra “daha fazla demokrasi” talebiyle sokağa çıkılıyor.

Amerikan senatosunda, “darbe imalatı” projesinin adı “demokrasi projesi”ydi!

Afrika ve Ortadoğu’da “Arap Baharı” olarak adlandırılan darbeler dizisinde , demokrasi projesi uygulayıcısı OTPOR ve CANVAS örgütlerinin parmağı vardı.

Mısır’da halkı sokağa döken, 6 Nisan Gençlik Hareketi yöneticisi Muhammed Adel ve Ahmet

Maher 2008’de önce Amerika’ya daha sonra da Belgrat’a CANVAS merkezine eğitime gitmişlerdi.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde öncelikle lise ve ünirversite öğrencileri eğitilmişti. Onlara, halkı, özellikler de gençleri nasıl “sivil itaatsizliğe çağırmak” gerektiği öğretilmişti...

Şehir meydanlarına çıkılacak, caddelerde namaz kılınacak, bayrağa sarınılacak, gösterilerden sonra meydanlar temizlenecek halka şirin görünülecekti.

Dindar kesim için farklı, hip hop gençlik için farklı “çağrılar” hazırlamakta yapılacaklar arasındaydı.

Suriye isyanının projesi çok önceden çizilmişti... Önce Dera daha sonra diğer şehirlerin sokakları karışacaktı. Kalabalık öğrencilerden oluşan şehirlerin sokakları, meydanları, “Özgürlük! Demokrasi!” diye haykıran aktivistler kaplayacaktı...

Ve Suriye’de isyan başladı. Gençler sokaklardaydı. Taşıdıkları dövizler, attıkları sloganlarda hiçbir antiemperyalist vurgu yoktu. Ne ABD ne NATO saldırıları kınanmıyordu. Tek mesaj vardı: “Esad gitsin, demokrasi gelsin!”.

Mısır’da Tahrir Meydanı hareketine öncülük eden Vail Gonim ya da Esma Mahfuz’u hatırladınız mı? Becerikli çocuklardı!

Esma Mahfuz önce Facebook’tan gençleri örgütlemişti...

Mütevazi evinde kendini videoya çekmiş, sonra Facebook üzerinden dağıtmıştı. Yayınlanan ateşli konuşmasında şöyle demişti:

Esma Mahfuz

“Şu anda saat gece 10:30, 24 Ocak 2011. Yarın beklenen gün 25 Ocak 2011. Hepimiz yarın için çok çalıştık. En güzeli hiçbirimiz politikacı değiliz. Biz Mısır halkıyız. 14 yaşındaki çocuklar bile posterler hazırladılar, Cuma namazlarından sonra dağıttılar...”

Esma, Facebook’ta yeterli sayıya ulaşınca sokaklara çıkmıştı. Mısır’da onun gibi onlarca

CANVAS’tan sivil itaatsizlik eğitimi almış aktivist vardı!

Ertesi gün Tahrir Meydanı’ndaydı. Üzerinde çarpıcı renkte giysiler vardı. Avazı çıktığı kadar bağırarak halkı galeyana getiriyordu... Soros okullarında aldığı eğitimin hakkını veriyordu.

CANVAS’ın hazırladığı “Akıllı Protesto Nasıl Yapılır” kitapçığında, protesto yürüyüşlerinin nasıl hazırlanacağı, sosyla paylaşım ağlarının nasıl kullanılacağı, gösterilerde nasıl giyinileceği, polislerle ilişki, biber gazından korunmak için neler yapılacağı konusunda bilgiler vardı...

Mahallelerde nasıl örgütlenilir, meydanlara nasıl adam toplanır anlatılmıştı. Bu çerçevede

Mısır’da Tahrir Meydanı’na 300 bin kişi dolduruldu...

Meydan boşaldığında Mübarek gitmiş yerine Pentagon’la yakından ilişkili Mısır ordusunun önde gelen isimleri oturmuştu.

İşte ABD imzalı “demokrasi projesi” buydu!

“Muhalif Ol! Köşeyi Dön!”

Her ülkede örgütün üst kademeleri dolar zengini oluyordu...

Bununla ilgili çarpıcı haberler Nisan 2011’de, Washington Post’da yer aldı. Gazete, Amerika’nın

Suriyeli muhalif gruplara milyonlarca dolar yolladığını belgelerle açıkladı...

Murdoch’a ait Fox Televizyonu’da, 19 Nisan 2011’de Wiki Leaks sızıntılarına dayanarak yaptığı haberde “Amerika’nın darbecileri fonladığını” açıklamıştı. Haber şöyleydi :

“Şimdi biliyoruz ki ABD, Suriye’deki muhalif gruplara gizli maddi destek veriyor. Beyaz Saray bir yandan Suriye yönetimi ile ilişkiler kurarken, destek verdiği gruplar Beşşar Esed’i devirmeyi amaçlıyor.

Wikileaks belgelerini yayınlayan Washington Post’a göre, George Bush döneminde bu gruplara ve muhalif televizyon kanallarına maddi destek verildi. Obama da muhalifleri desteklemeyi sürdürdü.”

Bu haber Amerika’daki farklı çıkar gruplarının kavgasına bariz bir örnekti. Zaten çok geçmeden

Murdoch’un ipi çekilecekti. Soros 2011 Şubat’ında düğmeye basmıştı; CNN’de, Fareed Zakariya,

Murdoch’un “kamuoyuna yanlış bilgiler yaydığından” söz etmişti.

Ama çok geçmeden Fox Tv haberi doğrulandı...

Amerikan fonlarının önemli bir kısmı Suriye’ye karşı muhalif yayınlar yapan medyalar oluşturulması için harcanmıştı. Meselâ Londra’dan yayın yapan Barada TV büyük oranda fon almıştı. Bu haber ortaya çıkınca Suriye’deki muhalifler arasında tartışma başlamıştı.

Bir kısmı, “Muhalefete Amerikan desteğinin “kötü haber “ olduğunu açıkladılar. “Bu, Suriye muhalif hareketi için küçük düşürücü olabilirdi...”

Amerikan fonları haberi, muhalefetin masum maskesini yırtmıştı. Kargaşanın arkasındaki yeşil dolarlar ortaya çıkınca El Cezire televizyonu bozulan imaja pansuman yapacaktı. Ekrana çıkarttığı uzmanlar “para nereden gelirse gelsin, önemli olan demokrasi, insan hakları, özgürlükler değil mi”

şablonunu tekrarladı!

İşte Ürdün’den Ortadoğu uzmanı Lamis Andoni, El Cezire’de “Bu insanlar baskıcı rejimlerin son bulmasını istiyen göstericiler. Özgürlük istiyorlar o kadar! İktidar ne derse desin!” diyordu.

Bu sesler ülkeleri saran sivil ağların sesiydi. Hiyerarşik bir yapıda örgütlü olarak hedef ülkeleri kuşatıp felç ediyorlardı.

En üstte Batılı istihbarat örgütleri, en altta ilk adımı atan, sokağı hareketlendiren OTPOR ya da

CANVAS gibi aktivist örgütler vardı. “Şiddet İçermeyen Direniş” adı altında kitleleri meydanlara topluyorlardı.

Kuzey Afrika’dan da, Suriye’den de seçilmiş öğrenciler, Sırbistan’da “ şiddet içermeyen direniş”

eğitimine tabi tutulmuşlardı. “Diktatörü alaşağı etmek” gibi belgesellerden feyz alıyorardı. Para boldu.

Amerikan Senatosundan onaylanmış fonlarla besleniyorlardı. “Arap Devrimi”nin figüranları olarak sahnede yerleini alıyorlardı.

Arkalarında Rockefeller, Rothschilds, Obama, McCain vardı! Her biri farklı nuhalif grupların arkasındaydı.

Suriye’de rejim değişikliği için sokağa dökülen gençlerle, küresel odalar arasında arabuluculuk yapanların önde gelenleri Suriye diasporasıydı. Hemen hepsi uzun yıllardır Paris’te ya da ABD’de yaşıyorlardı. Batı’da eğitilmişlerdi. Suriye’ye karşı, Batı’nın sevdalılarıydılar. Birkaç örnek “muhalif”

sıralayalım:

Muhalif 1 : Abdülhalim Haddam

Abdülhalim Haddam 1932 doğumlu. 2005’e kadar Hafız Esad’ın yardımcısı olan Haddam, Beşşar

Esad döneminde Fransa’ya gidiyor ve Suriye’deki iktidarı devirmek için elinden geleni ardına koymuyor.

Tüm röportajlarında Suriye’deki iç karışıklıklarda kendi parmağı olduğunu ilan ediyor... 2006’da

Batılı gazetecilere “İktidarın devrilmesi için uğraşıyorum. Suriye içindeki ve sürgündeki bazı muhalefet güçleri ile temastayım. Bir sürgün hükümeti oluşturlması için uğraşıyoruz,” diyor.

Haddam’ın aile ilişkileri ilginç... Suudi kralı Abdullah ve 2005’te öldürülen Lübnan eski Başbakanı Refik

Hariri’nin bacanağı.

Mart 2011’de Batılı ajanslar, Suriye’de muhaliflere para ve silah sevkiyatı örgütlediği haberini geçti.

Muhalif 2 : Ali Sadreddin Beynuni

1938’de Halep’te doğdu. 17 yaşında Müslüman Kardeşler örgütüne katıldı. Hukuk eğitimi aldı.

1977’de Müslüman Kardeşler örgütünün başkan yardımcısıydı. 1979’da Ürdün’e kaçtı. 20 yıl sonra

Ürdün’den sınır dışı edildi ve 2000’de siyasi mülteci olarak İngiltere’ye yerleşti. İngiliz istihbaratı ile elele,

Suriye’de “ılımlı” islami bir rejim kurmak için uğraşıyor.

Muhalif 3 : Rıfat Esad

Beşşar Esad’ın amcası, Rıfat Esad... Hafız Esad tarafından Franda’ya sürgün edilmişti. Bugün öz yeğenine karşı Fransa ile birlikte Suriye’nin altını kazıyor.

Muhalif 4 : Ferid Kadiri

1954 halep doğumlu. Önce Lübnan’a sonra Amerika’ya göç etmiş. Finans uzmanı. 2001’de merika’da Suriye Reform Parti’sini kuruyor. Hedefi Baas yönetimini yıkmak. Tabii yeterince fonla ödüllendiriliyor. Parti’nin Amerika’da sekiz, Avrupa’da yedi irtibat bürosu bulunuyor. 2009’da Güney

Kıbrıs’tan yayın yapan “Özgür Suriye” radyosunu açıyor.

Ferid Kadiri

Kendi ülkesi için İsrail televizyonuna şöyle konuşuyor:

“İsrail’e tavsiyem, dikkatle beklemesidir. İsrail, halkına sürekli olarak Yahudilerden nefret etmeyi öğütleyen bir diktatörle anlaşmaktan çok daha iyisini hakediyor. Suriye’nin nefreti ve her an atabileceği füzeleri var...”

Muhalif 5 : Anas El Abdah

Adalet ve Kalkınma Hareketi2nin lideri. Hareketin ismi ilginçtir, kargaşaya sürüklenen tüm ülkelerde ya muhalif bir partinin ya da bir hareketin adı.

Türkiye’den önce Fas’ta ampul logosu kullanılarak kurulmuştu, sonra Libya’da bu adla muhalefet oluşturuldu. Şimdi Suriye’de karşımızda Adalet ev Kalkınma Hareketi!

El Abdah 2005’ten beri sıkı sık Türkiye’ye gelip gidiyor. Sivil toplum buluşmalarında Suriye muhalefetini temsil ediyor!

1967 doğumlu. Çocukken Ürdün’de yaşıyor ama sonra Londra’ya gidiyor. Jeofizik okuyor. 10 yıl küresel bir şirkette çalışıyor ve birden Suriye muhalefetinin başına geçiyor.

26 Nisan 2011’de yapılan Türkiye’deki iktidar yanlısı sivil toplum örgütleri konferansında şöyle diyor:

“Türkiye’deki dostlarımız bize en büyük yardımı, Suriye’deki rejime bir dur diyerek yapabilirler!”

Bir de Amerikan Senatosunda sık sık ağırlanan Kürt grupların liderleri var! Muhalifler bu kadarla bitmiyor. Batı’ya parmak kaldıran daha pek çok muhalif var.

CANVAS: Küresel Darbe Örgütü!

Bu isimlerden bir kısmı, 18 Mart’ta Ankara’ya gizlice gelip beş gün geçiren eski CIA başkanı yeni

Amerikan Savunma Baakanı Leon Panetta’nın etrafında toplandı... Hareket için gerekli yol haritası çıktı...

Ardından Suriye’de kan akmaya başladı...

Darbe mimarları İslami, Milliyetçi, Solcu kesimleri hedef aldılar... Facebook, Twitter ve SMS

çağrılarıyla çnce bir öncü grubu örgütleyip sokaklara saldılar. “Hükümeti devirme oyununa” başladılar...

Daha önce söz etmiştik. Bu oyunun videoları bile var. Oyunun kurgussunu yapanlar küresel odaklar...

Peki ne istiyorlar!?

Küresel çetenin yayın organı Forign Policy’de Tina Rosenberg açıklıyor...

Yazının başlığı: Mısır Miloseviç’i deviren öğrencilerden ne öğrendi? Rosenberg diyor ki:

Dikatatörler halâ yerlerini koruyorlar. O halde ne yapmalıyız? Giderek artan sayıda birçok ülkede demokratik eylemciler için bu sorunun cevabı CANVAS’a başvurmaktır. (Foreign Policy 16.2.2011)

CANVAS, “şiddet içermeyen” (!) sivil itaatsizlik eylemleri ile CIA operasyonlarını kolaylaştıracak,

Amerikan çıkarlarına uygun olmıyan hükümetleri devirip yerine uygun olanları koyacak!

Mike Baker, çeşitli ülkelerde güzlü operasyonlarda rol almış bir CIA ajanı.

Hangi ülkelrde kimin devrilip kimin koltuğa geçeceğini belirlediklerini itiraf ediyor. Ortadoğu'da gidenlerle gelecek olanlar arasında seçim yapmanın zor olduğunu anlatıyor.

"Ortadoğu ülkelerinde ve bazı başka yerlerde önünüzdeki seçenekler bellidir. Oralarda "kötü" ya da

"iyi"arasında seçim yapma imkânı yok. Genellikle "kötü ve az kötü" ya da "kötü ve çok kötü"seçenekleri var."

Uluslararası Yalan Üretimi

Sokaklar kana bulandıktan sonra ve ülke iyice karışınca, küresel basın işine gelen tarzda haberler yapmaya başlardı. Meselâ küresel operasyona karşı çıkan milyonlarca kişinin Suriye bayrağıyla yürümesi, haberlerde pek yer bulmazdı; ama İngiltere'de bulunan Suriye İnsan Hakları Derneği Başkanı Walid

Safour her gün haberlerde çıkacaktı... bir konuşmasında,

"Suriye'de en az 700 kişi öldürüldü. 5000 kişi tutuklandı. Bir asker kalabalığa ateş açmayı reddettiği için idam edildi. Binlerce kişi Suriye'den kaçmaya çalışıyor," diyordu.

Bir sonraki aşamada Batılı ülkelerdeki Suriye Büyükelçiliklerinin kapısında protesto gösterileri düzenenecekti...

Ardından "uluslararası camia"nın sesi yükselecekti... Birleşmiş Milletler ve Avrupalı siyasiler yakında Suriye'ye müdahale edeceklerinin sinyalini vereceklerdi... Libya'da olduğu gibi...

İngiliz parlementosundan şöyle sesler yükselmekteydi:

"Suriye'de hükümet halâ zaman varken ülkeye istikrar getirecek radikal reformlar yapma yolunu seçebilir. Ve bunu acilen yapmasını tavsiye ediyoruz! Ya da baskıcı rejime devam etmeyi seçer. Bu, kısa vade de hükümeti güvende tutabilir. Ama bu durumda Avrupalı müttefiklerimizle birlikte gerekli önlemleri alacağımızı ve kapsamlı yatırımlar için harekete geçeceğimizi açıklamak isterim."

Artık ne söylense ne yapılsa olmazdı... "Uluslararası camia" denen küresel çete kan almaya hazırdı! Amaç, petrol coğrafyasında ulus devletleri parçalamak, kolay lokma yapmaktı. Tehditler sürecekti...

Önce hedef coğrafyada sınır çizgilerinin belirsizleşmesi için çalışmalar yürütülecekti.

Can derdine düşen insanlar sınırlar arasında kalacaktı. Ülkeler arasında gri bölgeler oluşacaktı.

Bakın Suriye'den ilk mülteci grubu Hatay Yayladağ'da tel örgülerden geçti. Garip olan o bölgede herhangi bir güvenlik sorunu yoktu!

Yakında binlerce Suriye'li Türkiye'nin güney illerine gelecek Suriye ile Türkiye arasında Hatay bölgesinde "müdahaleye" açık bir alan belirecek!

Falcılık yapmıyoruz. Durum açık!

Yukarıdaki cümlelerin yer aldığı "7 Mayıs Dünya Düzeni" programı üzerinden bir ay geçmişti ki,

Suriye'den geldiği söylenen mülteci sayısı 10 binin üzerine çıktı. Çadır kentler yaratıldı. Ardından senaryoya uygun olarak bir Hollywood yıldızı olan Angelina Jolie, "iyi niyet elçisi" olarak mültecileri ziyaret etti. Yanında bir kameramanla geldi; diğer basın mensupları sadece gelişini ve gidişini görüntüleyebildi. Dünya basınına arzu edilen şekilde ve içerikte "haberler" servis edildi. Durum daha da ağırlaşır mülteci sayısı artarsa, Batılı insani yardım dernekleri bölgeye gelebilirdi. Ardından da küresel

"güvenlik" birimleri ya da işgal orduları teşrif ederlerdi...

Bir sonraki aşamada, Kamışlı bölgesi ve Suriye'nin doğusunda da benzer belirsiz bölgeler ortaya çıkabilirdi... Suriye parçalanırken, Türkiye'nin güneyinde de sınırlar belirsizleşmiş olurdu.

Kısacası, Birleşmiş Milletler ve Nato gerekli zamanlada gri bölgelere müdahale edebilirdi... Çekiç güçler yollar, tampon devletler için yer açılırdı. Ve en önemlisi enerji ve suyun akışı için yeni haritalar belirlenirdi.

Hatırlayın, İsrail Enerji Bakanı Joseph Paritzki ne demişti:

"Musul-Hayfa boru hattı için Suriye işgal edilmeli"

Suriye, Ortadoğu'daki Amerikan – İsrail politikaları önünde bir engeldi! Tıpkı İran gibi...

Batı'nın kara listesindeydi: Irak'ın işgalinden sonra sıra ona gelmiş, hep bugün beklenmişti...

"Uluslararası camia" küresel medyada Suriye'ye şöyle yer vermişti:

"Suriye Irak'taki direnişçilere yardım ediyor!"

"Teröristlerle işbirliği yapıyor."

"Filistin'de Hamas'ı, Lübnan'da Hizbullah'ı destekliyor..."

İsrail İçin Strateji!

Yeni Ortadoğu Planı, İslam dnyasını yeniden kamplara ayırmaktaydı. Geçen yüzyılın başında ulusal sınırlarla onlarca devlete bölünen Ortadoğu Halkları şimdi yine etnik, mezhep farklılıkları kullanılarak çok daha derin ve tehlikeli biçimde karşı karşıya getiriliyordu.

Ortadoğu'da Şii bloka karşı Sünni blok, bu yüzyıla damgasını vuracak çatışmaları içine çekiliyordu.

2008'de Şam'da konuştuğum Suriye Cumhuriyet Müftüsü durumu özetlemişti:

"Planın adı Büyük Ortadoğu Projesi'dir. Yani bölgeyi bölme projesi. Bu kıymetli topraklar Türk,

Kürt, Arap, Türkmen olarak bölünmeye çalışılıyor. Amaç, bölge ülkelerini zayıflatmak, içten çökertmektir.

Buna karşı güçlü ulus devletler gerekir. Yeni Ortadoğu Projesi ve küreselleşme denen akım, Batı'yı birleştirmekte ama bölgemizi param parça etmektedir."

Aslında söz ettiği eski bir projeydi.

1982'de İsrail'in ünlü Kivunimadlı istihbarat dergisinde dışişleri görevlisi Oded Yinon "İsrail için strateji" başlıklı yazısında şöyle demişti:

Suriye Müftüsü Dr. Hassun

"Irak üçe bölünmeli! Güneyde Şii, ortada Sünni, Kuzeyde bir Kürt devleti!"

"Lübnan din ve mezheplere göre beşe bölünmeli! Katolik Maruniler, Müslümanlar, Dürziler, Şiiler ve İsrail denetimindeki bölge!"

Hap kadar Lübnan, bu durumda neredeyse mahalle, mahalle bölünmüş olucaktı.

Suriye'ye gelince, raporda o da 4 parçaydı:

" Kuzeyde bir Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni devleti, Şam'da bir başka Sünni devleti,

İsrail sınırında bir Dürzi devleti kurulmalı..."

Daha 1982'de Suriye'nin dörde ayrılması planlanmıştı. Oded Yinon, ilk adımın Sünni-Alevi çatışmasıyla başlayacağını da raporuna eklemişti:

“Suriye’de Sünni çoğunluğa rağmen iktidar Alevi azınlığın elinde. Bu aykırılık ülkedeki sorunun dev boyutlarını gözler önüne sermekte.”

Suriye’nin din savaşları içine sürüklenmesi şarttı. Sünni ülkeler Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Şii

Suriye ve İran’a karşı bu harekâta giirişebilirlerdi...

Ünlü Amerikalı yazar Seymour Hersh, “Sünni cephenin bölge finansörü Suudi Arabistan! Savaş alanı ise Lübnan!” demiş miydi...?

Din ayrımı körüklenirken, eş zamanlı olarak rejim muhalifleri örgütlenmiş ve milyonlarca dolarla desteklenmişlerdi. Bu çalışmalar 2005 yılından beri hız kazanmıştı. Suriye’li Kürt gruplar ise özel ilgi alanındaydı...

Amerikan Senatosunda konuşan Suriyeli Kürt muhalifler, Trabzon, Ankara ve Antalya’yı Kürdistan sınırları içinde gösteren haritalar dağıtmışlardı. Konuştukları kürsüye, tarihteki tek Kürt devleti Mahabad

Cumhuriyet’inin bayrağını asmışlardı...

Gelmiş geçmiş tüm Amerikan başkanlarına medyundular!

Borçlarını, Türkiye ve İran’daki bölücü hareketlerle birleşerek ce küresel odaklara ikinci İsrail hediye ederek ödeyeceklerdi

Hedefte İran ve Suriye!

2004’te Suriye’nin Kamışlı bölgesinde, Cizre’nin iki adım ötesinde Kürtler ile Araplar aarsında çıkan kanlı olaylar, bölgedeki etnik frupları cephelerştirmeye yaramıştı...

Batı, geçen yüzyılın başından beri aynı rüyayı görüyor... Petrol coğrafyasında bir Kürdistan,

Suriye, İran, Türkiye ve Irak toprakları parçalananarak oluşturulacak...

2007’de ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice açıklamıştı:

“Amerika, İran ve Suriye’ye karşı, Ortadoğu ülkelerini silahlandıracak!”

Amerika Birleşik Devletleri, 10 yıllık süre içerisinde Mısır’a 13 Milyar, İsrail’e ise 30 milyar dolar tutarında askeri yardım yaptı...

Hedefte İran ve Suriye vardı. Diş geçiremediği bu iki ülke topun ağzındaydı!

Rice, o dönemde şu açıklamayı yaptı:

“El Kaide ve Hizbullah terörüne ve İran ile Suriye’nin bölgedeki “olumsuz etkilerine” karşı ılımlı güçleri destekleyeceğiz!”

Destekliyorlar, olanca güçleriyle... 33 yıl önce Suriye’de temsilcilik açan Avrupa birliği organları bir yanda, Amerika, İsrail öbür yanda, zayıf halka olarak gördükleri Suriye’yi hırpalıyorlar...! Suriye, onlar için İran’ı paramparça etmenin ilk adımı...

Eğer Suriye, Batı’dan gelen isteklere direnç gösterirse başına gelecekler sıralanıyor. Daha 2005’te

Washington Post, Suriye Batı’dan yana adım atmazsa, uluslararası camianın neler yapması gerektiğini şöyle sıralıyor:

“Fransa ve Amerika arasında kurulacak olan etkili bir ittifak, Şam yönetimine benzersiz bir baskı uygulayabilir!

Avrupa Birliği ekonomik anlaşması dondurulabilir ve Birleşmiş Milletler yaptırımları çerçevesinde baskılar artırılabilir.”

Suriye’yi “Bölüp Yutmak”

Tüm bunların özeti şudur; Suriye küresel güce ve onun Ortadoğu politikalarına boyun eğerse hayat hakkı olucaktır. Yoksa ambargo, yaptırımlar, bölünmeyle yüz yüze kalacaktır.

2005’ten beri yükselen koro Suriye’ye farklı bir adım attıramamıştır. Tam tersine Suriye, İran, Çin ve Rusya’yla Batı’ya karşı ittifaklar yapmıştır.

Türkiye, Suriye ile Batı’yı ve İsrail’i diken diken eden Fırat nehri üzerine baraj projesinden çeşitli enerji anlaşmalarına kadar görüşmelere girişmiştir. Bölgede ticaret gelişmeye başlamış, işbirlikleri artmıştır.

İşte bu nedenle Suriye’nin suyu kaynamıştır...

Alman Die Welt gazetesi gelinen durumu özetlemiştir:

“Suriye’deki kaos Türkiye’nin mülteci krizi ile sarsılmasına yol açacaktır. Bundan daha önemlisi

Suriye’de yaşanacak bir rejim değişikliği PKK nın gücünü artıracak, Kürt otonom bölgesinin kurulmasını sağlayacaktır.”

“Uluslararası camia” petrol coğrafyasında bir serbest bölge istiyor. Kürdistan’ın kurulabilmesi için

Türkiye, Suriye, Irak ve İıran’ın parçalanması gerekiyor.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da demokrasi kisveli darbeler bu amaçla yapılıyor. Emperyalizm, işine gelen ülkelerde diktatör deviriyor. İşte Mısır, Tunus, Libya; şimdi de Suriye...!

İşine gelmeyen ülkelerde sokaklardaki göstericileri özel ordularla katlediyor... İşte Yemen, işte

Bahreyn! Libya'yı işgale hazırlanan, Kaddafi'nin ölüm emrini imzalayıp, Suriye'ye müdahaleye hazırlananlar acaba Bahreyn ve Yemen'deki iktidarı neden koruyor!?

Önümüzdeki günlerde tüm bölge sünni ve şii savaşlarıyla ardından da etnik kimliklerin isyanlarıyla sarsılacaktır. İşte Hillary Clinton'ın söz ettiği "kusursuz fırtına" budur!

Suriye ve Türkiye: Akraba İki Ülke!

Ortadoğu'da "Arap Baharı" adı altında sahnelenen darbe imalatının son halkası olmayacak

Suriye... Bu azgın dalga artık sınırlarımızda...

Batı'nın Suriye'deki iç savaş senaryosuyla dört ülkeden kopararak kurmak istediği kukla devletin gerçekleşmesi kolaylaşacaktır.

Bir yanda Ankara'da Suriyeli muhalifleri etrafına toplayan yeni ABD savunma bakanı Panetta, diğer tarafta İran'ı avucunun içi gibi bilen Robert Gates ve David Petraeus Büyük Ortadoğu'yu çizmek için çalışmaktadırlar. Özel ordular, silahlandırılan sivil güçler, Suriye ordusundan yandaşlar ve Batı'dan beslenen gençlik örgütleri, önümüzdeki günlerde Esad'a ağır bir darbe indirmek için hazır ve nazırlar...

Mustafa Kemal Atatürk, Suriye ile bir konfederasyon düşlemişti... Şimdi gelinen noktada Türkiye

Amerika'nın Ortadouğu kuryesi...

Suriye ve Türkiye; bu iki halk bin yıllık tarihin çocukları... Bir zamanlar aynı bayrağı paylaşmış bu iki ülke emperyal darbelerle birbirinden koparıldı. Şimdi ikinci dalgaya göğüs germe zamanı! Türk halkı

Suriye'ye sadece komşulukla değil akrabalık bağlarıyla da bağlı!

Bu hassas dönemde biz, "Bin Ladin öldü mü, ölmedi mi?", "İngiliz hanedanı nasıl evlendi",

“Hürrem yeni bir şehzadeye gebe mi”, “Çılgın kanal projesi cebimizi etkiler mi” diye oyalanırken, sırtımızı dayayacağımız tüm dostlarımız ağır yaralı...

Bölge parçalanırken zalimin yanında yer alanlar bir gün sıranın kendilerine de geleceğini bilmeli!

İblisin Gözdesi:

Medya!

21 Mayıs 2011

Yaygın medyaya dikkatle bakın... Bir yalan denizinde yüzdüğümüzü göreceksiniz... İzlediklerimiz yalan, okuduklarımız yalan! Savaşlar yalanlarla başlıyor, yalanlarla bitiyor! 2001’de Bush’un İkiz Kuleler operasyonu sonucu medya Usame bin Ladin’i yeniden doğurmuştu. Amerika bu sayede Orta Asya’nın ortasına, Afganistan’a oturdu.

Aradan 10 yıl geçti... Yıl 2011... Başkan Barak Hüseyin Obama... Usame’nin medya ölümü gerçekleşti. Teröre bahanesiyle Kuzey Afrika ve Ortadoğu kan gölü... Pakistan yeni hedef olarak belirlendi...

Üçüncü bin yılın ilk on yılı, açık ve örtülü operasyonlar ve medya yalanlarıyla geçti. Tıpkı daha öncesi gibi...

Irak’a kitle imha silahları var diye girildi... “Aaa yanılmışız dendi!”... Sonuçta milyondan fazla

Iraklı hayatını kaybetti... Libya’da düğmeye basıldı. Kaddafi’nin yanı başındaki bakanlar satın alındı.

Muhalif cephe yaratıldı. “İnsani müdahale” başladı. Bir ay içinde onbinlerce insan hayatını kaybetti...

Suriye, Kuzey Kore, İran sürü sepet medya yalanıyla tehdit altında...!

Birileri gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor... iyiler ve kötüler yaratıyor. İyi şeyleri ve kötü şeyleri pazarlıyor... Dünyayı ele geçirmeye soyunmuş bir avuç banker dünyayı kana boyarken, kitlelere algı operasyonu yapıyor. Yedi milyar insan güdülen koyuna dönüyor... Medya baronları bir süreci yönetiyor, bir düşman yaratıyor!

Bush’un kahramanı Usame Bin Ladin’di. Obama’nın kahramanı da aynı: Usame’nin cesedi!

Bush'un Usamesi'nden Obama'nın Usamesi'ne kadar nasıl bir algı yapıldı...? Hangi yalanlar medyada pazarlandı.

Bin Ladin'in Medya'da Doğuşu ve Ölüşü

Bin Ladin ölmüşmüş! Cesedi okyanusa defnedilmişmiş!

Seal adlı Amerikan komandoları müthişmiş...

Bin Ladin Pakistan'da bulunduğuna göre, Pakistan bedeli ödeyecekmiş...

El Kaide dünyanın her yanını terörle tehdit etmekteymiş. Ve daha birçok miş miş miş...

Amerikalı radyo programcısı Stephan Lendman İran televizyonu Press TV'de konuşuyor:

"11 Eylül ve Usama Bin Ladin'in efsanevi ölümü... Bu ikisi üzerinde durulmalıdır. 11 Eylül zamanımızın en büyük yalanıdır. İkinci büyük yalan Usame Bin Ladin'in öldürülmesidir. Çünkü bin Ladin

2001 yılı Aralık ayı ortasında ölmüştür. Kim mi söylüyor? Bir, cenazeye katılmış bir Taliban yetkilisi yıllar önce açıkladı. İki, eski Pakistan devlet başkanı Müşerref açıkladı. Üç, Benazir Butto öldürülmeden evvel bunu söyledi. Dört, bir FBI yetkilisi sanırım Watson adlı şahıs da aynı bilgiyi vermişti."

Türk basınına pek yansımadı; ama sesi pek duyulamayan Amerikan muhalif basını daha işin başında Usame bilmecesini çözmüştü...

2001'de Usame ile ilgili haber manşetlerinde "Bin Ladin, Batı istihbaratının kopyası ve işbirlikçisiydi. Ve 11 Eylül'den kısa zaman sonra ölmüş olması da çok muhtemeldir," deniliyordu.

Batı muhalefeti içinde kesin olan, "Dünyadaki tüm terör örgütleri ile bağlantılı görünen El Kaide ve liderinin mükemmel bir medya işi olduğuydu". 11 Eylül içeride kotarılmış bir işti. Sonucu küresel çete için muhteşemdi. "Terörle Savaş" adı altında bir operasyon başlamıştı. Baş aktör Usame'ydi...!

İblisin gözdesi Usame Bin Ladin

Medya kazanı kaynamaya başladı; Usame Bin Ladin karakteri doğuyordu.

Bir anda uğultular açıklamalara dönüştü. Neden ve nasıllar medyada yankılandı. Dünyanın bu olayla tamamen değiştiği bize anlatıldı.

BBC, CNN gibi büyük medya kuruluşları, koca koca siyasi analistleri stüdyolarında ağırlayıp, izleyicilere kukla tiyatrosu sundular.

CNN'de sunucu soruyordu: "Bize Usame Bin Ladin'i anlatır mısın? Ne gibi kaynakları var? Parası nereden geliyor ve amacı ne?"

BBC'de sunucu soruyordu: "Nedir bu Usame Bin Ladin? Politikacı mı, savaşçı mı, dini bir figür mü? Yoksa hepsinden bir parça mı?"

Anlı, şanlı sosyolog, koltuğunda bir dönenip cevaplıyordu: "Bence hepsinden bir parça."

Peki manşetler...?

"Milyarder Suudi işadamı, uzun süredir Afganistan'da sürgünde...!"

"El Kaide: İslami militanların şemsiye örgütü!"

"Usame, El Kaide'yi yöneten ve finance eden adam!"

Biri, Usame'nin çok etkileyici bir adam olduğundan söz ediyor, bir başkası "Amerika'yı oratdan kaldıracağını" söylüyor, bir diğeri, "Afganistan'da, Bosna'da, Çeçenistan'da, Somali ve Kosova'da zincirleme terör ağları kurduğunu" açıklıyordu.

George Bush, "El Kaide'nin Amerika dahil 50-60 ülkede faaliyet sürdürdüğünü" söyleyerek efsaneyi büyütüyordu.

Terörü pazarlayan terörle savaşır mı?

Sonuçta Bin Ladin ve El Kaide'nin, özellikle Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Somali ve Kosova'da faaliyette olduğu kafalara kazınmıştı.

Demek ki hedef bu ülkelerdi, CIA ve Pentagon bu ülkelere yoğunlaşacaktı.

"Terörle Savaş" lafları dünyayı kaplıyacaktı. Sadece ekranlardan yayılan sözlerle koca bir terör örgütü kafalara nakşedilmiş, tüm kötülüklerin anası, şeytan ekseni belirlenmişti!

Askeri uzmanlar, siyasi elit, akademisyenler ve binlerce program yapımcısı, dünyanın her yerinde aynı cümleleri tekrarlayacaktı:

"Olağanüstü bir koordinasyon ve mükemmel bir planlama gerektiren bu işi, El Kaide ve lideri Bin

Ladin yapmıştı."

Gazeteler adı açıklanmayan istihbarat yetkililerinin sözlerini manşet yapıyorlardı: "% 90 oranında bu iş El Kaide tarafından yapıldı!"

Bu haberler, Amerikan medyasında İkiz Kulelerin patlamasından sonra ilk saatten itibaren yayınlandı...

Suçlu bulunmuştu...!

Stephan Lendman, patlamadan bir yıl sonra neler olduğunu İran'ın Press TV'sine şöyle anlatmıştı: "2002' de George Bush, bin Ladin ile ilgili sorulan bir soruya karşılık olarak "Artık onunla ilgilenmediğini" söylemişti. Birkaç yıl sonra da CIA, Usame Bin Ladin'i bulmakla görevli Araştırma

Soruşturma Dairesini kapattı. Tabii, ölü bir adamı niye arasınlardı! Yani elimizde 11 Eylül'le ilgili kocaman bir yalan var. Bin Ladin'le bu işin hiçbir ilgisi yoktu. El Cezire'ye verdiği birçok röportajda, bu konuyla ilgili ne bilgisi ne de dahli olmadığını defalarca açıklamıştı. Ama El Cezire, her seferinde onun sözlerini değiştirdi ve bin Ladin suçlamaları kabul ediyormuş gibi haber yaptı! O yapmamıştı. Ve bin Ladin'in konuyla ilgisi yoktu. Cumhurbaşkanınız Ahmedinejad haklı. Bu Amerika'nın içinde bitirilmiş işti!"

İkiz Kulelerden geriye kalanlar hiçbir inceleme ve araştırma yapılmadan aynı Bin Ladin'in cesedi gibi okyanusa atılmıştı. Hiçbir delil bırakılmadı.

Tam on yıl sonra Wikileaks açıkladı...

İkiz Kuleleri vurduğu iddia edilen kişilerin üçüde CIA ajanıydı.

Yine 2011'de Obama, Beyaz Saray'dan açıkladı:

"Bu gece Amerikalılara ve dünyaya açıklamak isterim ki, Amerika Birleşik Devletleri'nin yürüttüğü bir operasyon sonucu El Kaide lideri Usame Bin Ladin öldürülmüştür."

10 yıl boyunca kullanılan yalan kitlelerde dogunluk yaratmıştı.

2011'de artık Usame masalına gerek kalmamıştı... 2011'de Usame medyada "öldürüldü"!

Usame Bin Ladin nerede bulup öldürüldü? Pakistan'da! O halde 2011'de hedef Ortadoğu'nun yanısıra Pakistan'dı!

Üçüncü Paylaşım Savaşı

Ama iş zor olacağa benziyor. Çünkü Çin, Amerika'nın bu neredeyse mizahi manevrasını sert bir açıklamayla karşıladı:

"Pakistan'ın yanındayız" dedi. Rusya ise geçenlerde Pakistan'la işbirliği anlaşması imzaladı.

Avrasya’nın devleri Amerika’nın Pakistan hamlesine izin vermeyecekti!

Bin Ladin’in medyada doğuşu da medyada ölümü de Amerika’nın taktik sloganı çerçevesinde gerçekleşti. Küresel efendilere göre bu slogan her manevranın ipini çekerdi.

“Teröre karşı küresel savaş,” dediler mi akan sular dururdu. Bu slogan önce Bush’un ağzından ekranlara yansımıştı. Tarihçi Webster Griffin Tarpley’e göre, Batı, Avrasya’ya karşı Üçüncü Paylaşım

Savaşını başlatmıştı.

“Bu coğrafyada Amerika’nın terörler savaşmak gibi bir derdi yok. Olanların tümü Amerikan fabrikasyonu, tümüyle bir bahane, Amerikan stratejisinin amacı Pakistan’a saldırı. Pakistan iran’la Çin arasında ya da Hindistan’la Avrupa arasında bir enerji koridorudur. Savaşın Pakistan’a ihracı planlanmaktadır.”

Bin Ladin’in ölümü, haber merkezlerinin küresel efendilerin çıkarları için şişirdiği son balondur.

Acaba bu kitleler bu balonu yutmuş mudur?

Konu giderek mizah dergilerine malzeme olurken, Obama TV’de 60 dakika programına konuk olmuş, Steve Croft’a çeşitli açıklamalarda bulunmuştu:

“2001’den beri, El Kaide’yle savaş uğruna kanımızı ve diğer tüm olanaklarınızı ortaya koyduk. Ve kendime söz verdim, El Kaide’yi tümüyle yenemesek bile, büyük ölçüde gücünü kırmak uğruna tüm olası riskleri ve can kaybını göze alacaktım.”

Şöyle ya da böyle, Bush veya Obama. Amerikan eliti için önemli olan düşman bulmaktı...

Yeni Dünya Düzeni ya da Yeni Savaş Düzeni mi demeli? En önemli taktik: Suçlamak ve saldırmak...

11 Eylül kitabının yazarı Webster Griffin Tarpley açıklamıştı:

“Bir düşman algısı olmadan oligarşik düzen kurulamaz. Terörle savaş diyenlere sormalıyız, neden savaş? Kim bundan nemalanıyor? Bu sistemin adamları... Özellikle de finans baronları! Bu elitlersavaş korkusu olmadan sosyla ve ekonomik ilişkilerini başkalarına dayatamazlar. O nedenle histeri içinde tamamen yalana dayalı bir “düşman” yaratırlar.”

2001’de İkiz Kulelerin bombalanmasıyla suç, El Kaide ve Bin Ladin üzerine atılmış, Müslğman coğrafya’da cadı avı başlatılmıştır. Bu bir medya operasyonudur...!

Kuveytli Kız İyi Oyuncuydu!

İkiz Kuleler’den tam on yıl önce, 1991’de, Irak’a, baba Bush tarafından müdahale edilmişti...

Yıl 1991. Irak ordusu petrol anlaşmazlığı sonucu Kuveyt’e girmişti. Amerika Irak’a müdahale kararı verdi.

Ama Amerikan halkı Irak’a kara operasyonuna karşıydı. Amerikan halkının ikna edilmesi lazımdı, iş reklam devlerine ihale edildi. Sonunda parlak bir fikir bulundu. “Iraklı askerler Kuveyt’te bebek katliamı yapmıştır!”. Kongrenin İnsan Hakları Komisyonu önünde bir tiyatro oynandı... 15 yaşındaki Kuveytli bir genç kız, katliamın görgü tanığıydı. Gözyaşları içinde bebek ölümlerini anlattı.

“Iraklı askerler yeni doğmuş bebekleri kuvözlerden alıp soğuk zemine koydular!”

Kuveytli kızın gırtlağı düğümlenmekte, konuşamamaktadır... İyi tiyatrocudur. Dünya kamuoyu şoktadır. Sonuç: Çöl Fırtınası gerçekleşir! Amerikan askerleri Irak’a girmişlerdir. 135 bin Iraklı katledilir.

Milyondan fazla çocuk, kadın, yaşlı on yıl süren yaptırımlar sonucu hayatını kaybeder.

İşin aslı mı? Bebeklerle ilgili tüm haberler yalandır.Kanada televizyonu genç kızın Kuveyt Elçisinin kızı olduğunu açıklamıştır. Oyunu kurgulayan ve repliklerini yazan ünlü reklam şirketi Hill and

Knowlton’dur ve bu iş için on milyon dolar almıştır.

Birçok figürana ödemeler yapılmıştır. Amerika’da yaşayan Kuveytliler, komisyon önünde, “Ben

14 yeni doğmuş ve taşa bırakılmış bebeği ellerimle gömdüm!” gibi açıklamalarda bulunmuşlardır.

Komisyondaki ifadelerden sonra George Bush, Amerikan halkına “bebekleri yataklarından alıp soğuk zemine bırakarak öldüren Iraklılar”... diye başlayan konuşmalar yapmıştır.

Ve Irak, Amerikan askerlerinin çizmeleri altında kalmıştır. Kara harekâtı başladığında ekranlarda ellerinde Amerikan bayraklarıyla Amerikan

ordusunu karşılayan Kuveytliler vardır. Dünya basını bu görüntülere bayılmıştır. Ünlü medya danışmanı John Rendon, bir röportajında, “O bayraklar nereden çıktı sanıyorsunuz! Bu benim tasarımımdı!” açıklamasını yapmıştır.

“Yalanımdan Gurur Duyuyorum!”

1991’de yarınm kalan müdahale 2003’te tamamlanacaktır. Bu kez bahane kitle imha silahlarıdır.

Colin Powell, Birleşmiş Milletler’de bunu ispatlar; elinde belgeler(!) vardır.

On yıl sonra 2011’de Iraklı bir kimyager Ahmed Elvan el-Cenabi Amerika’ya sahte belgeleri sattığını itiraf eder. Basın mensuplarına aynen şöyle der:

“Bana bir yalan söyliyerek Irak rejimini devirme şansı verildi. Ben ve oğullarım, Irak’a demokrasi gelmesine neden olmaktan dolayı gurur duyuyoruz.”

Sonuçta dünyanın ikinci büyük petrol rezervi Amerikan şirketlerinin eline geçmiştir.

Irak’a ikinci müdahalenin medyaya servisinde de reklam grupları iş başındadır. 1991’de

Kuveytlilere Amerikan bayrağı sallatan Jonh Rendon, 2003’te on ünlü Saddam heykelinin devrilemsi senaryosunu yazmıştır.

Beyaz Saray, medya danışmanları ve reklam şirketleri işbirliği ile harikalar yaratılmıştır...

Bush basın önüne çıkınca utanmazca sırıtmıştır. “Kitle imha silahlları bulundu mu?” sorusunu şöyle cevaplamıştır:

“Şu kitle imha silahları bir yerlerde olmalı.” Konuştuğu kürsünün altına bakarak, “Her yerde olabilir, belki buranın altındadır...haha...” demiştir.

Şii – Sünni Çatışmalarında İngiliz Eli!

Yalanlar art arda devam etti... Koalisyon güçleri Irak’ı parselledi. İngilizler güneydeydi. Irak bir kan deniziydi... Şii ve Sünni ibadethanelerinin bombalanmadığı gün yok gibiydi...

İşgal altındaki Irak etnik ve dini grupların çatışmalarıyla sarsılıyordu... Medya Şii – Sünni çatışması haberleri veriyordu... Medya yalan

söylüyordu!

Şii ve Sünni ibadethanelerini bombalayanlar dini gruplar değil, İngiliz özel birliklerine bağlı komandolardı!...

İşte haberi!

“2005 Eylül’ünde İngiliz kontrolündeki Basra’da iki İngiliz komandosu yakalandı. Kontrol noktasında polislerle çatışmaya girmişler ve tutuklanmışlardı. Arabalarında yüklü miktarda plastik patlayıcı, el bombaları ve bomba imal malzemeleri bulundu...”

(http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4263648.stm). Acaba neden İngiltere’nin en seçkin özel komando birliklerinin iki elemanı, Arap kıyafeti içinde, bomba yüklü arabalarıyla Basra’da dolaşıyor, polisleri öldürüyorlardı?

Yakalanan İngiliz komandoları...

Basra Valisi, iki komandonun yargılanacağını açıkladı. Açıklamadan birkaç saat sonra, 12 İngiliz tankı ve 100 İngiliz komandosu, merkez polis karakolu ve hapishaneyi bastı. Güvenlik elemanlarını öldürdü. İki komandoyu içerden çıkardı. Hapishanedeki 150 tutuklu kaçtı.

Ve küresel medya, olayların haber değeri bulunmadığını açıkladı...

“Gerçek Terörist Benim!”

Gerçek ve yalanlar o kadar ağırdı ki, bazı Amerikan askerleri memleketlerine dönünce suçluluk hezeyanlarına kapıldı. İşte bunlardan birinin sosyal ağda dönen itirafları:

“Ben görevimin sonunda yaptıklarımdan gurur duyduğumu söyleyemeyeceğim. Tam tersine utanç içindeyim! Irkçılık tavan yapmıştı. Bunlar insandı! Yürüyemeyen yaşlı bir adamın erler tarafından yerden alındığını gördüğümde, ağlayan anneler ve çocuklar gördüğümde, sokakta kloundan tutup sürüklediğim genç kızı hatırladığımda, Saddam’dan çok daha kötü olduğumuzu düşündüm ve suçluluk duygusuyla titredim. Bize “terörsitleri bulun” demişlerdi. Gerçek terörist bendim!”

Amerika, 11 Eylül ve sonraki sekiz yıllık Bush iktidarı boyunca dünya kamuoyunda katil devlet olarak tanımlandı. “Amerikan Rüyası” yerini “Amerikan Kâbus”una bırakmıştı. Tüm mazlum milletlerin yakasında Amerika vardı.

Amerika'nın bu kötü imajı tazelenmeli, yeniden dünyaya sevdirilmeliydi. Acilen taz bir lider gerekliydi!

Amerika, yeniden cazibe merkezi olmalı, Bush'un yarattığı kâbus bitmeliydi... Bakın gazeteci

Trudy Rubin, güç kullanımı konusunda teorileriyle tanınan ve milli istihbarat uzmanı Prof. Joseph Nye'a nasıl bir soru soruyor:

"Ekonomik kriz Amerika'nın imajını gerçekten zedeledi mi? Dünyaya örnek olma diğerlerine kendimizi bir model olarak sunma yeteneğimizi etkiledi mi?"

Joseph Nye'ın cevabı:

"Kesinlikle etkiledi. Sadece ekonomik olarak değil "yumuşak güç (soft power) kullanımımızı da zedeledi."

Amerika'nın imajı yerlerde sürünürken Obama, "yumuşak güç" kullanımını öne çıkaracaktı.

Demokrasi ve insan hakları sözleri medyada daha sık duyulacaktı. Burada en önemli görev medyanındı.

Güç, istediğini alabilmek için diğerlerini etkilemek demektir. Bunu üç şekilde yapabilirsiniz.

Birincisi sopa metodudur. İnsanları tehdit edersiniz. Öbürü havuç metodudur. İnsanları ödeme yaparak etkilersiniz. Veya insanları sizin istediğinizi istemeleri için ikna edersiniz. İşte onları ikna ederek, çekim merkezleri oluşturarak istediğiniz noktaya getirmeye "yumuşak güç" denir.

"Ucuz Olan Yumuşak Güç Kullanımı!"

İstihbaratçı profesör Joseph Nye "havuç ve sopa diplomasi"sine Türkiye'den örnek vermişti.

"Türkiye'de yumuşak gücü kullanamayınca, silahlı gücü kullanmak zorunda kaldık, çok pahalıya mal oldu!"

Silahlı güç kullanımı pahalıydı. Yumuşak güce ağırlık verilmeli, ülkeler ucuza kapatılmalıydı.

Medya yalanları etkili kullanılmalıydı... Hedef ülkelerde propaganda makineleri olan gazetelerin, televizyonun, sosyal paylaşım ağlarının maliyetiyle silahlı güç kullanımının maliyeti kıyaslanamazdı...

Teni Amerikan Başkanı yumuşak-sert güç kokteylini kullanacaktı... Medya direktörleri çalışmaya başladı... Obama yoksulların, siyahların, ezilenlerin yanındaydı(!) Sloganı, “Yes we can! (Evet yapabiliriz!)” di.

Obama dünyaya umut olucaktı...!

Obama Deception: Obama Aldatmacası!

Obama’nın perde arkasında, Bush’un arkasında duran ekip vardı!

“Obama Aldatmacası” adlı film, operasyonun perde arkasını açıklamaktaydı. Tabii ki, yaygın medyada yer bulamadı; ama internette izleme rekoruna ulaştı...

(http://www.youtube.com/watch?v=eAaQNACwaLw).

“Obama’da, Bush gibi aynı elitin çıkarlarına hizmet ediyor. Aynı elit tüm Amerika’yı iflasa sürüklüyor. Aynı elit bir dünya diktatörlüğünü hedefliyor.”

YOUTUBE’DAN (INGILIZCE) IZLEMEK IÇIN RESME TIKLAYINIZ.

Obama iş başına gelir gelmez Afrika kan denizine dönecek, Afganistan defalarca bombalanacaktı.

İktidara gelişinin üçüncü yılında ise, silahlı güç kullanımında Bush’a rahmet okutacaktı.

Sudan, Somali kana bulanacak, Kuzey Afrika ve Ortadoğu onun deyişiyle “global hareketliliğe”

maruz kalacaktı.

Yalan haber üretimi, tarihte belki de ilk kez bu kadar etkili olarak kullanımdaydı... Libya, Suriye ve

İran hedef tahtasındaydı... Ve küresel medya tüm ülkelere yalan haber yaymaktaydı...

Global research.ca sitesi, GRTV yayınında Libya’da yapılan röportajlara yer vermişti. Sokakta bir kadın El Cezire televizyonunun yalan haberlerine isyan ediyordu: “Ben El Cezire televizyonuna haykırıyorum. Uyan! Çünkü rüya görüyorsun! Kimse Muammer Kaddafi’yi öldüremez. Tüm Libyalılar

Muammer Kaddafi’yiz!”

Halk, El Cezire’nin yalan haberlerine ateş püskürüyordu. El Cezire haber bültenlerine şöyle başlıyordu: “Libya’nın geleceği bıçak sırtında...

Muammer Kaddafi emri ile bombalanan Trablus'ta...” ve malum terane.

Medyaya göre Trablus yerle bir edilmişti; aslında durum hiçte öyle değildi. Trablus'taki Yeşil

Meydan'dan bildiren Russia Today muhabiri, küresel medyada yer alanlardan farklı bir manzarayı görüntülemişti. Çocuklar parkta salıncaklardaydı; insanlar bakkaldan alış-veriş ediyorlar, gençler üniversiteye gidiyordu.

Trabluslular Kaddafi'ye desteklerini haykırıyor, Batı medyasının arşiv filmler gösterdiklerini söylüyorlardı. Elinde Kaddafi posteri tutan bir adam:

“Yaygın medya işte bunu saklıyor. Bak! Herkes liderimiz Muammer Kaddafi'yi desteklemek için burada!! İşte bu gerçeği saklamak istiyorlar!” diyordu.

Bir genç adam kameraya bağırıyor: “El Cezire'ye göre ben sanki Afganistan'da ya da Irak'ta yaşıyorum! Bizi öyle gösteriyorlar!”

Libya Kültür Bakanlığı Sözcüsü Abdul Lamuşi, Batı medyasının işine geldiği gibi haber yaptığını anlatmıştı:

“Biz tüm yabancı gazetecileri ve El Cezire'yi buraya davet ettik. Gelin, görün, araştırın; bizlerle, halkla konuşun, raporlarınızı yazın dedik. Ama bu kanal neyi haber yapacağı konusunda oldukça seçici.

Onların işine gelmeyen gerçekleri göstermiyorlar.”

Yalanlardan Örnekler

Küresel medya ard arda yalan servis ediyordu.

Savaş muhabiri Keith Harmon özetliyordu:

“Amerika, Pentagon taraftarı medya, Libya'da bir tarafta diktatör, baskıcı rejim, öbür tarafta özgürlük savaşçıları varmış gibi haberler yapıyor, hiçbiri gerçekleri yansıtmıyor.”

Yalan, Libya'da halkın sokağa döküldüğü haberiyle başlamıştı... Libya'da güya bir halk hareketi vardı ve bu, Mısır ve Tunus'taki değişim dalgasının devamıydı...

Profesör Michael Chaussodovsky yalanlamıştı:

“Libya'yı Mısır ve Tunus'un devamı gibi gösterdiler. Bu doğru değil. Libya operasyonu çok önceden planlanmıştı.”

Küresel medya Libya’ya ilk füzeler düştüğünden beri, Trablus’un büyük bir kısmının ele geçirildiğinden söz etmişti; bu da yalandı!

El Cezire, Libya Enerji Bakanı Şükrü Gonim’in ülkeyi terk ettiğini bildirmişti.

Oysa Gonim, Reuters’e ofisinde masasının başında olduğunu iletti. El Cezire’yi yalanlamıştı.

BBC, Suriye’de benzer bir habere imza attı. 6 Mayıs’ta Esma Esad’ın çocuklarıyla beraber

Londra’ya uçtuğu haberi yer aldı. Oysa Esad eşiyle birlikte Suriye’deydi. Şehitler günü için mezarlıktaydı.

Suriye’de ordu ikiye bölündü haberi çıktı. Suçlamaya muhatap olan general on yıldır emekli olduğunu açıkladı. Muhalifler Banyas’da sokağa döküldü. Provakasyon yapmaya hazırlanan İsrail gizli servisi, MOSSAD ajanları Banyas’da yakalandı.

Küresel medya “yalan haber” imalatçısıydı.

1995’te Diyarbakır Cizre arasında bir grup yabancı gazetecinin yanan araba lastikleri önünde küçük çocuklara poz verdirdiklerini görmüştüm. Ortalık sakindi. Herhangi bir çatışma yoktu. Ama yanan lastiklerden çıkan kara duman ve önünde kaçışan çocuklar bir kareye sıkıştırılıp, üstüne Güneydoğu’dan kareler eklendiğinde, Türkiye yanıyor haberleri üretilmiş oluyordu... Batı medyasının Libya, Suriye haberleri beni o günlere götürdü...

Yapılan haberler giderek komikleşiyor, bilgi kirliliği artıyordu... Mesela Kaddafi’nin Yahudi olduğu haberi bir anda manşetleri sardı...

İsrail televizyonu Kaddafi’nin bir akrabasını ekanlara çıkarmıştı...

Kaddafi’nin anneannesinin bir Arap’la evlenerek, Yahudilikten döndüğü martavalı ince ince işlendi.

Derken manşetleri, Kaddafi’nin ağır yaralı olduğu ve Trablus’u terk ettiği haberleri kapladı. Haber

İtalyan Dışişleri Bakanı Frattini’den gelmişti (http://www.dailymail.co.uk/news/article-1386819/colonelgaddafi-

wounded-left-tripoli-claims-italian-foreign-minister.html)

Kaddafi yalanladı. O Libya’daydı...

Ve son Suriye olaylarında tüm dünya basını Hama diye haykırmıştı. 500bin göztericden başlayıp sayıyı bir milyon göstericiye çıkarmışlardı. Foto muhabiri Pierre Piccinin, o gösteriler sırasında

Hama'daydı. "Meydanlarda 10 bin kişinin bile olduğu şüpheli" diye yazmış, çektiği kareleri de basın yayın organlarına dağıtmıştı.

Emperyalizm yalan haber kullanır!

Yalan haber üretimi emperyalizmin en güçlü silahlarından biridir. Profesör Nye'ı hatırladınız mı?

Amerikan istihbaratının en güçlü figürlerinden biri olan Joseph Nye, "yumuşak güç"ten bahsetmişti. Bu, toplumsal düşüncenin şekillendirilmesi demekti. Ve en öneml aracı da medyaydı...

Televizyon kanallarının, gazetelerin ve sosyal paylaşım ağlarının yönettiği bir dünya, silahlı güçlerden çok daha ucuz ve etkili bir biçimde toplumları şekillendirirdi. Düşünceler bu şekilde formatlanabilirdi. Böylece görsel güç en etkili bir şekilde kullanıma girerdi...

Ülkemizde ve bölgemizde belki de en çok dikkat etmemiz gereken şey, yalan haber bombardımanı... En üst düzey uzmanlar tarafından pişirilen ve servis edilen yalan haberlerin üzerindeki sis bulutunu açmak hepimizin görevi olmalı...

Onların istediği soruları değil, kendi sorularımızı sormalıyız. Gerçeğin ışıltısından "Haçlılar"

kaçsın, biz aydınlıkta kalmalıyız.

DİYALOG

ve

YENİ HAÇLI

STRATEJİSİ

4 Haziran 2011

Hızlandırılmış bir filmin içinden geçiyor gibiyiz... Düşünce sistemlerimizi altüst eden, kavramlarımızı değiştiren ve kutsallarımızla oynayan bir filmi sabırla seyretmekteyiz!

Dinler arası diyalog, medeniyetler ittifakı, küresel barış iklimi, ortak evrensel değerler...

Bu tanımlar size ne ifade eder?

Hepsi kanlı bir stratejinin maskeli halleri...! Hristiyan Batı'nın tek dünyacıların yeni adlar verdikleri eski hayalleri.

İşte hedefteyiz! Yarım asırdı oynanan bir oyunun sonuna geldik! "Diyalog" martavalı halâ

sürerken Yeni Haçlı Seferleri ile yüzleştik.

Sinsi bir misyonerlik dalgası, "diyalog" adı altında tezgâhlanırken, diyalogda bulunulan biz değiliz! Kiliseler Birliği terör odaklarıyla aşık atmakta! Dinler arası diyalog adı altında süper misyonerlik devam ediyor. Küresel elit, Yeni Haçlı Seferlerini diyalogculukla örtüyor!

Dinlerarası diyalog ve Yeni Haçlı Seferleri! Bu Batı'nın birlikte yürüttüğü taktik ve strateji... Hedef Avrasya'nın zenginlikleri... ırak ve afganistan'ın işgali, yeni dalga Haçlı

Seferlerinin başlangıcıydı... Dinlerarası diyalog kanlı seferleri maskeleme çabası!

Kılıçlar kınından çıkmadan sürdürülen savaşa "diyalog" dediler... İşte örnekler!

Hatırlıyor musunuz, Hatay'da "Dinler Bahçesi"

açılmıştı. Hatta Hatay haçlar, hilâl ve davut yıldızı ile yazılmıştı... İmamlar, hahamlar, papazlar kameralara gülümsemiş, TRT "Çan, Ezan, Hazzan" belgeseli yaptırtmıştı.

Camilerin İçine Kilise Sokmak!

Mayıs ayı sonunda Fener Rum Patriği, İzmir Alaçatı'da Yeni Pazar Camii'nde Vali ve Belediye

Başkanı huzurunda ayin yönetti.

Pazar yeri camii 1923 tarihinden beri böyle şey görmemişti!

88 yıllık camii kiliseye çevrildi. Bundan sonra hem hristiyan hem de müslüman cemaate hizmet verecekti! Patrik, "Aferin böyle yaparsanız Avrupa Birliğine girersiniz!" dedi.

Urfa'da Halil İbrahim Dergahı karşısında, Avrupa Birliği talimatıyla Kilise-Havra-Camii üçlemesi inşaa edildi!

Antalya'da açılan "Dinler Bahçesi" kurdelâsı, AB marşı olan 9. Senfoni tınıları eşliğinde kesildi!

Urfa, Antalya, Mardin, Hatay bölgeleri pilot bölge olarak diyalogculara emanet edildi...

Trabzon’da Sümelâ Manastırı ilk kez ayine açıldı... Ayine gelen cemaatten birinin gömleğinde

“Pontus” haritaları vardı...

Van Akdamar’daki Ermeni Kilisesi onarılmakla kalmadı, tepesine 200kglik birde haç takıldı.

Bakanlık izin verdi ayin bile yapıldı. Yıld bir kez ayine izin verilecekti; ama baskılar arttı, “bakanlıktan ayin için izin alma şartı” kaldırılıverdi. Artık Akdamar’da istiyen istediği zaman ayin yapabilecekti!...

Bunun nesi kötü! İşte barış, kardeşlik, hoşgörü!

Medeni Batı’nın istediği; İnsan hakları, demokrasi, Dinlerin özgürlüğü! Ne demezsiniz...!

Bunların hepsi son birkaç yılda gerçekleşti...

Kâbus gibi; çünkü atılan adımlar tek dünya hedefine kilitliydi!

Özgürlük ve diyalog yalanının maskesini düşürenler Afganistan’da, Irak’ta, Libya’da katledilenlderdi. Irak’ta sevinç çığlıklarıyla bombalanan camiydi...

Bombacılar İngiliz özel harekât timiydi... Amerikan ordu birliğiydi... Mezhepsel çatışmayı körüklemek için Şii ya da Sünni mabedleri yoketmişlerdi...

Maskeyi düşüren Ebu Garib’de işkenceden ölenlerdi... Iraklı müslümanların boynuna tasma geçirilerek işkence edenler Amerikan ordusuna alınırken, mahalle kilisesinde İncil üzerine yemin ettirilmişlerdi. Gidecekleri coğrafya lanetliydi!

“Barış, Kardeşlik ve Hoşgörü”mü!

Amerika’nın eli silahlı ve İncilli Hristiyan misyoner savaşçılara ihtiyacı vardı! “Tüm Ortadoğu

Hristiyanlaşmalı”ydı!

Diyalog böyle ilerliyor!

Irak’ta, Afganistan’da, Afrika’da milyonlarca müslüman katledilirken susanlar Vatikan’da ağırlanıyorlar. Gazze’ye sefer düzenleyenler, Libyalı

yüzlerce müslüman mülteci Akdeniz'in ortasında boğulurken üç maymunu oynuyorlar.

Acaba din adamı Patrik Bartolomeos, NATO gemilerinin gözü önünde boğulmaya terk edilen 600

Libyalı kadın çocuk çoluk için bir ayin yapar mı!?

Yapamaz! Çünkü Patrikhane'nin arkasında duranlar tüm bu katliamı planlayanlar! Savaş şahinleri, Vatikan'la sıkı fıkılar. Petrol ve silah şirketleri Vatikan'ın iş ortakları. Patrikhanenin arkasında duranlar aynı locanın azaları... İyi de neden? Aralarındaki bölünmüşlükleri saymazsak toplam bir milyondan biraz fazla Ortodoks'un ruhani liderine bu ilgi ne?!

Prof. Nadim Macit, teostratejiler ve Türkiye kitabında cevaplıyor:

Doğu Avrupa halklarının birleştirici kutbu olarak algılanan Ortodoksluk, şimdi siyasi jeopolitik ve stratejik anlamda devreye girmektedir. Avrupa'da Bosna-Hersek'ten Orta Asya, Rus, Türk cumhuriyetlerine uzanan Müslüman kuşağın, Türkiye öncülüğünde ortaya çıkmasına karşılık,

Güney Kıbrıs'tan Rusya'ya uzanan çizgide bir Ortodoks kuşağı oluşturma projesi gündemini korumaktadır.

Kilise Stratejisi!

Vatikan'ın üçüncü bin yıl hayali için, islama karşı kuşatma yapacak bir ortodoks kuşağı gereklidir.

İslam ve Milli Moskova kilisesine karşı, Patrik Batı'nın yanındadır.

Üçüncü bin yılda, hedefte, Ortadoğu ve Orta Asya var! O nedenle, Fener Rum Patriği için yedi düvel ayakta! Ekümenik, Patrik diye haykıranlar arasında kimler yok ki Vatikan, Avrupa, Amerika.

Nadim macit yazıyor: "Ekümenik olmak, evrensel yargıda söz sahibi olmak demek, sonra da devletleşebilmek demek!... Acaba Fener Rum Patriğinin ve arkasındakilerin hayali, şu "Çılgın Proje"

İstanbul Kanalıyla ayrılacak sınırlar içine kurulacak bir Bizans Devleti mi?

Malum bu Sevr anlaşmasında yer alan maddelerden biriydi!

Diyalog Martavalı!

Yıl 1965, yer Vatikan.

Papa VI. Paul, üçüncü bin yılın hedefini şöyle belirlemişti:

“Asya Hristiyanlaştırılacaktır!”

Aynı yıl Vatikan bir belge yayınlandı, “Dinlerarası diyalog” kavramı ortaya atıldı...

Papa VI. Paul

O güne kadar dışlanmış olan İslam’a Vatikan kapıları açıcaktı...

Birçok diyalog komisyonu, araştırma merkezleri, medya kuruluşları faaliyete geçecek, müslüman gençler hedef seçilecekti. Küresel şirketlerin en zengini Vatikan, dünyanın tüm müslüman ülkelerinde sürdürdüğü misyoner faaliyetlerine hız verdi. Eğitim bursları, yardım dernekleri, sevgi kolejleri kurarak

“diyalo” için daha çok adım attı...

Misyonerlik, dinlerarası diyalog adıyla yeni bir nefes kazanmıştı...

Uzun yıllardır birbiriyle çatışan hristiyan mezhepleri islam’a karşı tek cephede buluşma kararı aldı... Ve hoşgörü maskesini yüzlerine taktılar. Bir anda diyalogcu oldular!

Soğuk savaşın ilk yıllarında Amerikan Dışişleri Bakanı F. Dulles çok manidar bir açıklama yaptı:

“Din ve siyaset birbirinden ayrılmazdı. Dünya meselelerini halletme konusunda seçecekleri yol dini görüş olucaktı!”

Papa’ya mektup 3 – Abdullah Öcalan

Papa’ya giden bir mektup daha var. Bu mektup kişisel yardım çağrısı içeriyor. Bu da Abdullah

Öcalan tarafından Vatikan’a yollanıyor.

Öcalan, Papa II. Jean Paul’e şöyle yalvarıyor:

“Suriye’deki rejim sadece Kürtleri değil, Ermenileri, Süryanileri, Rumları da imha etmiştir. Ben

Kürdistan topraklarında yaşayan hristiyaz azınlıkları da Türk vahşetinden korumak için uğraşıyorum. Beni bu savaşta yalnız bırakmayın!”

Nasıl! İttifaklar iyice belirgin değil mi?

Bu mektuptan sonra, Papalık, Doğu Kiliseleri Birliği, Vatikan’ın PKK’yı desteklediğini açıklamıştır.

2008’de benzer bir ses, Napoli’de “Dinlerarası Diyalog Toplantısı”nda yükselmiştir. Kardinal martino’nun sözleri şöyledir:

“Türkiye, Suriye, İran ve Irak arasına dağılmış olan Kürt halkına, kendilerini ifade etme imkânı tanınmalıdır!”

Haçlı İttifakı!

Yani karşımızda tümüyle ittifak etmiş bir haçlı kadro vardır. Ve tüm girişimleri küresel siyasetin bir parçasıdır.

Nasıl ki, Dünya Bankası elinde sopa, ulus devletleri, borç işsizlik-yoksulluk denizine sürüklüyor ve tek hakim güce bağlı devletçikler yaratmak için uğraşıyorsa, din konusunda da aynı faaliyet yapılmaktadır... Onlara göre, küresel bir din olmalıdır. Hak ve adalet kavramlarıyla dünyaya bakan bir islam anlayışına yer yoktur!

Bir yanda diyalog, bir yanda savaşlarla, yani “yumuşak ve sert güç”ün karışımıyla İslam’la savaşılmalıdır... Çünkü ruhban sınıfı bile olmıyan bu din, ele avuca sığmamaktadır!

Vatikan, bu adımı ilk atan kürsel merkezdir. Aslında dünyanın en zengin şirketidir. Küresel bankerlerle, silah ve enerji sektöründen, medya devlerine kadar, küresel aktörlerle eleledir...

Kilise, örgütüyle cemaatleri, dünyanın en geniş istihbarat ağıyla hükümetleri kontrolde tutmakta, çeşitli ülkelerde darbeler gerçekleştirilmesinde aktif rol oynamaktadır.

2001’de bu strateji için düğmeye basılmıştır. Yeni “komünist” İslam’dır...

George Bush, Irak ve afganistan’ı işgal ederken bunu açıklamıştır: “Bu bir Haçlı Seferidir”

demiştir.

Hangi İslam?

İslam’a karşı “yumuşak” stratejiden tehdit safhasına geçilmiştir... İkiz Kuleler’in yıkımı ve Usame

Bin Ladin efsanesi bu nedenle ortaya çıkarılmıştır...

2001 itibariyle “İslam” ve “Terör” kelimeleri yaygın bir şekilde yan yana kullanılacaktır...

Hazreti Muhammed karikatürleri yayınlanacak, İspanya’da Medeniyetler İttifakı sergisinde müslümanlara hakaret eden heykelle sergilenecek,

Avrupa ve Amerika’dan çeşitli odaklar sistemli olarak

İslam’ı hedefe orurtacaktır...

İkili bir harekâttır bu...

1. İslam’ı aşağılama, Müslümanlara eziyet, Müslümanları terörle eşitleme faaliyeti.

2. Diyalogcu İslam’ı yüceltme, İslam olmıyan bir İslam’ın Hristiyan dünyayla ittifakı için çaba.

İşin aslını anlamak için Vatikan yetkililerine kulak vermek yeterli... İşte Vatikan’ın açıklaması:

“Dinlerarası diyalog, Kilise’nin bütün insanları Kilise’ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır!

Dinlerarası diyalogdan söz ettiğimizde açıktır ki, bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil’i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise’nin bütün faaliyetleri, Mesih’in sevgisini ve Mesih’in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise’nin İncil’i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır.”

Toplumlar, “ortak evrensel değerler”, “küresel barış”, “medeniyetler ittifakı” gibi kavramların,

Batı’nın kirli ve işgalci yüzünü saklamak için maske olarak kullanıldığını görüyorlar...

“Yumuşak Güç Devrimi Yolda!”

Scott Appleby, küresel tefeci Soros’un Açık Demokrasi sitesindeki maskeyi ayrıntılandırıyor ve küresel elitin nasıl bir Türkiye istediğini açıklıyor:

“Günümüz Ortadoğu’sunun eksen ülkesi olarak görülen Türkiye’de, laik ve dindarlar arasında keskin bir ayırım var... Dini azınlıklara tam olarak hak verildiğinde, Türkiye’nin emsalsiz bir dini özgürlük rejimine dönüşme ihtimali var!”

Denklem kurulmuş! Dini azınlıklara haklar ve emsalsiz bir dini özgürlük! Eşittir kaos! Mezhep kavgası içine sürüklenen bir Türkiye’den söz ediliyor. Dikkatinizi çekelim, yazıda “yumuşak güç devrimi yolda” ifadesine de yer veriliyor...

Diyalogun mezhepsel ve etnik kaos yaratmak için gerekliliğin altı kalın kalın çiziliyor...

Diyalogcuların kimlerle diyalog halinde oldukları açık seçik ortada... 90 yıldır garp cephesinde yeni birşey olmuyor...

Mezhepsel çatışma hedefi ve hızlı bir Hristiyanlaştırma, küresel güçlerin planları arasında...

Türkiye'de uzun bir süredir ev kiliselerde saklananlar, artık gün ışığına çıkıyorlar... Müslümanlardan devşirdikleri cemaatle, restore edilmiş kiliselerine taşınıyorlar...

Haçlı açılımının her yana saçıldığı ortada ... 2005'te 25bin adet olan ev kilise sayısı bugün iki katına çıktı. Tütününü, pamuğunu kaybeden halk, kiliselerde dilenci oluyor.

Bu sadece Türkiye'nin başına gelmiyor... Diyalogcular, "Yumuşak güç"le, Avrasya coğrafyasındaki birçok ülkeyi harmanlıyor...

İşte yıllar öncesinden Bakü'den bir örnek... Avrasyalı Olmak adlı kitabımdan aktarayım...

Azerbaycan - Bakû

Bakû'de bir Pazar günü... Bir kilisenin önünde 7-8 yaşlarında kulağında walkman küçük bir kız çocuğu... Yanında iki orta yaşlı hanım... Birine yaklaşmıştım.

Hristiyan mısınız?

Yok Müslümanım...

Ama kiliseye geliyorsunuz...

Evet. Kiliseye geliyorum, dua ediyorum. Yani Allah'ımız birdir.

Hiç hristiyan misyonerlerle karşılaşıyor musunuz? Hristiyanlığı seçenler, dönenler oluyor mu?

Bakın bir keresinde be çok kötü durumda oldum. O zaman beni bir arkadaş yoldan çıkartmak istedi. "Gel İsa'ya itaat edelim!" dedi. "Bizi ve dünyayı vaht edecek insan İsa olucak" dedi. Ama benim içimden o his geçmedi.

Demişti, ama birkaç saniye sonra kilisenin kapısında yeri öpecekti...

Kazakistan - Almaata

Kazakistan’da Evanjelik kilisesinin papazı Maxim Maximov, Almaata’da evkiliselerinin nasıl yayıldığını anlatacaktı. “Kilise biz nerede isek oradadır” diye açıklamıştı... “Kilise bir bina değildir. Toplantı ve vaaz yeridir. Biz neredeysek kilise oradadır.”

“Gelin” demiş, odasının yanındaki kapıyı açmıştı. Birden kendimizi devasa bir salona bakan bir balkonda bulmuştuk Salon doluydu. Sahnede zıplayıp duran bir kazak kadın, salondaki kalabalığa halka nasıl vaaz vereceklerini öğretiyordu! Kazakistan’daki birçok misyoner teşkilatlarının birinin eğitim salonundaydık!

Cemaatten birilerini karşıma dikmişti... Genç adama sormuştum:

Daha önce neye inanırdınız?

Hiçbir şeye!

Şimdi?

İsa’ya!

Maxim oyuncularını bir kameraya doğru itiyordu. Yüzü tikli sarışın bir çocuğu gösterdi.

Bu kilisedesiniz? Dedim

Evet, dedi.

Niye?

Bana vaaz ettiler. Hastaydım iyileştirdiler!

Çakmak, çakmak çekik gözlü bir başkası, “Ailem müslüman, benim hristiyan olmamı istemediler. Ama ben şimdi bu İncil okulundayım. Onlar için dua ediyorum... Birgün belki onlarda gelir!” demişti.

Maximov, çıkışta anlatmaya devam etmişti: “110 ülkede Hristiyan yayını yapıyoruz. Bu bir rekor.

Kuzey Amerika, Kuzey Afrika, Ortadoğu, Orta Asya.”

Bu çocuklara Amerika’da eğitim, mali destek vaatleri veriliyor; her ikna ettikleri kişi için de ayrıca bonus alıyorlardı!

Kırgızistan - Oş

Kırgızistan Batılı istihbarat ve din uzmalarının diş geçirdiği bir başka ülke! Ted Offud adlı

Amerikalı, Amerikan sivil toplum örgütlerine bağlı, yaklaşık 40 kişinin uzun zamandır Oş'da yaşadığını söylemişti:

“Biz burada halka küçük işletmeler konusunda yardım ediyoruz. Önderlik geliştirmeleri, girişimcilik konusunda onları eğitiyoruz” demişti.

“Dini konularda faaliyetiniz var mı?

Sorumu sinirli, sinirli gülümseyerek

“Eh biraz,” diye cevaplamıştı.

Oş'un merkezindeki HOPE (umut) adlı kuruluş bir hristiyan propaganda merkeziydi ve tüm bu girişimcilik büroları işbirliği içinde çalışıyorlardı.

Kilise mensuplarının sayısı oldukça fazlaydı. Oş Üniversitesi'ndeki öğrenciler sayıları her geçen gün artan misyonerlerden bahsediyorlardı:

“Burada çok sayıda hristiyan misyoner var. Kendi dinlerini yayıyorlar. Para dağıtıyorlar.

Para mı veriyorlar?

Yardım yapıyorlar, öğrenci bursu veriyorlar, bedava İncil dağıtıyorlar!”

Kırgızistan'da eskiden sayısı dört olan Protestan va Katolik kliselerinin sayısı son 15 yılda 900'e ulaşmıştı. Bu sistemli bir faaliyetin sonucuydu.

Gürcistan – Batum

Komşumuz Batum! İşsizliğin kucağında kıvranırken kendini para dağıtan bir papazın önünde bulan gençlerin ülkesi...

Rüstavi Televizyonu'nda Natia'ya sormuştum:

“İki gün önce Batum'da 100 kişi vaftiz edilmiş. Doğru mu?”

Natia heyecanla “Evet” demişti. Batum'da birçok kişi hristiyan oldu. Bu onların seçimiydi! En azından şimdi seçme şansları var!

Batum'da ya da Tiflis varoşlarında evsiz, işsiz, aç insanlar var; üstelik çok iyi eğitimli. Belediyeler ve kiliseler elele bu gençleri devşiriyorlar. Buna açlıkla terbiye mi demeli!?

Gün geçmiyor ki, toplu vaftizler yapılmasın. Çocuğunu vaftiz ettirerek din değiştirenlere iş garantisi veriliyor! Kadınlar kilise önlerinde sıraya giriyor...

Diyaloğun babalarından Katolik Lois Maasignon, “Hayal ettiğimiz yere ulaştık,” diyor!

“Müslümanların tüm değerlerini tahrip ettik. Felsefeleri, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. İntihar veya anarşi için olgun hale geldiler!”

İntihar ve anarşi için olgun hale gelmek! Değerlerin tahribi, mezhep kavgaları, etnik kargaşa...

İçinde bulunduğumuz coğrafya için tutacakları yolu saklamıyorlar.

Böylece tek dğnya imparatorluğunu hedefleyenler, bankerlerin yöneteceği, birbiriyle kavgalı şehir devletler kurabilirler. Avrasya’yı etnik ve dini temelde paramparça yapabilirler.

Küresel elit, yıllardır Türkiye’yi gerek diyalog, gerekse çatışma hamleleriyle kırmaya çalıştı. Bu hedefini hiç saklamadı. Çalışma alanları hep aynı kaldı.

Mezhep çatışmaları ve etnik parçalanmayla kaos yaratma! Türkiye üçüncü bin yılda, Hristiyan

Batı’nın hedefinde olan Avrasya kapısında! Bu kapı kırılırsa Avrasya’nı işgalinin yolu açılacak!

Türkiye bu savaşta yalnız değildir... Bu en önemli nokta... Avrasya sakinleri de durumun farkındai

Sadece barbarların planları yok! Avrasya’da binlerce yıllık tecrübesini masaya koymakta. Milli irade ve bu coğrafyanın sakinleri el ele, Üçüncü Haçlı Seferi’de geri püskürtülecektir. Yeter ki, doğru adımlar atılabilsin!

KÜRESEL

BAŞKANLIK

SİSTEMİ

18 Haziran 2011 programı

Demokratik seçim adı altında bir kukla tiyatrosu daha yaşandı... Ekranlarda ve meydanlarda parti başkanları vardı... Haşk bir ona bir buna baktı. Yuhaladı, bağırdı, alkışladı...

Şimdi ödenecek bedelin zamanı...

Ekonomisiyle, siyasetiyle, kültürüyle gtamamen dışa bağınlı olarak yönetilen Türkiye, yeni bir anayasa yapacak...

Küresel efendiler öyle istiyor. Yenianayasa ulus devletin sonu olacak.

Türkiye, fiilen bir “başkan”ın iki dudağı arasında kalacak. Başta Güneydoğu olmak üzere

Anadolu’da “özerk” bölgeler ortaya çıkacak.

Türkiye, milli irade gösteremezse, 91 yıllık bir ulus devletin t-yerini federalizm alacak...

Üniter devlet yapısını değiştirmeyi öngören bir anayasa, diktatörlüğe yola açacak bir başkanlık sistemi, bölünmeyi getiren “yerel özerklik” dayatması ve federal bir Türkiye... Küresel efendilerin bize çizdiği yol haritası bu!

Halk, “Eski sistem biz ne getirdi ki! Birde yeniyi deneyelim!” dediği anda uçurumdan yuvarlanmış olucak. Çünkü eski sistemi bu hale sokanlar be yeniyi kurgulayanlar aynı odaklar!

Başkanlık Sistemi... Ulus devleti çözecek anahtar!

Başkanlık Sistemi Küresel Çetenin Modeli!

Dünyanın bir numaralı devleti ABD, “Başkanlık Sistemi” ile yönetiliyor! 22 eyaleti moratoryum ilan etmiş, Merkez Bankası tamtakır ve 10 yıl daha ayakta kalır mı, diye tartışılıyor ama olsun... Amerika, sünyanın “demokrasi” cenneti! Başkanlık sistemi’nin en başarılı modeli... Başkanları halk seçiyor!

Acaba!! Yoksa bankerlerin dolarları mı başkanları yaratıyor?

Amerika’da seçim kampanyaları için harcanan para milyarlarca doları buluyor... Eğer bugüne kadar harcanan kampanya parası halka dağıtılsaydı, yüzde 40’ı yemek kuponu ile yaşayan Amerikan halkı biraz nefes alırdı...

Bir Cumhuriyetçi Parti’den bir Demokrat Parti’den başkanlar, çılgın kampanyalar, çılgın bütçeler, elektronik mucizelerle başa geçiyor.

Onlar perde arkasında duran küresel bankerlerin, petrol, silah, uyuşturucu baronlarının yazdığı senaryoyu en iyi şekilde sahnelemeye çalısıyor. ABD’yi yöneten elit, Başkanlık Sistemi’ni başka ülkelere de dayatıyor!

Amerika’nın yerin dibine itilmiş, gerçek muhalefeti Başkanlık Sistemi’ni “Amerika’nın en tehlikeli ihraç ürünü” olarak niteliyor. Dünyada 30’dan fazla ülkenin, Amerika’dan ithal ettiği Başkanlık Sistemi nedeni ile, “anayasal çöküş” yaşadığı belirtiliyor.

Amerika, sözüm ona en gelişmiş demokratik ülkeler içinde, Başkanlık Sistemi ile yönetilen tek ülkedir!

İşte Ecomomist'in demokrasi listesi... Listede parlementer sistemle yönetilen ülkeler gösteriliyor.

Eb gelişmiş demokrasiye sahip 20 ülke içinde sadece Amerika, Başkanlık Sistemi ile yönetiliyor.

Bu listenin sonunda demokrasi puanı en az olan ülkeler yer alıyor. Ve bunların hemen hepsi

Başkanlık Sistemi ile yönetiliyor.

Laos, Gine, Orta Afrika Cumhuriyeti, Çad, Kenya gibi ülkeler Başkanlık Sistemi için sayılan örnekler...

Başkanlık Sistemi ve Bir Sağ Bir sol Parti!

Amerikan Başkanlık Sistemi ve başka ülkelere ihraç edilen modelde mutlaka iki siyasi parti var.

Bu iki parti aslında birbirine yaslanmaktalar...

Halk için değil, halka karşı ayakta durmaları için, birbirine rakip gibi görünen, ama aynı kaynaktan beslenen iki parti, bu sistemin olmazsa olmaz şartı. İşte o nedenle Batı elitleri her ülkede kuvvetli muhalefette ısrarlı!

Tek bir parti, tabandan gelen yoğun bir baskı/direniş karşısında dayanaksız kalabilir. Bu sistemin çöküşü demektir. Ama iki partili sistem, birbirine dayanır ve arkasındaki elitleri sağlama alır! Her iki partide aynı çıkar gruplarından nemalanır. Finans baronları her ikisininde arkasındadır.

Halkın bir kısmı kırmızı partiyi, bir kısım mavi partiyi destekler. Birileri Bill Clinton'ı birileri George

Bush'u, birileri Barack Obama'yı, birileri John McCain'i babası ilan eder...

Aslınd hepsi aynı çıkar gruplarının yüzleridir; yani hepsi aynı dalın gülleridir... Perde arkasında bazen de önünde bir araya gelirler. Onlar Beyaz Saray'a gelip giderken, silah baronları, askeri elit ve küresel bankerler ceplerini şişirirler. Yoktur birbirlerinden farkları... Kontrolü elde tutan finans baronları, küresel tefeciler, bankerlerdir!

Küresel elit, Tek Dünya İmparatorluğu hedefi güttüğünü yıllardır söylemektedir... Bu elitin en görünür olduğu örgüt, CFR (Dış İlişkiler Konseyi)'dir. Bu yapı içinde askeri, siyasi, finans dünyasının elitleri vardır. CFR'yi enine boyuna araştıran profesör Carrol Quigley, bu yapıyı şöyle açıklamıştır.

“Finansal kontrolün özel ellerde toplandığı bir dünya sistemi, dünyadaki tüm ülkelerin politik sistemlerini ve dünya ekonomisini bir bütün olarak denetlemeyi hedeflemektedir.”

Dünya ekonomisini ele geçirmek isteyen bu elitin önde gelen memurlarından biri olan eski ABD

Dışişleri Bakanı Henry Kissenger, 2007’de bakın neler demiştir:

“Dört yıl içinde Yeni Dünya Düzeni’nin başlangıcını yaşayacağız... İnsanlar sorunlarının çözümü için hükümetlere başvuruyor ama hükümetler MİLLİ, oysa sorun KÜRESEL. Bu durumda küresel yönetimlerin milli siyasetler üzerindeki etki alanını düşünmeliyiz.”

İşte bu etki alanını belirleyecek olanlar küresel bankerlerdir. Yerel yönetim şartını, ikiz yasaları, refarandumlarla, hukuki düzenlemelerle, gerekirse anayasal değişikliklerle önümüze koyuyorlardı.

Meselâ Türkiye’nin şimdi bulunduğu noktaya gelişi, 30 yıllık bir sürece yayılmıştı. Türkiye önce

Avrupa kapısına bağlandı. “Medeni dünya eşittir Avrupa” görüşü yaygınlaştı. Amaç Avrupa’ya kabul edilmek olunca, kulübe girmenin yolları arandı. Kulüp şartlarından en can alıcı olanı Turgut Özal tarafından 1988’de Strasburg’da imzalandı... İmzalanan şart, Avrupa Yerel Özerklik şartıydı. Bu yasanın, belediyelere halka hizmet götürmesi, halkınrefahı ve buna benzer martavallarla hiç ilgisi yoktu. Esas mesele, ülkelerin küçük idari bilimlere bölünerek, bu birimlerin küresel bankerlere bağlanmasıydı.

Son noktada, Anayasa değişecek ve hukuki zemin yaratılacaktı. Sonra “Başkanlık Sistemi” ile son nokta konacaktı.

Başbakan Erdoğan 2004’te bunu veciz bir ifadeyle anlatmıştı... “Başkanlık Sistemi’nin uygulanması içineyalet sistemi gerekmez mi?” diye soran gazeteciyi, “ E tabi altı kaval üstü şişhane olmaz!” diye yanıtlamıştı.

Türkiye’yi son noktaya sürükleyen adımları hatırlayalım...

Adım 1:

1991’de Avrupa Yerel Yönetimlere Özerklik Şartı kabul edildi.

1988’de Turgut Özal’ın imzaladığı sözleşme, üç yıl sonra Yıldırım Akbulut Hükümeti zamanında yürürlüğe girdi. Bu anlaşmayla, Türkiye anayasasında yer alan üniter devlet yapısı inkâr edilmiş oluyordu.

Bu anlaşmayla, Türkiye, “Federal Devlet” olmak için Batı’ya söz vermiş oluyordu. Bugün

BDP/PKK’nın dillendirdiği tüm talepler, bu şarta bağlı olarak önümüze gelmektedir.

Ahmet Türk, “Kürtler, hakları alan statüye kavuşacaktır!” diye bağırırken bu şarta dayanmaktadır.

Leyla Zana, “Yakında önderimiz Apo aramızda olucak!” derken bu şartı hatırlatmaktadır.

Selahattin Demirtaş ve Osman Baydemir, “Bölgenin maddi kaynaklarını özgürce kullanma hakkına sahibiz!” diye meydan okurken de, aynı şarta gönderme yapılmaktadır.

Adım 2:

2003 Yılında ikiz yaslar imzalandı...

Türkiye’yi yönetenlere ikinci adım 2003’te attırılmıştır. Bir başka uluslararası yasaya, “İkiz

Yasalar”a imza atılmıştır.

İkiz Yasalar, “Federasyon”a giden yoldaki en önemli adımlardan bir diğeridir. Türkiye

Cumhuriyeti Devleti, 1966’da önüne konan bu yasaya 34 yıl boyunca direnmiş , İkiz Yasaları imzalamamıştır.

2000 yılında, Ecevit-Bahçeli-Yılmaz Hükümeti tarafından yasa imzalanmıştır. Yine de yürürlüğü girmemiş, üç yıl sümende kalmıştır... Ama üç yıl sonra, tam da Irak’ın işgali gerçekleşirken, 2003’te AKP

Hükümeti ulus devletin intiharı demek olan bu yasayı onaylamıştır...

Bu sözleşmelerin içeriğinden Türk Milleti’nin hiç haberi olmamıştır.

Bu sözleşmelere göre, bir ülke içinde kendini “halk” olarak tanımlayanlar, “kendi kaderlerini tayin hakkına” sahip olucaklardır! Yani “uluslararası camia” düğmeye bastığı an, bir milletin içinde, kendine halk diyenler, sivil itaatsizlik ve çatışma sürecini başlatabilecek ve haklı çıkacaklardır! İşte bu nedenle BDP eşbaşkanı Demirtaş, “İsteklerimiz kabul görmezse, ortalığı Mısır’daki Tahrir Meydanı’na çeviririz!” diyebilmekte ve kimse ağzını açamamaktadır. İmzalanan bu anlaşma gereği , istediğini söyleme hakkı vardır!

İkiz Yasalar yürürlüğe girdikten tam 8 yıl sonra, BDP'den Ahmet Türk, bu yasadan doğan haklarını

8 Haziran 2011'de şöyle dile getirmiştir:

"Demokratik özerklik, dünyanın heryerinde merkezi hükümetle uzlaşılarak yürütülür. Devlet

Kürtler'in taleplerini görmezden gelirse, kendimizi yönetme mücadelesi veririz! Sadece Kürtler değil,

Türkler içinde benzer hakların savunucusuyuz. Karadeniz'de de özerk yapılanma olsun isteriz!"

Artık başka bölgeler içinde sözcülük yapmakta kendilerini öncü hissediyorlardı. Bir Kürdistan bir

Pontus hayaliyle sınırlı değildi sözleri... Bunu takip edecek Çerkezistan, Lazistan, Roman Özerk bölgesi gibi projeleri vardı.

Adım 3:

2006'da bölgesel kalkınma ajansları kuruldu

Avrupa yerel özerklik şartı ve İkiz Yasalar'dan sonra, Türkiye'nin bölünmesi için üçüncü adım atılacaktı. Bölgesel Kalkınma Ajansları kurulacaktı. Bu projeyle, geleceğin "özerk" bölgelerinde mali ve idari birimler oluşturulacaktı. Bu, şehir deblet projesine giden somut adımdı. Özerk Bölgeler, bu maddeyle, küresel bankerlerin emri altına gireceklerdi... Nasıl mı?

Türkiye 2006'da imzalanan Kalkınma Ajansları Yasasıyla 12 bölgeye ayrıldı. Valiler, belediye başkanları ve özel sektör yetkilileri bu ajanslarda, birlikte bölgesel kararlara imza atacaklardı. Her bölge kendi yatırım kararlarını alacaktı. Bölgeler, projeleri için Ankara'daki hükümete değil küresel bankerlere başvuracaklardı . Fonlar merkezi yönetimden bağımsız olarak bölgeye akacaktı!! Paray veren düdüğü çalacaktı...

Fonlarla borçlanan yerel yönetimler, parayı aldıkları bankerlere sorunlu olacaklardı. İşin hukuki tarafı için Türkiye'den yargıçlar Washington'a, Colorado ve Arizona'ya götürülmüşlerdi. Federal mahkeme sistemleri konusunda bilgilendirilmişlerdi.

Tek Dünyacı'ların gözleri parlıyordu, sonuca çok az kalmıştı! Tüm bu süreçte ayrılıkçı örgüt

TBMM'ye sokulmuş, siyasi yapısını oluşturmuştu...

Bu şehir devletlere giden yol haritasında, önemli bir kilometre taşıydı. Küresel çete dünyanın çeşitli yerlerinde desteklediği terör örgütlerini, demokratik mekanizmalar içine girmeye çağırmıştı.

Irak

Irak işgal edilir edilmez Kürt ayrılıkçıların önde gelen isimleri, merkezi hükümet içine çekildi...

Barzani, Kürt bölgesine başkan olurken, diğer Kürt lider Talabani Cumhurbaşkanlığına getirildi.

Bir başka Kürt ayrılıkçı Hoşyar Zebari, merkezi hükümetin Dışişleri Bakanı oldu ve birçok Kürt hareketi lideri Bölge Valiliğine atandı! Böylece fazla bir sorunla karşılaşmadan bölgede ikinci İsrail'in kuruluşuna giden yolu açtılar...

Çok çarpıcıdır! Önce ana dil, kültürel haaklar diye işe başladılar. Irak'ın kuzeyinde resmi dil

Arapça'yı zorunlu dil olmaktan çıkardılar! Bölgede yaşayan Arap ve Türkmen unsurlar artık Kürtçe öğrenmek zorundalar...

Kosova

Bunlar daha evvel Kosova'da yaşanmıştı... Çünkü yol harirasını verenler aynı odaklardı...

Amerikan desteğiyle başa getirilen Arnavut yönetim, Kosova'da 600 yıllık Türkçe'yi resmi dil olmaktan çıkarmıştı. Türkçe düşmanlığı, Birleşmiş Miletler'in, Kosova'daki ilk icraatıydı...

Bir zamanlar Yugoslavya'nın kalbi olan Kosova ve diğer bölgeler bugün bağımsız ülkeler... Her biri kültürel haklar sloganıyla ortaya çıkmışlardı... İkinci aşamada silahlı güçlerini kurmuşlardı... Batı yeni olşuan ordulara silah yardımını ihmal etmemişti... Sonunda Balkanlar'ın en gelişmiş ülkesi Yugoslavya vefat etmişti!

Yugoslavya'nın Ölümü!

Yugoslavya'nın ölümü adlı belgeseldeki itiraflar çok çarpıcı! Önce Yugoslav ordusu parçalandı.

İçinden çıkan unsurlar etnik kökenlerine göre silahlı gizli örgütlerde birleşti. Her federal devlet kendi silahlı gücünü oluşturmaya başladı. Amerika'nın Yugoslavya Büyükelçisi en büyük destekçileriydi.

Dönemin Cumhurbaşkanı Danışmanı Borisov Joviç, ABD elçisine, etnik temelde silahlı güçler oluştuğunu söylediğinde hiç tepki alamamıştı... Tam aksine önerisi “göz yummak”tı!

Belgeselde Amerikan Büyükelçisi Warren Zimmerman, Joviç’le olan konuşmasını gülerek anlatmıştı:

“Bana “Mr. Zimmerman,” dedi. Amerika’da kaç tane ordunuz var sizin. Sizin ülkenizde birden fazla ordu yapılansa hoş görür müydünüz?! Bizim Hırvat ordusu kurulurken oturup seyretmemizi mi istiyorsunuz?!”

Yugoslavya, daha sonra Irak’taki, Libya’daki Afrika’nın birçok ülkesindeki operasyonlara model olucaktı...

Tito’nun ölümünden sadece yedi yıl sonra, etnik kargaşa ve kan kokusu Yugoslavya’yı sarmıştı.

Slovenya ilk ayrılan bölge olucaktı. Silahlı güö oluşmuştu. Ve komşu federal devlet, Hırvatlarında gizli ordusu slovenleri destekliyordu. Sıra provakasayonlara, merkezi güçe karşı başkaldırmaya gelmişti.

Sokaklar hareketlendi. Slovenya’da bölücüleri lanetleyerek, Yugoslav Cumhuriyeti bayrağı ile sokağa dökülenler polis tarafından gözaltına alınacaktı!

Belgesellerde bir görüntü yürek kanatıcıydı. Orta yaşlı bir adam elinde Yugoslavya bayrağı “viva

Yugoslavya! – (Çok yaşa Yugoslavya!)” diye bağırırken itile kakıla polis aracına doğru sürükleniyordu.

Arabaya bindirilirken Yugoslav bayrağını yukarı kaldırdı... “Vatan hainleri defolun” diye bağırdı. Başı minibüsün içine girerken bayrağı da içeri aldı. Son kez sesi duyuldu “Bayrağımda tutuklandı!”

Ve 20 Ocak 1990’da Yugoslavya parçalanmaya başladı. Ulusal Kongre’de, Slovenya arkasında Batı desteğiyle isteklerini fütursuzca ortay koydu. Kabul edilmeyince Kongreden de Yugoslavya’dan da ayrıldılar! Sloven delegenin son sözü: “Bu şartlarda kongreyi terk ediyoruz!”

Slovenlerin oturduğu bölüm boşaldı...

Yugoslavya’da ordunun parçalanması sonun başilangıcıydı. Etnik bölünme önce ordu içinde gerçekleşmişti. Mili Çözüm dergisinden Nail Kızılkan’ın , Güneydoğu üzerine öngürüleri bu anlamda çok dikkat çekici...

Güneydoğu'da bir kolluk gücü ve özel ordu oluştulması için düğmeye basıldığını söylüyor. Yeni anayasa ile birlikte Türk ordusunun profesyonelleşeceği ve küçültüleceğinin altını çiziyor. Korucuların dağıtıldığına ve Güneydoğu'daki belediyelere bağlandığına dikkati çekiyor.

Güneydoğu'da Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yer almıyacağını, bölgenin özel güvenlik şirketleri ve bölgesel silahlı güçlerin kontrolüne bırakılacağı iddia ediliyor.

Şimdi gelin birde Avrupa'dan ayrılıkçı örgütlerin durumuna bir bakalım. Malum Batı Türkiye'ye model gösterirken, Yugoslavya'yı da, Irak'ı da hatırlatmaktan kaçınıyor... Türklere genellikle Avrupa'dan örnekler ve modeller sunuluyor... Ve bunların başında Bask Modeli geliyor...

Bask Modeli...

İspanya ile Fransa arasına yayılmış zengin Bask bölgesi ayrılıkçı ETA terör örgütününde doğum yeri. Herri Batasuna, bu örgütün siyasi kanadıydı. Özgürlükler beşiği Avrupa'da bir siyasi part siyasetten yasaklanmıştı! Ve Avrupa Konseyi bu karara saygılıydı. Bu siyasi parti terör örgütü ile bağlantılıydı.

İspanya'da Sosyalist Parti Bask Temsiilcisi "Teröre bulaşan parti kapatılır!" demişti.

"Şiddeti savunuyorlar. Kapatılmaları gayet normal, Almanya'ya bakın. Nazi partilerini kapattı.

Şiddet yanlısı partilerin demokratik ülkelerde yeri yoktur," demişti.

Kürt meselesinde mangalda kül bırakmayan Avrupalı'lar, iş kendilerine geldi mi, ne ifade özgürlüğü, ne basın özgürlüğü, ne insan haklarını kaale almışlardı...!

Ben İspanya'da iken Bask Meselesi'ni savunan birçok gazeteci içeri atılmıştı. Bunu hatırlattığımda

İspanyol siyasiler "üç maymunu" oynamıştı.

Bir siyasi parti olan Herri Batasuna'nın kapatılmış olduğunu hatırlattığımda Profesör Lorca bunun çok doğal olduğunu vurgulamıştı. "Bu parti yasadışı bir örgüt" diye parmağını sallamıştı.

"Herri Batasuna bir siyasi parti değil mi?" diye sormuştum.

"Hayır! Yasadışı bir örgüt!"

“PKK’da yasadışı bir örgüt ama Batı onu alenen destekliyor!” dediğimde, “Yok... bilmiyorum ama sanmıyorum...” diye mırıldanmıştı.

İspanya’da, Türkiye’ye model olarak gösterilen bir bölge daha vardı. Katalonya! Katalon ayrılıkçılar önce kültürel hakları için meydanlara dökülmüşlerdi.

“Biz özgür bir Katalonya istiyoruz. Dilimizin yaşamasını ve diğer kültürel haklarımızı elde etmek için mücadele ediyoruz!” diye meydanları doldurmuşlardı. Tüm kültürel haklara sahip olduklarını hatırlatan bir gazeteciye, yürüyüşçüler “Otonomi istiyoruz” diye bağırarak cevap vermişlerdi.

İkiz Yasalar’ı onlarda imzalamışlardı. Yerel özerklik şartına bağlılardı... Ve “kendi kaderini tayin hakları” vardı... Üstelik İspanya’nın en zengin bölgesinde yaşıyorlardı. Gelirlerini İspanya’nın geneli ile paylaşmak istemiyorlardı. Tıpkı İtalya’da zengin Kuzey’in, güneyden ayrılmak istediği gibi. İskoçya’nın

İngiltere’den bağımsız olmak için adımlar atması gibi...

Belçika’da Flamanların Valonlardan ayrılmak istemesi gibi...

Bu arada Temmuz 2011’de Bekçika dağılma noktasına gelince hükümet ilk iş olarak, anadilde eğitimi yasaklamıştı!

Flaman – Valon çekişmesinin ülkeyi bölünme noktasına getirdiğini gören Brüksel yönetimi, halktan “ulusal uyumun ve birliğin önemini düşünmelerini”istedi!

“Uluslararası Hukuk”muş!

Küresel bankerler kriz dönemlerini fırsat bilirlerdi... Avrupa’da bundan nasibini alacak, küçülmüş parçalarla en güçlü bankere bağlanacaktı.

Ama unutmayalım, bu ülkeler Avrupa’daydı... Dünyadaki enerji kaynaklarının dörtte üçüne sahip

Avrasya coğrafyasının sınırında yer almıyorlardı... Savaş ve çatışmaların sarstığı Ortadoğu’ya komşu değillerdi! Kaf Dağı’nın ötesine geçiş yolu, Irak ve İran’ın komşusu, doğu Akdeniz’deki konumu ile

Türkiye’nin bulunduğu kilit konumunda değillerdi. O nedenle Türkiye’ye gösterilen Avrupa modelleri şaka gibiydi...

Bir seçimden sonra geldiğimiz noktada bizi yönetenler ileri demokrasiden ve milli iradeden söz ediyorlar. Hep anlattığımız, yazıp

çizdiğimiz gibi, Türkiye, tarihinde hiç olmadığı kadar emperyal vesayet altındadır. Dayatılan sözleşmelerle, ulus devletin tasfiyesi ile karşı karşıyadır...!

Son nokta yeni anayasa olucaktır. Unutmayalım, anayasalar öyle canı her çekenin her istediği zaman yeniden yazabileceği kanunlar değildir. Anayasalar savaşlardan, darbelerden, devrimlerden sonra yazılabilir... Demek ki, Türkiye'de sessiz bir değişim gerçekleşmiştir. Ve TÜSİAD öncülüğünde hazırlanan taslaklardan anladığımız kadarıyla, yeni anayasa Mustafa Kemal'in tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni küresel efendilerin emrine verecektir... Ve ulus devlet tarithen silinecektir. TÜSİAD'ın “Anayasa

Raporu”nda bu, şu sözlerle yer almıştır:

- Anayasada Türklük kavramı olmıyacaktır.

- Milliyetçiliğe yer verimeyecektir.

- Ululslararası sözleşmelere bağlı kalınacaktır.

- Egemenlik uluslarüstü kuruluşlarla paylaşılacaktır.

- Uluslararası hukuka uyulacaktır.

- Yerel yönetim özerklik şartı tümüyle uygulamaya konacaktır.

- Halkların kendi kararını tayin için hukuki dayanak yaratılacaktır.

Durum açık...! Küskünlük, dargınlık, bezginlik zamanı değil... Bilenler bilmeyenlere durumu anlatmakla mesuldür. Herkes bıkmadan usanmadan, küçük görüp horlamadan, daha az bilenlere durumu anlatsın, bilgiyi yaymak için elinden geleni yapsın. Masa başında değil, tek tek evlerin kapılarını çalarak, durumu açıklasın...

Tarihin en önemli görev zamanı!

ŞİMDİLİK

SON

SÖZ

Kaçın! “Demokrasi” geliyor! Derken, kanlı savaşlara gebe “piyasa demokrasisi”nden söz ediyoruz.

Atilla İlhan, Cumhuriyet'in Demokrasisi'nin Piyasa demokrasisinden çok farklı olduğunu şöyle anlatmıştı: “Cumhuriyet'in demokrasisi, yönetime halkın el koyması, üretimi halkın yönetmesi anlamına gelir. Bu bir manada,

devletin halka dağılması, halk olmasıdır. Piyasa demokrasisi ise tam tersine, devleti güçlü bir azınlığın eline verir, büyük ve sessiz çoğunluğu, keyfince sömürebilmesi için!” Sistem izin verdiği oranda “demokrasicilik” oynayanlar, sözde seçim yaparak, halka iradesini kullandığı hissini verir. Hiçbir şey değişmesin diye birileri değişir.

İktidara her oturan parti, SİSTEM içindedir. Yani HALK’ın çıkarları alyhinedir. Halkın gerçek çıkarlarının temsilcileri Meclis’e giremezler. Bunun için her türlü düzenek kurulmuştur. Her seçim de malı götürmeyi hayal eden sistem partilerinden biri voleyi vurur. Halk debelenip durur.

Demokrasi içinde olduğunu zanneder, Amerikan, Avrupa çetelerinin gizli stratejilerine, para piyasalarına bağlı olarak kaderi şekillenir. “Demokrasi geliyor” diye darbeler, işgaller, katliamlar altında ezilir...

Bugün Atlantik ötesinden petrol ve gaz coğrafyasına dayatılan “Demokrasi”, 1950’lerde

Türkiye’ye dayatılmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti kendi demokrasisini toplumun tabanına yaymak, bunu yapacak siyasi kadrolarla yola çıkmak yerine, yabancıların tavsiyelerini emir telâkki etmiştir! Cumhuriyet’in demokrasisi temellendirilememiştir.

Amerika’nın telkinleriyle “demokrasi”, sapkın, tarikat, mezhep, aşiret sarmalına dolandırılmış, halkları kontrolde tutmak için ABD’nin bulduğu yol “din kullanılmıştır”! Bugün Kuzey Afrika’da ve

Ortadoğu’daki darbeler “demokrasi” adına yapılmaktadır. “Ilımlı İslam”la kontrol altına alınacak toplumlar küresel sermayeye ram olacaklardır... Adları demokrasi, tüm zenginlikleri küresel sermayeye yem olacaktır. İşte o nedenle “Kaçın bu demokrasiden” diyoruz. Bu “piyasa demokrasisi”dir.

Dayatılan “demokrasi”, ulus devletleri yok etme, bölme, yutma hareketidir.

Tek çözüm HALKIN bu çifte oyunun farkına varması, içerden ve dışardan gelen sahte

“demokrasi” operasyonuna MİLLİ İRADE’siyle karşı durmasıdır.

Demokrasi sadece ANTİEMPEYALİST yani ULUSAL bir karaktere sahipse anlamlıdır.

Böyle bir demokrasi için, Atilla İlhan’ın deyişiyle her cenahtan “YILDIZ, HİLAL ve KALPAK

Cumhuriyeti’nin Cumhuriyetçileri,” el ele bir mücadeleyi örgütlemelidir. Bu mücadele sadece dört bir yandan sıkıştırılmış ülkemiz için değil, kuşatma altındaki tüm mazlum milletler için, bir kez daha, parlak bir örnek olarak hayata geçecektir!